

Giới thiệu Tiêu Dao Acome

“Phụ thân, con muốn xuất cốc.” Không để ý đến khí thế bức người kia, ta từ từ nói tiếp. Phụ thân là cốc chủ, nếu muốn xuất cốc thì phải có lệnh bài do người ban cho, ngay cả người thừa kế duy nhất như ta đây cũng chưa có quyền tự do đi ra ngoài.

Mãi không nhận được câu trả lời, áp lực bên trong đình ngày càng nặng. Ta thờ dài, tựa đầu vào cây cột lạnh lẽo phía sau lưng. Đôi mắt ở ngoài đình kia thoáng thả nhắm lại, ừ, hình như có chút mệt nhọc.

Đột nhiên, thanh âm nam tử thuần chất như rượu vang lên trong bầu không khí yên tĩnh: “Con đi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Acome* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tiết tử

Tiết tử

Edit: Thiên Mặc

Ta cũng không biết vì sao vẻ ngoài của phụ thân ta lại còn đẹp mắt hơn cả nữ nhân.

Cụp mắt xuống, bộ dáng uể oải kia in vào trong làn nước. Khuôn mặt tinh xảo vô song, mặt mày xinh đẹp, mũi thẳng, môi mặc dù hơi đỏ quá mức nhưng lại nhỏ nhắn mê người. Ngũ quan tinh mỹ kia cho dù không hề trang điểm gì nhưng lại vẫn vô cùng xinh đẹp.

Bàn tay chống cằm cảm giác được da thịt trơn mềm, hai mắt cũng có thể nhìn thấy làn da non mịn đến mức trong suốt. Thân hình lại hết sức nhỏ nhắn, trông thể nào cũng không ra bóng dáng của một nam hài tử.

Điều này làm cho ta vô cùng buồn bực.

Ta muốn làm một nam nhân, rất muốn rất muốn...

Ta rất muốn mình giống như phụ thân, thân hình cao ráo to lớn, màu da cổ đồng nam tính, khuôn mặt cương nghị anh tuấn mang theo mị lực thâm trầm.

Vì sao ta lại không phải là một nam nhân? Chẳng những không có chút khí phách của cha mà tướng mạo cũng không xinh đẹp bằng người. Chả nhẽ lời đồn đại nói ta có bộ dáng giống mẫu thân đã chết là đúng sao, vậy cho nên mới không có chút hương vị nam nhân nào? Những người gặp ta rồi đều nói bộ dạng của ta như hoa mẫu đơn vậy.

Nghe người ta nói, ta cảm thấy mình được hình dung như một nữ nhân. Ta làm sao mới có thể có được khí khái của một nam tử hán đây? Aiz, thật là phiền...

“Dao nhi.” Một giọng nam trầm thấp hùng hậu mà lãnh đạm truyền đến.

Ta thờ dài, miễn cưỡng dời tầm mắt vào trong đình, nhìn nam nhân trưởng thành đang đi tới kia.

Người kia thực sự rất xuất sắc. Thân hình cao lớn, rắn chắc, mạnh mẽ. Khuôn mặt tuấn tú, mày kiếm, mũi cao, môi mỏng, đôi mắt thâm thúy sắc bén như mắt báo. Toàn thân tản ra sự cuồng vọng và bá đạo không ai bằng. Hơi thở lãnh mạc sấm nhiên mệnh mông tới kinh người.

Bất cứ kẻ nào nhìn thấy người đều không tự chủ được run lên, chân mềm nhũn ra, đáy lòng không tự chủ được sinh ra sự sợ hãi.

Tiếp tục thờ dài, ta hạ mắt xuống, buồn bực nói nhỏ: “Phụ thân.” Đúng vậy, nam nhân có khí thế bức quý thần, sống cùng ta suốt 18 năm nhưng đến góc áo cũng không chạm tới được chính là cha ta.

“Sao vậy?” Tuấn dung lãnh mạc không hề có bất cứ một tia dao động nào. Phụ thân không tới gần đây, chỉ chấp tay sau lưng, đứng ngoài đình, cả người tản ra khí thế lạnh lùng và bài xích.

Có mình ở trong lương đình này đã mấy ngày rồi, vậy nên khi gặp mặt phụ thân đã mấy ngày không thấy này, ta ngạo mạn chớp mắt mấy cái, cực kỳ buồn bực nói: “Phụ thân, con muốn xuất cốc.”

Xuất Vân cốc là nơi ta sinh ra và lớn lên. Ngoài cốc và trong cốc đều được thiết trí tầng tầng Bát Quái Tuyền Ki trận, trừ phi là những người đặc biệt cho phép không thì căn bản không thể ra ngoài, càng đừng nói gì đến người bên ngoài có thể dễ dàng vào được cốc. Dựa theo miêu tả trong sách vở, Xuất Vân cốc tựa như đảo nguyên tiên cảnh nhưng mà ngăn người ở đây trong 18 năm, ta cũng chán rồi.

Người không lên tiếng, chỉ trầm mặc, khí lạnh quanh thân bắt đầu trở nên âm trầm và áp bách.

Biết rằng yêu cầu của ta sẽ làm người không vui nhưng ta thấy rất buồn bực. Chỉ cần ai biết ta đều rõ, khi ta buồn bực, ta tuyệt đối sẽ làm cho tất cả mọi người xung quanh ta buồn bực theo. Cho nên mỗi khi tâm tình ta không tốt, mọi người đều sẽ chạy trốn tứ tán, trong vòng ba mươi trượng, ngay cả một cái bóng cũng không thấy.

“Phụ thân, con muốn xuất cốc.” Không đề ý đến khí thế bức người kia, ta từ từ nói tiếp. Phụ thân là cốc chủ, nếu muốn xuất cốc thì phải có lệnh bài do người ban cho, ngay cả người thừa kế duy nhất như ta đây cũng chưa có quyền tự do đi ra ngoài.

Mãi không nhận được câu trả lời, áp lực bên trong đình ngày càng nặng. Ta thở dài, tựa đầu vào cây cột lạnh lẽo phía sau lưng. Đôi mắt ở ngoài đình kia thoáng thả nhắm lại, ừ, hình như có chút mệt nhọc.

Đột nhiên, thanh âm nam tử thuần chất như rượu vang lên trong bầu không khí yên tĩnh: “Con đi đi.”

Một chiếc thẻ bài tinh xảo bay vào trong lòng ta. Con người có khí phách bức quý thần kia đã quay người đi rất xa.

Ta hơi hé mắt ra, nhìn bầu trời xám xịt qua đường mi cong nhỏ. Tại sao mục đích đã đạt được nhưng trong lòng ta vẫn còn buồn bực như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Acome* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 1

Chương 1

Edit: Thiên Mặc

Úy Trì Tiêu Dao là tên đầy đủ của ta. Thiếu chủ Xuất Vân cốc là thân phận của ta. Lưu Ly Bạc Toán Tử là danh hiệu giang hồ cấp cho ta. Dao nhi là tên gọi thân mật phụ thân dành cho ta. Tiêu Dao công tử là tôn xưng người ngoài gọi ta. Tiêu Dao là tên mà bằng hữu hay xưng hô với ta.

Mới chỉ xuất cốc trong thời gian không đến nửa tháng, danh xưng của ta từ một cái tên đơn giản liền biến thành một đồng tên phức tạp như vậy. Nhưng mà thế cũng tốt, nếu có người dám gọi ta một tiếng tiểu thư thì ta sẽ cho tên đó ăn một cước vào mặt.

Giang hồ thì ra cũng biết đến sự tồn tại của Xuất Vân cốc. Xuất Vân cốc không hề cách biệt hẳn với bên ngoài như ta tưởng mà có liên lạc rất nhiều. Bởi vì hoa cỏ sinh trưởng trong cốc đều là những trân phẩm thảo dược thừa thốt hiếm thấy trên đời, lại còn cộng thêm sự tồn tại của cha ta, cốc chủ Xuất Vân cốc trong lời đồn nữa. Phụ thân được người đời tôn xưng là Xuất Vân Thánh Quân, có một thân võ công và y thuật tuyệt thế khiến cho người người ngưỡng vọng. Nghe nói phụ thân có thể cứu người chết sống lại, tất nhiên cũng có thể vô thanh vô thức giết chết một người sống. Thánh danh của người vang dội, e rằng không người nào không biết.

Hàng năm đều có rất nhiều người tới Xuất Vân cốc cầu y. Nhưng ngoài cốc có Bát Quái Tuyền Ki trận, số người bị vây chết trong trận còn nhiều hơn số người có bệnh cần chữa... Chỉ là, vẫn có một số ít người có thể vào được đến nơi, được phụ thân ra tay chữa trị sau đó họ lại ra bên ngoài tuyên truyền cốc chủ Xuất Vân cốc lợi hại biết bao nhiêu. Vì thế, càng có thêm nhiều người mộ danh mà đến và cũng càng có thêm nhiều người chết mục xương trong Bát Quái trận.

Trong mắt ta, bản lãnh hại người của phụ thân ta còn hơn xa bản lãnh cứu người.

Nhưng bất kể thế nào thì phụ thân trong mắt ta vẫn là nam nhân tài giỏi, cường hãn nhất, là mục tiêu mà cuộc đời này ta theo đuổi.

Nhiều thế hệ Xuất Vân cốc đều đơn truyền. Bất kể là nhi tử hay nữ nhi cũng đều sẽ kế thừa họ Úy Trì.

Ta nghĩ, cha ta thật ra muốn một đứa con trai vậy cho nên từ nhỏ cha ta đã vô cùng hờ hững với ta. Mọi người đều nói rằng cha ta không hề có chút hứng thú với mẹ ta. Mẫu thân ta chưa kết hôn nhưng đã có con với phụ thân cho nên người mới được cưới về nhà. Khi ta chào đời, mẹ ta bị khó sinh, kết quả là về cõi tiên, lưu ta lại một mình, coi như là cho phụ thân ta có một người kế thừa.

Bởi vì phụ thân căn bản không muốn gặp ta cho nên từ nhỏ tới lớn cho dù ở cùng trong cung điện lớn này thì cũng tám mươi ngày không thấy mặt phụ thân đâu, vậy cho nên ta rất được mọi người yêu thương. Trừ cha ta ra, tất cả người trong cốc đều cưng chiều ta nhưng kỳ lạ là ta lại không muốn ai ngoài phụ thân.

Chẳng lẽ đây chính là ác nghiệt do huyết thống tạo ra? Đối phương rõ ràng là gió mùa lạnh ra nhưng ta lại sống chết lấy mặt nóng dán vào!

Không biết là do giận dữ hay là tâm lý trả thù, chẳng rõ từ khi nào, cảm tình của ta ngày càng nhạt mỏng, không hề khóc lóc đòi cha suốt ngày nữa. Ta

thích ứng với mọi chuyện, có cái gì cũng được mà không có cũng chả sao.

Từ khi ta hình thành nên tính cách như vậy, cha càng xuất quỷ nhập thần, thời gian dài nhất không gặp cha trong trí nhớ của ta là một năm. Cha thường chỉ tới Tết mới xuất hiện, đưa cho ta một bao tiền lì xì mà thôi. Ta có cảm giác, việc cha tới gặp ta hiện tại như một nghĩa vụ miễn cưỡng phải làm vậy.

Ta nghĩ, có một người cha như vậy chắc hẳn không phải lỗi của ta. Có một người nữ nhi không phải nhi tử như vậy cũng càng không phải lỗi của ta.

Nhưng... sao ta vẫn thấy buồn bực. Tại sao ta lại là một nữ nhân? Nếu như ta là một nam tử hán, phụ thân có thể liếc mắt nhìn ta nhiều hơn một chút hay không? Khi ta được mọi người tấm tắc khen ngợi là thiên tài, cha có thể sờ đầu ta, khen ta một câu thông minh hay không?

Aiz, cho dù ta là một nữ nhi nhưng nếu lớn lên giống nam nhân, phụ thân có phải sẽ ít để ý tới sự thật, giả bộ như ta chính là người con trai mà cha muốn? Nhưng, một kẻ mà lớn lên không có nửa điểm nào giống nam nhân, và cũng không cách nào trở thành nam nhân như ta có phải đáng được nhận sự lạnh lùng và vô cảm của phụ thân như thế hay không?

Uể oải nằm dưới bóng cây ngủ, ta buồn bực thở dài. Cái vấn đề này vẫn khiến nhiều ta trong suốt 18 năm cuộc đời. Chuyện không cách nào giải quyết càng làm ta thêm lo lắng.

Bầu trời âm u bỗng xẹt qua không ít bóng người, tuyệt đối không phải là đám Tiểu Long, Tiểu Hồ, Tiểu Tước và Tiểu Vũ theo ta xuất cốc. Bởi vì ta đang buồn bực cho nên bốn người bọn họ không biết đã trốn đi nơi nào từ hai canh giờ trước rồi.

Hé nửa con mắt, cho dù trên không trung có người bay tới bay lui, ta vẫn không nhúc nhích. Đám người vừa tụ tập lại tản đi, rất nhanh trả lại cho ta một không gian yên tĩnh. Sau đó, ngay khi ta đang buồn ngủ, một thân hình đầy máu tươi rơi xuống từ trên tán cây rậm rạp, trực tiếp nằm ngã sấp ngay bên cạnh ta. Ta còn cảm nhận được chút máu ấm đỏ tươi bắn lên trên mặt.

Chậm rãi nâng tay áo lau đi vết máu, ta miễn cưỡng mở mắt ra xem. Đập vào mắt ta là một đôi mắt đang mở trừng trừng trên khuôn mặt đầy máu. Ta đưa mắt nhìn thân hình máu kia thật lâu rồi mới không cam lòng bĩu môi: “Người chưa chết à?” Trên đời này, người có thể để ta chủ động mở miệng thật đúng là không có mấy người.

Người nọ há miệng, thanh âm khàn khàn khó khăn thoát ra khỏi cổ họng: “Người không phải là định thấy chết mà không cứu sao?”

Đôi mắt vô thần nhìn người kia chăm chú, ta nói: “Nếu đã chết thì ta cứu kiểu gì?” Mặc dù cha ta có thể cứu người chết thành người sống nhưng ta lại không có được bản lĩnh của người. Ma đạo tà môn, học rất phí sức, hơn nữa ta rất sợ quỷ cho nên có chết ta cũng không dính vào loại học vấn này.

“Vậy người đang đợi cái gì?” Người kia bị thương chỉ còn dư lại một hơi thở, vậy mà vẫn còn lải nhải nói chuyện phiếm với ta.

Ta chớp chớp cặp mắt ngái ngủ, chậm rãi nói: “Ta đang đợi người van xin ta cứu người.” Kết quả là ta lại nói ra điều kiện trước. Thật đáng buồn, có phải ta quá thiện lương không?

Hắn ho ra một búng máu trong cổ họng, khuôn mặt đỏ tươi vằn vẹo đau đớn. Hắn dứt khoát đáp: “Cứu với, van xin người cứu ta với.”

Tại sao ta nghe trong giọng nói của tên này không có một chút thành khẩn nào, ngược lại còn mang theo ý cười? Nghi hoặc nhìn bầu trời, ta không cam lòng lấy một viên thuốc màu trắng lớn bằng đầu ngón tay cái ra khỏi túi, nhét vào trong miệng hắn. “Thứ này có thể bảo vệ tính mạng của người một ngày. Đợi người có thể tẩy sạch cơ thể rồi thì ta sẽ xem xét thương thế cho người.” Thu ngón tay lại, ta chúi chúi mấy cái lên y phục rồi tiếp tục buồn bực nằm xuống gốc cây.

Cổ họng hắn chuyển động một cái, đoán chừng đã nuốt viên dược hoàn kia rồi. Hồi lâu sau, hắn mở miệng nói chuyện, lúc này đã không còn cổ sức như trước. “Gần đây có con sông nào không? Ta muốn đi tắm rửa một cái rồi mời người chữa trị thương thế cho ta.”

Miên cưỡng liếc nhìn hắn một cái, ta nói: “Người rất sợ chết có phải không? Kiên nhẫn chờ hết một ngày thì có sao. Nếu như không có ai tới thì ta lại cho người thêm một viên thuốc là xong?”

Hắn trầm mặc, sau đó là ho khan cười: “Ta là Hàn Thiên Bình, kết giao bằng hữu được không?”

Nhắm mắt lại, ta che miệng ngáp một cái. “Không quen biết người.” Ta xuất cốc là để giải sầu, thuận tiện đưa một phong thư tới Phượng Hoàng các ở Bắc Vực, không có tâm tình kết giao bằng hữu với ai hết.

Hắn cười cười, phun ra một ngụm máu, lại nói tiếp: “Ta là điện chủ Diêm La điện trong chốn giang hồ. Kết giao bằng hữu với ta, người sẽ biết rõ bất cứ chuyện gì trong chốn giang hồ.”

Ta hơi hé mắt nhìn người kia. “Tại sao ta phải tin người? Người sắp chết nói cái gì chả được. Xin đừng có mà tin tưởng những người sống luôn giả bộ tốt bụng, dù sao chờ người vừa chết thì sẽ biết rõ người mà người tin nghiệm là con người như thế nào?”

Hắn cười nhẹ. “Không phải người sẽ cứu ta sao? Ta sẽ không chết.”

Giọng điệu tự đại kia khiến ta phải nhìn hắn nhiều thêm vài lần. Ta bắt đầu suy tư, ta nói cứu hắn ta vào lúc nào nhỉ? “Ê, ta nói ta chỉ xem qua thương thế của người một chút thôi chứ có chắc chắn rằng sẽ cứu người đâu?”

Hắn càng thêm dứt khoát: “Van xin người nhất định phải cứu ta.”

Không biết có phải ảo giác hay không, đôi mắt kia rõ ràng là mang theo ý cười. Ta nhủ mảy. “Không nên cười nhạo ta.”

Ánh mắt hần nhu hòa xuống. “Ta không cười nhạo ngươi mà, chẳng qua ta rất thích cá tính của ngươi.”

Thật không? Ta hoài nghi nhìn hần, khẽ thờ dài. “Cá tính của ta nếu để cho người ta thích đã tốt.” Nếu không, người mà ta yêu quý nhất trên đời này – cha ta cũng không thể không để ý đến ta, không đến gần ta. Không phải là con trai, không phải là lỗi của ta; không kể thừa sự anh minh thần võ của phụ thân cũng không phải lỗi của ta. Tại sao người lại có thể không để ý tới ta. Hiếm có khi gặp mặt ta thì lúc nào người cũng lạnh như băng.

“Có ai làm ngươi đau lòng sao?” Người kia nhẹ hỏi.

“Đúng vậy. Cha ta đó, ngươi có thể thay ta đánh ông ấy không?” Ta rất hào phóng nói cho hần biết đáp án.

Khuôn mặt kia có chút méo mó. “Ngươi cãi nhau với cha mình rồi rời nhà trốn đi sao?”

Nhớ lại thời gian ở chung với phụ thân từ nhỏ tới giờ. “Ta cảm thấy chắc là cha ghét ta. Cha rất muốn ném ta ra khỏi nhà, hơn nữa còn rất vui mừng khi không thấy ta.” Xuất Vân cốc ở Nam Vực, Phụng Hoàng các ở Bắc Vực. Quá trình cả đi cả về phải mất ít nhất nửa năm. Tâm tư của phụ thân quá rõ ràng, không cần đoán cũng biết.

Hần lại trầm mặc tiếp, không biết có phải hôn mê hay không.

Ta buồn bực nhắm mắt lại, không có ý định phải ứng lại lời hần nói nữa.

Một lúc lâu sau, bốn người Long Hồ Tước Vũ đã trở về. Nhìn thấy bên cạnh ta có một huyết nhân, bốn người nhất thời ngây ra, cuối cùng mới xin chỉ thị của ta đưa người kia đi tẩy rửa rồi mang tới cho ta xem xét vết thương.

Thương thế của hần ta rất nặng, chẳng những trúng kịch độc mà cả người cũng chi chít toàn là vết đao kiếm chém. Nhưng thế này vẫn không làm khó được ta.

Ta bỏ ra chút sức giúp hần chữa trị mấy vết thương cho tốt còn nội thương thì để bọn Tiểu Long chịu trách nhiệm. Sau đó, ta lại tiếp tục buồn bực nằm phơi nắng dưới gốc cây.

Lại qua mấy ngày, cái người tên gọi Hàn Thiên Bình kia cuối cùng cũng có thể ngồi dậy.

Hoi hé mắt ra, trước mặt ta là một nam tử trẻ tuổi cao lớn tuấn lãng, nhìn không lớn được hơn ta mấy tuổi. Ta có chút hâm mộ hần. Nếu như ta cũng có thể có được bộ dạng như người này thì phụ thân chắc là sẽ không bỏ mặc ta.

Hần đứng trước ta, khuôn mặt anh tuấn rất có khí khái nam nhi. Hai mắt nhìn ta, hần cười nói: “Ngươi tên là gì?”

“Tiêu Dao, ta gọi là Tiêu Dao.” Ta buồn bực cụp mắt xuống, không muốn nhìn tư thế oai hùng rạng rỡ của hần.

Hần cười nhẹ: “Được, Tiêu Dao, sau này tất cả quỷ quái yêu ma của Diêm La điện đều nghe theo chỉ thị của ngươi.

“Không cần.” Rất rõ ràng, ta còn muốn sống, không muốn dính dáng gì đến mấy thứ tử vong u hồn kia.

Hần không hề kinh ngạc, chỉ nhìn ta cười: “Vậy xin cho ta đi theo ngươi tới nơi ngươi cần đến. Ngươi đã cứu ta, ta cần phải báo đáp.”

Nhìn khuôn mặt rất có tính thần trước mặt này, tâm tình ta trở nên buồn bực. “Tùy ngươi.” Miễn cưỡng cúi đầu xuống, có lẽ đi chung với một nam nhân như thế này, lâu ngày ta cũng có thể dính được một chút khí thế nam tử, bớt đi một phần âm nhu của nữ nhân.

Không biết có phải là Hàn Thiên Bình có nhiều kẻ thù quá hay không, dọc theo đường hần đi rất là náo nhiệt. Bất kể là ban ngày hay ban đêm, có rất nhiều người tới đây chịu chết.

Hần nói, thủ hạ của hần phản bội hần, mua chuộc sát thủ khắp các nơi tới lấy mạng hần. Lần trước bị thương nặng như vậy là do không phòng bị thủ hạ nên bị kẻ đó hạ độc. Lần này, đợi đưa ta tới nơi rồi hần sẽ trở về thanh lý môn hộ.

Dù sao thì ta cũng không quan tâm lắm, có Hàn Thiên Bình và Long Hồ Tước Vũ, không một tên nào tới cửa mà qua được bọn họ để đến quấy nhiễu ta cả. Mặc kệ thế giới có ồn ào náo động đến mức nào, ta vẫn ử rử ở trong bầu trời bình yên của riêng mình, tiếp tục trầm tư, tiếp tục phiến muộn.

Đêm khuya, ta tỉnh dậy vì có người nhích tới gần ta.

Lười biếng nằm ở trên giường, mắt cũng không mở ra. Bên ngoài có Long Hồ Tước Vũ đang thủ vệ cho nên người ngoài không thể nào tiến vào, người này hần là một trong số bốn người.

Chắc là tới xem ta ngủ có lần ra ngoài chần hay không? Đầu óc quay cuồng ngừng hoạt động, ta nằm trên giường không nhúc nhích đợi người nọ rời khỏi đây, trả lại sự yên tĩnh cho ta.

Người kia đi tới trước giường, yên lặng nhìn ta thật lâu.

Mùi vị thảo được đặc thù ở Xuất Vân cốc vờn quanh chớp mũi, thật dễ chịu! Ta chỉ ngửi qua mùi này mấy lần nhưng tiềm thức của ta bị ta ép buộc phải nhớ kỹ, vì nó là mùi vị chỉ có trên người phụ thân ta.

Tâm tình lập tức buồn bực, ta nhú nhú mày.

Một bàn tay ấm áp gò ghề đột nhiên chồm lên mắt ta. Ta chưa kịp hiểu có chuyện gì xảy ra thì liền cảm thấy trên môi mình có cái gì đó mềm mại ấm áp.

Kinh ngạc mở mắt ra, ta không nhìn thấy bất cứ thứ gì, chỉ cảm giác lông mi mình quệt qua bàn tay kia.

Hơi thở nóng rực phun lên gò má, áp lực trên môi càng tăng thêm, bắt đầu vuốt vuốt nhẹ nhẹ, giống như là đã biết ta tỉnh vậy. Cái gì đó trơn trượt tách môi của ta ra, thăm dò vào bên trong.

Người này đang làm cái gì thế? Ta bị động khê há mồm ra, mặc cho cái vật ẩm ướt mềm mại nhưng kiên nghị kia di động trong miệng ta, thật lâu không đi. Một lúc sau, ta mới phát hiện ra cái vật ẩm ướt kia hình như là đầu lưỡi, một đầu lưỡi rất linh hoạt. Như vậy thì thứ dán chặt trên môi ta chính là môi của người khác. Hành động ta đang làm có thể hình dung là hôn môi.

Tại sao ta lại muốn tiếp nhận nụ hôn của người không thấy mặt này? Mới vừa giờ tay lên, hai cổ tay đã bị một bàn tay lớn khác kẹp chặt rồi đặt lên trên đỉnh đầu. Miệng lưỡi dầy dứa một chỗ vô cùng nóng bỏng, nước miếng không thuộc về ta thậm chí có chút ngọt.

Giam cầm rốt cục giải trừ. Khi đang cấp tốc thở dốc, ta nghe được một thanh âm khàn khàn, trầm thấp và hùng hậu: “Dao nhi...”

Là phụ thân?

Đột nhiên mở mắt ra, bên trong phòng không một bóng người.

Kinh ngạc vuốt vuốt cánh môi sưng tấy tê dại của mình, đầu lưỡi cũng vẫn hơi đau đớn, trong miệng còn lưu lại hương vị không thuộc về mình. Vừa rồi ta không phải nằm mơ, giọng nói thuận hậu gọi tên ta kia cho dù ta không nghe nhiều nhưng cũng biết chỉ có phụ thân mới có thể gọi ta như thế...

Nhưng phụ thân đang ở Xuất Vân cốc, làm sao có thể ở đây mà hôn ta được?

Đó có phải vị phụ thân mà chỉ nhìn cũng không muốn nhìn ta lấy một cái hay không?

Nghi hoặc nhắm mắt lại, từ sau khi xuất cốc, ta thường xuyên mất ngủ. Sống trong cốc, ta có thể ngủ một mạch tới sáng mà không bị tỉnh dậy lúc nửa đêm nhưng từ khi ra khỏi cốc tới giờ, chỉ một thanh âm nhỏ thôi cũng có thể khiến ta giật mình tỉnh giấc. Vậy cho nên vừa rồi ta mới có thể phát hiện ra có người tiến tới gần ta khi ta đang ngủ?

Có thể là phụ thân không?

Trái tim đập kịch liệt, thật sự là phụ thân sao...

Tim dần bình ổn lại nhịp đập, nếu quả thật là phụ thân thì có phải rằng, thực ra cha cũng không chán ghét ta? Người vẫn luôn đối đãi ta như con mình? Trước hết không cần biết vì sao người lại có dự vọng thân mật với con mình nhưng vừa nghĩ tới chuyện người không chán ghét ta, ta liền cảm thấy vui mừng vô cùng.

Bật ngồi dậy, không để ý đang là lúc đêm khuya, ta vội vàng mặc tạm cái áo lên, đi giày vào rồi chạy ra khỏi phòng.

Tiểu Long và Tiểu Tước đang trong phòng ngủ còn Tiểu Hồ và Tiểu Vũ thì đứng canh ngoài cửa. Nhìn thấy ta chạy ra, bọn họ đều kinh ngạc nhìn. “Thiếu chủ tử?”

“Cha ta đang ở chỗ này có phải không?” Vội vàng nhìn xung quanh, sân viện mới thuê này khá nhỏ cho nên vừa nhìn đã thấy rõ mọi thứ ngay. Tên Hàn Thiên Bình kia không hề có chút âm ức nào mà lựa chọn phòng chứa củi làm phòng ngủ. Còn lại chỉ là một mảnh đen nhánh chả còn bất cứ ai khác.

Tiểu Long và Tiểu Tước bước ra từ trong phòng, quần áo ngoài cũng vừa mới mặc vội, kinh ngạc nhìn ta: “Chủ tử sao lại đứng đây?”

Tiểu Hồ và Tiểu Vũ lắc đầu, buồn bực nhìn ta rồi trả lời câu hỏi vừa nãy: “Không có mà, chủ nhân có tới đây đâu?”

Ta nhú mày. “Ngay cả thích khách cũng không có à?” Sao lại thế, vì đi theo Hàn Thiên Bình đâm ra đêm nào mà không có sát thủ tới ghé thăm. Bây giờ là canh ba nửa đêm, một thời điểm tốt như vậy sao lại không có ai tới.

Tiểu Hồ và Tiểu Vũ lắc đầu: “Không có ai! Tối nay rất an tĩnh, không có một tên thích khách nào tới cửa cả.”

“Vậy chắc chắn là do phụ thân đã tới.” Không có sát thủ tìm tới cửa, nhất định là bởi có phụ thân. Đẩy bọn họ ra, ta mở cửa chạy ra ngoài nhưng bên ngoài chỉ có bóng đêm vô tận, không có một người nào cả.

“Thiếu chủ tử?” Bốn người Long Hồ Tước Vũ chạy theo đằng sau.

Trái tim khó có được khi nào đập rộn ràng vui mừng thoáng cái đã trầm xuống đáy vực! Bởi vì trong lòng quá khát vọng phụ thân cho nên mới nằm mơ

một giấc mơ hoang đường vậy sao? Đau khổ cùng cực, ta sụp mất xuống, tự giễu cợt mình, thì ra ta tu thân đường tính vẫn chưa đủ. Vậy cho nên, ta vẫn còn lo được lo mất, biết rõ rằng điều đó vĩnh viễn không bao giờ có thể xảy ra nhưng không nhận được tự đi lừa gạt mình.

Đưa tay sờ lên môi, nhiệt độ phía trên đã biến mất rồi, trở nên lạnh băng.

“Thiếu chủ tử?” Long Hồ Tước Vũ lo lắng vây chung quanh ta.

“Không sao.” Ta nhẹ nhàng nở nụ cười rồi lại xoay người đi vào trong điện, bước vào phòng mình. Sau khi cánh cửa khép lại, dòng lệ nóng rực rớt cục cũng không thể nào khác chế nổi nữa, tràn xuống hai gò má.

Giơ tay lên che mặt, ta cười mình là một kẻ ngu ngốc.

Đại Đường thịnh thế, quốc thái dân an, quan phủ và nhân dân đều có cuộc sống giàu có. Trong chốn giang hồ thì vẫn tinh phong huyết vũ như cũ, ít nhất là ở bên cạnh ta luôn như vậy.

Nhàm chán nhìn Hàn Thiên Bình đá cái đầu lâu vừa mới chặt xuống qua một bên, ta mở miệng ngáp một cái. “Chúng ta không đi Phụng Hoàng các nữa, đi xem Diêm La điện của người một chút đi.” Mùi màu tươi nồng nặc lan tỏa trong gió. Ta không để ý đến chuyện mạng người gì cả nhưng nếu bị quan phủ theo dõi thì thật phiền toái.

Hàn Thiên Bình tra thanh kiếm đầy máu vào vỏ, nghe thấy lời ta nói thì kinh ngạc vô cùng. “Tiêu Dao, không phải người rất chán ghét Diêm La điện của ta hay sao?”

“Cái thứ ta chán là phương thức gọi tên không chút sáng tạo nào của bọn người.” Cái gì mà yêu ma mới cả quỷ quái, nghe vào đã thấy dựng cả tóc gáy lên rồi.

“Vậy thì tốt, chúng ta đi thôi.” Hân cũng thật sáng khoái, thực tiếp đáp ứng.

Long Hồ Tước Vũ vô cùng hưng phấn. Từ khi xuất cốc tới giờ, bọn họ cảm thấy hứng thú với mọi thứ, ngay cả việc giết người cũng vui vẻ áp dụng các loại thủ đoạn đã được học từ trước. Họ thấy cảm giác này khác hoàn toàn so với lúc luyện tập ở trong cốc.

Xe ngựa chậm chạp di động. Ta nằm trên tấm đệm mềm mại trong xe, tâm tình vừa sa sút vừa phiền muộn.

Từ sau khi mơ giấc mơ quái dị kia, ta rất khó ngủ tiếp. Mộng đẹp kia tất nhiên cũng không quay lại, thành ra tâm tình ta cũng càng buồn bức thêm. Lười biếng nhắm mắt lại, ta bắt đầu suy nghĩ lung tung. Nếu như trong lần xuất cốc này, ta may mắn chết ở bên ngoài, phụ thân có phải sẽ rất vui vẻ hay không?

Phụ thân có phải sẽ lập tức cưới vợ khác, sau đó lại vạn hạnh sinh được một nam tử, từ đó vĩnh viễn vui vẻ. Còn ta – vết nhơ trong cuộc đời của người sẽ vĩnh viễn bị ném ra khỏi đầu. Cái tên Dao nhi sẽ không còn được nhắc lại nữa.

Chậm rãi nhú mày, ta vươn tay sờ lên băng vải quấn ngực, vẫn có thể cảm nhận được đường cong lồi lõm. Thở dài chuyển tầm mắt đến giữa hai chân. Cho dù cắt rời hai bộ ngực thì nơi đó cũng không thể dài ra.

Cười nhạo ý nghĩ hoang đường của mình, ta mặc kệ rung động kịch liệt của xe ngựa và tiếng chém giết quen thuộc lại vang lên, suy nghĩ tiếp tục bay đi nơi nào đó, cảm giác mình giống như một u hồn vô cùng nực cười.

Một cái bóng vọt vào xe ngựa, dùng lực kéo ta một cái làm cho tâm hồn vốn bay đi lại nhập vào thể xác.

Hàn Thiên Bình rống to: “Xe ngựa sắp lật rồi, người còn ngăn ra làm cái gì?” Tiếng rống còn chưa tiếp tục, Long Hồ Tước Vũ đã chạy tới. Bốn người lấy ta làm trung tâm, cố gắng thủ hộ.

Kinh ngạc ngẩng đầu nhìn áng mây trôi nổi trên bầu trời, trong mắt của ta, chúng nó vĩnh viễn là tối tăm và mù mịt. Máu tươi bắn tung tóe, giết chóc tàn khốc cũng không khiến cho ta chú ý. Cho dù ta cố gắng muốn cảm thụ bầu trời xanh thăm thẳm kia nhưng cũng không thể nào làm được. Tất cả, tất cả chỉ màu một màu xám tro tàn, chết chóc.

Đột nhiên, ở một nơi nào đó bay tới một dải vải màu đen, quần ta bay lên trời, tiếp đó, ta cảm thấy vòng eo mình được một cánh tay rắn chắc ôm lấy.

Mùi dược thảo chưa hề phai nhạt trong tâm trí ta lúc này lại tràn đầy quanh chóp mũi. Thần trí tán loạn nháy mắt trở về trong đầu. Ta khiếp sợ ngược mắt lên, ngưỡng mộ nhìn nam nhân đang ôm mình: “Phụ thân...” Đây là lần đầu tiên người chạm vào ta, lần đầu tiên ta được gần người như vậy. Tại sao cha lại tới đây, tại sao lại ôm ta, tại sao lại... .

Thân thể khỏe mạnh kia như căng lên, tản ra sự kháng cự nồng đậm. Cha không thèm nhìn ta lấy một cái, phi thân bay về phía sau, sau đó vung tay đẩy ta ra. Người đứng cách xa ta ba thước, khuôn mặt hoàn mỹ nhưng lạnh lùng tỏa ra sự nghiêm khắc.

Ổn định trọng tâm cơ thể, ta nhẹ nhàng rơi xuống đất. Ta sụp mi mắt, trong lòng cảm thấy phiền muộn. Mắt liếc nhìn nam nhân tuấn mỹ cao lớn kia rồi lại dời tầm mắt tới chỗ ta vừa mới đứng. Ở đó có mấy chục mũi tên ghim xuống.

Thì ra... chỉ có khi đối mặt với sinh tử, phụ thân mới bắt đầu đi tới gần để cứu vớt dòng giống cuối cùng của người!

Trên mặt đất có mấy chục cỗ thi thể, Long Hồ Tước Vũ bước tới, cung kính hành lễ với phụ thân: “Chủ tử.”

Còn bốn bóng đen đứng phía sau phụ thân thì cúi mình hành lễ với ta: “Thiếu chủ tử.”

Ta từ từ phát tay, cặp mắt nhìn bọn Long Hồ Tước Vũ dường như đang khiếp đảm lùi về phía sau. Lòng ta vô cùng buồn bực.

Với thân phận là người ngoài vẫn đứng yên từ nãy tới giờ, Hàn Thiên Bình lúc này mới đi tới, tò mò nhìn điệu bộ của chúng ta, sau đó mới tươi cười, ôn quyền nói: “Tại hạ Hàn Thiên Bình, đa tạ ơn cứu mạng.”

Không cần nhìn cũng biết khuôn mặt phụ thân hẳn vẫn là bộ dạng lạnh lẽo như cũ, ta không trông cậy phụ thân có thể nói chuyện gì với người ngoài. Ta nhắm mắt lại, nói: “Phụ thân, con đi trước.” Ta một mình chậm rãi bước đến giữa đồng thi thể ngã đầy đất, sau đó đột nhiên dừng lại.

“Thiếu chủ tử!” Long Hồ Tước Vũ đồng thời kêu lên đầy lo lắng.

Ta rất buồn bực, rất buồn bực cúi đầu, nhìn cái bàn tay vurun ra từ đồng thi thể đang kéo vạt áo ta. Ngay cả người chết cũng núm kéo ta dừng bước, tại sao phụ thân lại vô tình không thêm gọi lấy một tiếng?

Hàn Thiên Bình sai bước tới, lưu loát vung kiếm chặt đứt bàn tay kia. Sau đó, hắn cúi đầu nhìn vạt áo của ta. “Ôi trời, bắn mất rồi!” Trên vạt áo màu tuyết trắng lúc này đã bị một vết máu dấy bần.

Ta giương mắt nhìn nam nhân cao hơn ta một cái đầu, thân mình cường tráng khỏe mạnh, khí chất dương cương tràn đầy. Ta quay đầu nhìn phụ thân đang lạnh lùng đứng ở phía xa, mỉm cười nói: “Phụ thân, người có muốn một người con rể hay không?” Nếu có một người con rể, liệu phụ thân có thể vui về một chút hay không?

Cả người phụ thân toát ra khí tức cuồng bạo lãnh lệ, không thêm để ý gì đến ta mà phi thân rời đi.

Bốn người áo đen chính là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ nhanh chóng đi theo.

Thoáng cái, ở bên ta chỉ còn lại Long Hồ Tước Vũ và Hàn Thiên Bình vẫn còn mang một khuôn mặt khó hiểu.

“Người có tỷ muội phải lập gia đình à?” Hàn Thiên Bình cười hỏi.

Ta quyết mắt nhìn hắn một cái, nhếch miệng nói: “Hiện giờ thì không có.” Xem ra, phụ thân không hề hứng thú với chủ ý này. Có lẽ, người muốn một nhi tử chân chính.

Long Hồ Tước Vũ chạy tới bên ta, oán thán kêu: “Trời ạ, thiếu chủ tử, người dọa chết bọn ta.”

Thật thế à? Ta buồn bực nhìn bọn họ một cái rồi thở dài, nhắm mắt lại. Trong đầu ta hiện ra khuôn mặt lãnh khốc của phụ thân, tâm tình càng thêm phiền muộn.

Chúng ta cứ dùng tốc độ từ từ đi về hướng Diêm La điện. Danh hiệu Lưu Ly Bắc Toán Tử của ta nhanh chóng lan tràn trong chốn giang hồ. Đơn giản là vì ta luôn buồn bực vô cùng, đi đường thường xem tướng mạo cho những người đi bên cạnh xe ngựa. Ai ngờ điều này lại thu hút rất nhiều người tới, cũng làm cho thanh danh của ta thuận lợi được truyền ra ngoài.

Trời mới biết, nghề chính của ta là nghề y...

Cho nên, khi mà Hàn Thiên Bình vào Diêm La điện để diệt trừ phản đồ, ta vẫn nằm trong xe ngựa, buồn bực tiết lộ thiên cơ cho những người đang không ngừng tiến tới. Cứ để ông trời giám thị của ta đi, như vậy phụ thân sẽ có cơ hội có được hài tử thứ hai.

Không biết tiết lộ thiên cơ cho bao nhiêu người thì ta mới có thể quy hồn về Tây Thiên, rời khỏi cái thế giới phiền muộn này.

Ta biết, ta đã bắt đầu cảm thấy chán ghét thế giới này rồi.

Ta vốn tưởng rằng khi ở trong Xuất Vân cốc, ta đề nghị với phụ thân rằng mình muốn ra ngoài, thái độ của người sẽ có chút cải thiện đối với ta. Kết quả, người chỉ gật đầu đáp ứng, đơn giản phái ta tới một nơi xa xôi, trong vòng nửa năm không cần trở về.

Sau đó, vào thời điểm ta nguy hiểm tới tính mạng, người mới vạn bất đắc dĩ xuất hiện cứu cái mạng nhỏ của ta, rồi lại coi ta như thứ kịch độc ghê tởm nào đó, phải ném bỏ, phải xa lánh.

Thật ra thì, ta có nên cảm tạ người không nhỉ? Phụ thân dù sao cũng nể mặt ta là dòng giống duy nhất của người mà tự tay cứu ta chứ không sai thuộc hạ.

Nhưng vì sao ta càng nghĩ lại càng phiền muộn? Tâm tình càng ngày càng kém, nhìn cái gì cũng thấy nhàm chán, chán ghét. Thế giới cũ của ta tuy lúc nào cũng một màu xám nhưng ít nhất ta cũng có thể phân biệt được rõ màu sắc, hôm nay nó lại biến thành hai màu đen trắng và xám xịt, không khí thật trầm lắng.

Thuận lợi thanh trừ phản đồ, thu phục xong Diêm La điện, Hàn Thiên Bình làm đúng theo lời hứa, tiếp tục Bắc thượng với chúng ta. Hắn nghe giang hồ truyền về danh hiệu của ta thì liền cười to, sau đó chăm chú hỏi: “Hình như người học y đúng không?”

Miễn cưỡng quay đầu... nhìn khuôn mặt màu xám của hắn, ta ứng tiếng: “Ừ!”

Hắn nhướn đôi mày rậm, nói: “Người làm sao vậy? Có phải bị bệnh hay không?”

Lắc đầu, ta cụp mi, tay chậm rãi khuấy đĩa thức ăn trước mặt. Một giờ trước, bốn người Long Hồ Tước Vũ ủy thác Hàn Thiên Bình chiếu cố ta rồi biến đâu không thấy, để lại hai người bọn ta ở trong khách sạn ăn trưa.

Hắn đột nhiên thò tay, nâng cằm ta lên. “Tiêu Dao, ngươi hãy nghe ta nói, cha ngươi không để ý tới ngươi là vấn đề của ông ta, không quan hệ gì với ngươi cả. Cuộc sống của bản thân là phải tự bước đi.”

Im lặng nhìn hai mắt của hắn, ta chậm rãi cong khóe môi. “Diêm La điện của ngươi mạnh đến cỡ nào?”

Hắn khó hiểu nhưng vẫn trả lời: “Rất mạnh, là tổ chức sát thủ mạnh nhất trong chốn giang hồ.”

Ta đẩy tay của hắn ra, nâng cằm nói: “Biết Xuất Vân cốc không?”

Hắn kinh ngạc nhướn mày. “Biết, nơi mà những loài dược thảo và độc dược quý hiếm nhất sinh sôi, địa bàn của Xuất Vân Thánh Quân, ai mà lại không biết.”

Ta khẽ chớp mắt, cười nói: “Ta cho ngươi biết phương thức vào cốc, ngươi giúp ta hủy diệt nơi đó nhé.”

Hắn nhẩn mày, sau đó nhìn chằm chằm ta một lúc lâu rồi mới nói: “Không cần nói cho ta biết bất cứ thứ gì, ta sẽ truyền tin ra ngoài, để cho người khác đi chịu chết.”

“Ngươi rất thông minh.” Ta chơi đùa chiếc đĩa trong tay, thu hồi nụ cười bên khóe môi rồi lại lười biếng cụp mi mắt. “Nếu như ta là ngươi thì tốt...” Khẽ thờ dài, ta cúi đầu, tựa trán vào khuỷu tay. “Nếu như ta là ngươi thì tốt...” Nếu như ta là con trai thì tốt...

Trên đường tới Phụng Hoàng các, Hàn Thiên Bình vẫn luôn tìm kiếm lời trêu chọc ta nhưng chẳng lần nào thành công khiến trên mặt hắn hiện rõ hai chữ thất bại. Long Hồ Tước Vũ rút cục cũng không chịu nổi mà vụng trộm nói cho hắn biết là tính tình của ta từ trước đã vậy, càng khuyên càng chẳng vui vẻ gì, đến cuối cùng còn biến thành không tốt, làm cho mọi người xung quanh phiền muộn theo.

Khi mà Hàn Thiên Bình chạy tới trực tiếp hỏi ta có phải như vậy không, ta liền gật đầu. “Người không thấy bọn họ luôn kiếm có cách xa ta hay sao?” Hơn nữa, họ còn vô lương tâm hãm hại người ngoài đi theo ta.

Hàn Thiên Bình trợn mắt, vỗ vỗ vai ta. “Ngươi đã cứu ta một mạng, cho dù thế nào thì ta sẽ không để ngươi sa sút tinh thần như thế đâu. Ít nhất cũng phải như một người bình thường chứ. Đừng lãng phí về ngoài xinh đẹp của mình.”

Ta theo bản năng sờ lên mặt rồi lại giương mắt nhìn khuôn mặt nam tính trước mặt. “Ta lớn lên trông không hề giống nam tử đúng không?”

Hắn cười ha hả. “Đúng là ta chưa từng thấy một nam tử nào lớn lên lại dễ nhìn như ngươi cả.”

Ta có chút căm tức lại có chút kinh ngạc cãi lại: “Cha ta còn dễ nhìn hơn ta.”

Hắn vuốt cằm, cố gắng hồi tưởng. “Cha ngươi à? Thật ra thì ta cảm thấy ông ấy giống đại ca của ngươi hơn.” Hàn Thiên Bình cười vô cùng sáng sủa: “Ông ta có thể coi là một nam nhân anh tuấn nhưng mà căn bản không cùng một loại với ngươi. Ngươi không có cái khí thế áp đảo người khác giống ông ta.”

Ta biết, bực mình! Nhìn bầu trời màu xám, khóe miệng ta hơi chìm xuống. Nhớ lại thật lâu trước kia, ta từng lên nghe phụ thân nói chuyện cùng với người khác, người nói, tại sao ta không phải là nhi tử.

Khi đó ta mới hiểu được, vì sao mà khi còn bé, cho dù ta có khóc muốn phụ thân như thế nào cũng không thấy người đâu cả.

Sai, không phải là do ta, càng không phải là do phụ thân. Sai, là vì giới tính của ta là nữ.

Vào đêm khuya của một ngày nào đó, ta xin Hàn Thiên Bình lặng lẽ mang ta trở về Diêm La điện. Ta cố ý phong bế tất cả tin tức của bản thân, làm cho tất cả mọi người cho là ta đã tan thành mây khói.

Hàn Thiên Bình đổi vị trí của Diêm La điện vào trong dãy núi gần sông Trường Giang. Ta dạy cho bọn họ Ngũ Hành trận mà ta mới lĩnh ngộ, hoàn toàn ẩn dấu Diêm La điện đi. Phương thức bày trận pháp này này quá mới cho nên sẽ không có vấn đề gì xảy ra, không phải là không đi vào được mà là đi vào được nhưng rồi sẽ không đi ra được.

Đoạn thời gian này, ở chỗ sâu nhất trong Diêm La điện, tại căn lầu trên đỉnh Tiêu Dao.

Hàn Thiên Bình cứ rảnh rỗi không có việc gì lại chạy tới đây, kể cho ta nghe tin tức về Xuất Vân cốc. Mỗi lần, tin tức đều không thay đổi: “Nếu như không phải nó quá mức bí ẩn thì là do mạng lưới của Diêm La điện chúng ta vô năng. Xuất Vân cốc thần bí không hề có bất kỳ một động tĩnh nào.”

Ta co mình ở trên vách đá, nhìn biển mây màu xám phía ngoài. “Chắc là cha ta đã cưới thê tử, đã có người thừa kế mới rồi!” Ta nghĩ Hàn Thiên Bình đã

đoán được thân phận của ta cho nên mới nói chuyện không đầu không đuôi.

Hắn nghe hiểu. “Vậy thì chả phải tốt rồi sao, bản thân ngươi cũng tự do rồi.”

Trái tim mơ hồ đau đớn, thì ra mùi vị của tự do lại khó chịu như vậy. Ta nghiêng đầu dựa vào cây cột bên cạnh. “Nếu như ban đầu ta không cứu ngươi, ngươi còn có thể chăm sóc ta như vậy sao?”

Hắn trầm mặc một hồi rồi mới nói: “Có! Ngươi khiến cho ta cảm thấy thương xót.”

“Ngươi có muốn kết hôn không?” Quay mặt sang, ta nhìn khuôn mặt mơ hồ trước mặt.

Hắn dường như cau mày. “Tiêu Dao, ngươi không nói thân phận của ngươi, ta sẽ không đoán. Ngươi không nói giới tính của ngươi, ta cũng không để ý. Ngươi là nam hay nữ thì vẫn là bằng hữu của ta, ta thương xót ngươi chứ không phải thương xót giới tính của ngươi.”

Hắn dường như biết nguyên nhân mà ta phiền muộn rồi. Ta gãi tay lên, nhìn không rõ đường vân trên lòng bàn tay, khẽ cười nói: “Hàn Thiên Bình, quen biết ngươi là may mắn của ta.” Trên đời này còn có ai có thể nói cho ta nghe những lời này?

Hắn bỗng nhiên ghé sát mặt vào. “Ngươi cũng đã hiểu rõ rồi, tại sao lại còn không vui như vậy? Tiêu Dao, ta chưa từng thấy ngươi cười thật lòng bao giờ. Ba năm rồi, chưa một lần nào...”

Trong phút chốc, ta kinh ngạc, thì ra đã ba năm rồi. Nỗi đau bén nhọn khiến cho ta không thể nào hô hấp nổi. Ba năm rồi, Hàn Thiên Bình vẫn luôn nói với ta rằng Xuất Vân cốc không hề có động tĩnh nào hết. Thì ra, trong ba năm này, phụ thân đã hoàn toàn quên ta!

Nước mắt nóng hổi rơi xuống, ta kinh ngạc cười, tay vươn ra nắm lấy cánh tay của Hàn Thiên Bình. “Giết ta đi, Hàn Thiên Bình.” Ta còn ở nơi này chờ đợi cái gì nữa chứ? Mơ mơ màng màng mà đã qua ba năm. Ta đã quên cả khái niệm thời gian, những người khác cũng thế, thờ ơ để cho thời gian trôi sao?

Hắn hoảng sợ: “Ngươi điên rồi?”

Túm chặt vạt áo trước ngực, thật khổ sở, sau buồn bực chính là chán ghét, sau chán ghét chính là chết lặng, sau chết lặng chỉ còn lại tuyệt vọng. “Hàn Thiên Bình, ta nghĩ ta thực sự điên rồi.” Điên đến nỗi ta có thể cảm thụ rõ ràng trái tim mình bị xé rách, cảm thụ rõ ràng mạch máu trong cơ thể bắt đầu căng phồng.

“Tiêu Dao, Tiêu Dao? Ngươi đừng làm ta sợ. Y thuật của ngươi tốt như vậy, đừng có làm cho bản thân bị tẩu hỏa nhập ma đấy. Cho dù là vì ai cũng không đáng, sống mới là quan trọng!” Hắn nắm chặt vai ta, lo lắng rộng to.

Ta cho là vút bỏ tất cả thì sẽ dễ dàng hơn nhiều nhưng vì sao lại đau lòng đến vậy? Chớp đôi mắt nhắm lại, ta cười lắc đầu. “Ta không sao, vừa rồi hơi thất thần thôi.” Ta khẽ đẩy, ý bảo hắn buông tay ra. “Ngươi nói rất đúng, sống mới là quan trọng nhất.”

Hô hấp của hắn rối loạn, giọng điệu run rẩy. “Tiêu Dao, người đặt tên cho ngươi nhất định là muốn nguyên rửa ngươi.”

Ta cười khanh khách, lạnh lẽo nói cho hắn biết: “Người đặt tên cho ta chính là cha ta.”

Đêm đó, ta lặng yên rời khỏi Diêm La điện, tung người nhảy xuống từ trên vách núi cao.

Tối om, tối om vô cùng! Lạnh lẽo, lạnh lẽo thấu xương. Ta cười đến vô lực, quả nhiên không thể trông cậy rằng cái chết sẽ mang lại ấm áp cho ta.

Một lần ấm áp duy nhất trong đời hiện giờ lại xa xỉ đến thế. Mặc dù chỉ là thoáng qua thôi nhưng nó cũng là trí nhớ duy nhất còn lưu lại trong cuộc đời ta.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Acome* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 2

Chương 2

Edit: Thiên Mạc

Mở mắt ra, một thế giới mờ mờ lung lung, bầu không khí thanh tân, xung quanh vang vọng tiếng hát dễ nghe.

“Con tỉnh rồi!” Âm thanh trầm thấp khàn khàn mà xa lạ kia mang theo sự vui mừng không thể che giấu. Sau đó, một bàn tay lạnh như băng đặt lên trán của ta.

Ta nhủ mảy, rất nhanh đã tỉnh lại, nghiêng đầu nhìn bóng người mơ hồ ở đầu giường. “Người là ai?” Ta cong tay, chống người dậy, suy yếu không thể giải thích đánh úp tới toàn thân. “Làm gì thế? Tiểu Tước?” Ta cất tiếng gọi.

“Dao nhi?” Người bên giường thò tay ra, động tác không thuần thục đỡ ta dậy, thanh âm tràn ngập nghi hoặc.

Ta uể oải liếc mắt nhìn hần một cái. “Người là người mới tới cốc sao? Có hiểu quy củ hay không? Tiêu Dao cư của ta không phải là nơi tùy ý ra vào, người mau đi tìm Tiểu Tước tới, ta sẽ không trách phạt người nữa.”

Không khí dường như càng lúc càng khó hít thở. Một lúc lâu sau, hần mới đứng thẳng người, đi ra cửa.

Ta hơi buồn bực, đợi cho tới khi thân ảnh mờ ảo uyển chuyển đi vào, ta mới miễn cưỡng nói: “Tiểu Tước?” Thị lực dường như còn kém hơn cả lúc trước khi ngủ nhưng không sao cả, sống hay chết không chả làm sao hết.

Tiếng nói thanh thúy của nữ tử vừa lạ lùng vừa cẩn thận vang lên: “Thiếu chủ tử, ngài tỉnh chưa?”

Câu hỏi thật là lạ, ta hơi phiền não nhắm mắt. “Hầu hạ ta rửa mặt, ta đói rồi.”

Nàng chần chờ một chút rồi đi tới đỡ ta dậy thay y phục sau đó giúp ta buộc gọn mái tóc.

Ta lẳng lặng cho nàng hầu hạ, rũ mắt xuống, bàn tay vô lực nắm lại. “Ta có phải đang bị bệnh không?” Toàn thân mềm nhũn không có lực, chắc là ngủ trong lương đình rồi bị cảm!

Nàng cẩn thận “vâng” một tiếng.

“Tới lương đình chuẩn bị cái chăn mỏng cho ta.” Mặc dù không thích nhưng bệnh tật kéo tới thì chỉ có ta là cảm thấy khó chịu.

Nàng hít sâu một hơi. “Thiếu chủ tử, thân thể của ngài không thể ra gió.”

“Có nghiêm trọng đến vậy không? Chả phải là bị cảm mạo sao?” Ta vừa nói vừa tự bắt mạch cho bản thân rồi khẽ kinh ngạc: “Tại sao...” Ngũ tạng bị hao tổn, kinh mạch tổn thương, đầu bị thương nặng? “Ta bị ngã từ trên tầng cây xuống lúc ngủ sao?” Ta còn tưởng là ngủ ở đình nghỉ mát bị cảm lạnh cơ, trí nhớ trong đầu lúc này có chút hỗn loạn.

Tiểu Tước khóc nức nở, nói: “Thiếu chủ tử không nhớ sao? Lúc ngài được đưa trở lại đây cũng chỉ còn dư một hơi thở, nếu không phải chủ tử dùng toàn lực cứu ngài, chi sợ là...”

Ta quay mặt sang, nhìn động tác giờ tay áo lau hai gò má của Tiểu Tước. Đôi mắt ta mờ ảo không nhìn thấy rõ nước mắt của nàng nhưng tiếng nghẹn ngào kia làm cho ta cười nhạt một tiếng: “Vậy thì thật sự là cảm ơn phụ thân rồi.” Trái tim lạnh lẽo run rẩy, phụ thân vẫn luôn mất hút lại tới cứu ta sao?

“Thiếu chủ tử...” Nàng nức nở một chút, giọng điệu lại bắt đầu trở nên cẩn thận. “Ngài cãi nhau với chủ tử sao?”

Ta kinh ngạc nhếch môi. “Đâu có đâu? Ta cũng gần một năm rồi không gặp phụ thân mà. Nếu không phải người nói, ta còn không biết người cứu ta là phụ thân nữa cơ, làm sao có thể cãi nhau được đây?” Cha ta có lúc nào chủ động để ý tới ta, lần này người lại ra tay cứu ta, ta vui mừng còn không kịp.

Nàng quay đầu.

Theo tầm nhìn của nàng, ta nhìn thấy một nam nhân xa lạ đang đứng ở trước cửa, chính là người vừa ngồi ở gần giường của ta. “Hần là ai vậy? Đại phu mời từ ngoài cốc vào sao?” Thật buồn cười, y thuật khắp thiên hạ không có ai so sánh được với phụ thân, làm sao lại còn mời người ngoài cốc tới chữa trị cho ta.

Tiểu Tước đột nhiên quay đầu nhìn ta. “Thiếu chủ tử, ngài...”

Nam nhân đứng ở cửa mở miệng, cắt đứt lời của nàng. “Con không nhớ ta sao, Dao nhi?”

Ta chậm rãi hít mắt lại. “Chỉ có phụ thân ta mới có thể gọi ta như vậy, người không muốn chết thì mau câm miệng.” Không ai dám vô lễ với ta như vậy, hần cho hần là ai cơ chứ?

Tiểu Tước hít một hơi thật sâu, toàn thân cũng run rẩy.

Nam nhân đứng ở cửa trầm mặc, chấp tay phía sau lưng rồi từ từ tiến tới.

Thấy hần tới gần, ta chậm rãi ngẩng đầu lên, phát hiện hần rất cao, cao hơn ta một cái đầu. Vì thế ta phải ngẩng cổ lên mới nhìn thấy mặt hần, thật phỉ sức. “Không ai nói cho người biết ta là thiếu chủ tử của Xuất Vân cốc sao?” Ta cảm thấy có chút thú vị, người không sợ chết này sẽ trả lời thế nào?

Hần cúi đầu, ngũ quan mơ hồ không nhìn thấy rõ. Một hồi lâu sau, thanh âm trầm thấp mới vang lên: “Con là Úy Trì Tiêu Dao?”

Ta cười đến nghiêng ngả. “Đúng vậy, còn người là ai? Còn nữa, đừng gọi ta là con thân thiết như thế!”

“Con ngã hông đầu rồi sao?” Tiếng nói của hắn có vẻ nghệt lại.

Ta cười gấu gọt. “Người nói cái quái gì vậy?” Chẳng buồn để ý tới con người khó hiểu này nữa, ta chuyển bước tới bên Tiểu Tước, do dự một chút mới cất tiếng hỏi: “Phụ thân ta đâu rồi? Phụ thân... vừa xuất cốc phải không?” Ngay cả khi ta bị bệnh mà người cũng không thể ở bên cạnh ta nhiều một chút sao?

“Đi ra!” Nam nhân trước mặt đột nhiên hét lên.

Tiểu Tước bối rối chạy ra cửa.

Ta thì lại thông thả ngẩng đầu lên, tò mò cười: “Người tại sao lại có thể ra lệnh cho người ở bên cạnh ta vậy?” Ai ban cho hắn quyền lợi như vậy, hơn nữa tại sao Tiểu Tước lại phải nghe lời hắn?

Hắn vươn tay tóm lấy cằm ta, dùng sức khá lớn. Cả người hắn cúi xuống, hơi thở phun trên má ta. “Không nên đùa bỡn với ta. Dao nhi, con cho rằng ta là ai?”

Ta cụp mắt, nhìn ngón tay dài lạnh như băng ở trên cằm mình rồi lại giương mắt nhìn khuôn mặt mông lung phía trước. Ta cười lạnh. “Muốn chết!” Ta giơ tay đánh tới.

Hắn không thèm trốn tránh, mặc cho bàn tay ta đánh lên eo hắn.

Ta nghi hoặc híp mắt lại. “Phụ thân ta cho người giải được sao?” Không thể nào có người bị ta đánh trúng mà không chết, độc trong lòng bàn tay ta, trừ phụ thân ra thì không ai có thể giải được.

Hắn trầm mặc, cất tiếng nói lần nữa. Âm thanh hùng hậu có thêm chút khủng hoảng. “Con quên ta rồi sao, con quên ta rồi có phải hay không? Dao nhi?”

“Ta không nhận ra người.” Đáp án rất trực tiếp, ta đẩy hắn ra rồi vòng qua hắn đi về phía cửa nhưng lại bị hắn tóm chặt cổ tay. Ta bị hắn ép phải xoay mặt đối diện với hắn.

Liếc mắt nhìn bàn tay đặt lên cổ tay ta, ta nhú mày. “Nhiệt độ cơ thể người rất thấp, có phải bị bệnh không?” Nói đến đây, ta định tốt bụng bắt mạch cho hắn nhưng hắn lại nhanh chóng buông tay, lui về phía sau một bước dài.

Mắt ta hơi co lại, lòng chợt nhớ tới phụ thân mỗi khi tới gần ta cũng nhanh chóng lùi xa như vậy, trái tim không khỏi đau đớn. Ta không muốn tiếp tục hồi tưởng, dứt khoát xoay người rồi đi. Lần này, hắn không ngăn cản ta.

Ra khỏi sương phòng, thấy ngoài cửa tụ tập rất nhiều người, ta kinh ngạc nhìn bốn thân ảnh áo đen đứng đó. “Phụ thân ta đâu rồi?” Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ là thiếp thân thị vệ vẫn luôn như hình với bóng của phụ thân ta. Nếu bọn họ ở chỗ này thì phụ thân ta cũng phải ở đây.

Không thể che hết vui sướng trong lòng, ta nhìn chung quanh nhưng không làm sao tìm được thân ảnh cao ngất kia.

Trong nháy mắt ta lên tiếng hỏi, mọi người đều yên lặng. Ta lơ mơ cảm thấy được tất cả bọn họ đều nhìn về phía ta.

Có chút thất vọng, ta sớm nên biết phụ thân không thích ở gần ta. Người chẳng qua là phái bọn người Thanh Long tới xem tình hình của ta mà thôi. Ta đã được người cứu mạng, cảm kích là đủ rồi, còn yêu cầu xa vời cái gì nữa chứ. “Ta đói rồi, Tiểu Tước.”

Không để ý tới những người này nữa, ta đi ra ngoài. “Đưa đồ ăn tới trong đình cho ta.”

Bên ngoài Tiêu Dao cư có một mặt hồ lớn, trên mặt hồ có xây một cái cầu cao, cuối cầu là một đình nghỉ mát rất tinh mỹ. Đây là nơi ta thích ngồi ngắm ngắm cả ngày. Mỗi lần tâm tình buồn bực, ta đều co mình ở đây, mặc cho tâm hồn của mình bay nhảy nơi phương xa.

Đồ ăn được bưng lên, trong đình lúc này còn có thêm tên nam nhân cao lớn quái dị lúc trước.

“Ta là bạn tốt của Ủy Trì Giang Tử. Con... người đã từng gặp.” Hắn ngồi trên ghế đá cách ta rất xa, giọng nói trầm trầm.

Ta nở nụ cười, nghiêng đầu ngả đầu vào cây cột. “Thật sao?” Người này nói láo mà không cần chớp mắt, phụ thân ta từ trước đến giờ có bao giờ thèm để ý tới ta đâu, làm sao có thể giới thiệu bạn của mình cho ta. Phụ thân ta có bạn thế nào, ta cũng còn không rõ lắm.

Không khí lúng túng vờn quanh, ta lười biếng nhắm mắt lại. “Không cần cố gắng tới gần ta làm gì. Ta chẳng có gì cả, cũng không có quan hệ gì tốt với cha ta đâu. Ta chỉ có mỗi một cái danh hiệu trên danh nghĩa là thiếu chủ tử Xuất Vân cốc thôi.”

Giọng nói của hắn cứng ngắt: “Thực xin lỗi.”

Híp mắt nhìn thế giới mông lung phía trước, ta phát hiện mình không thấy rõ màu sắc gì, chỉ có hai màu đen trắng và màu xám tro đậm nhạt khác nhau. “Không sao.”

Thân hình cao lớn không biết từ lúc nào đi tới bên cạnh ta. Hắn vươn tay, chần chờ một chút rồi sờ lên trán ta.

Nhiệt độ lạnh như băng khiến cho ta nhú mày. “Người rất lạnh, đừng có đụng vào ta nữa.” Nếu như hắn đã không sợ độc của ta thì hiện tại với thể lực

suy yếu của ta đây là không thể nào giết nổi hắn, chỉ đành phải uất ức tránh né.

Bàn tay kia nắm lại thành quyền, hắn lên tiếng nói, giọng điệu cứng như tảng đá lạnh. “Thực xin lỗi.”

Không có hứng thú để ý tới hắn, ta miễn cưỡng ngồi xuống, vô thần nhìn cảnh vật ngoài đình. Ta bỗng nhiên quay đầu lại. “Ngươi nói ngươi là bằng hữu của phụ thân ta sao?”

Hắn ngồi cách ta một khoảng rất xa, nhìn qua thì hình như là đang mặt đối mặt với ta. “Phải.”

Ta hít sâu một hơi, miễn cưỡng nhếch môi lên. “Phụ thân ta ở trong cốc à?” Nếu bạn người ở đây thì người sao có thể đi ra ngoài được?

“Ừ.” Thanh âm vẫn chậm chạp khó khăn.

Tâm tình trong nháy mắt vui vẻ lên, ta nâng cằm, dời tầm mắt đi chỗ khác. Ta thực muốn tới Giang Tử điện của phụ thân để nhìn người một chút. Đã lâu rồi không thấy người.

“Ngươi muốn đi gặp phụ thân mình sao?”

Ta không hề di chuyển, chỉ cười nói: “Người sẽ không thêm gặp ta đâu.” Cho dù ta có đuổi theo phụ thân thế nào thì người vẫn luôn chỉ bố thí cho ta một bóng lưng mà thôi. Ngay cả mùi thuốc đặc thù tỏa ra trên người phụ thân cũng là do Tiểu Hồ nói cho ta biết. Những điều về phụ thân, ta biết được rất ít, hầu hết là do người khác kể lại cho.

Một con chim màu đen bay qua. Ta ngơ ngác nhìn con chim nhỏ kia, giọng nói cực kỳ hâm mộ. “Tự do thực tốt...” Bay lượn tự do không vướng bận điều gì, vô câu vô thúc! Nó không giống kẻ ngục như ta đây, sợ rằng là bị giam cầm suốt đời trong cốc.

Giọng nói trầm thấp lại cất tiếng hỏi: “Ngươi muốn xuất cốc sao?”

Hơi sợ hãi, ta muốn xuất cốc sao? Ở trong cốc đã là khó gặp được mặt phụ thân rồi, nếu như ta ra khỏi cốc... sợ là ngay cả quan hệ huyết thống cũng sẽ bị cắt đứt luôn. Ta khẽ cười một tiếng. “Ra ngoài à, sợ là sẽ không thể trở về.”

“Tại sao?”

Còn không hiểu à? “Phụ thân sẽ không để cho ta trở về.” Nếu như ta chủ động buông tay thì phụ thân nhất định sẽ danh chính ngôn thuận không quan tâm đến ta nữa. Nếu như ngay cả phụ thân cũng không muốn ta thì trên thế giới này còn có ai muốn ta đây? Có thứ gì đó uồn ứ nóng nóng rồi xuống má. Ta hơi nghiêng đầu, giờ tay lên lau mặt rồi ngăn người kinh ngạc vì tâm tình của mình giờ lại hiểu lộ trước mặt người ngoài.

“Thực xin lỗi.” Giọng nói kia lại vang lên, nghe thật khàn khàn.

Ta đưa mắt nhìn hắn, bỗng nhiên tò mò nói. “Ngươi lớn lên trông như thế nào vậy?” Bạn của phụ thân không biết có bộ dáng như thế nào nhỉ?

Hắn khó nén được kinh ngạc. “Ngươi không nhìn thấy ta?”

“Thấy không rõ.” Ta không hề giấu, đưa tay chỉ mắt mình. “Có lẽ thực sự là bị ngã hổng đầu rồi. Ta không nhìn rõ bất kỳ vật gì, không phân biệt được màu sắc.”

Hắn đột nhiên đứng dậy, đi tới bên cạnh ta. “Đưa tay cho ta.”

Ta bật cười. “Phụ thân ta cũng chẳng không ra, ngươi làm sao có thể tìm nổi nguyên nhân?” Ta liếc mắt nhìn bàn tay to của hắn. “Nhiệt độ cơ thể ngươi dường như có chút vấn đề đây, tốt nhất nên bảo phụ thân ta xem cho đi.” Làm gì có người nào lại có nhiệt độ lạnh như băng giống hắn.

Hắn hơi ngừng lại. “Nhiệt độ cơ thể ta rất bình thường, chỉ có ngươi mới cảm thấy lạnh.”

Cách nói thật kỳ lạ! Ta nhún vai. “Có lẽ vậy, chắc cũng vì đầu ta bị hổng.” Dù sao bị bệnh là thật, cho dù là dị thường gì thì cũng có thể phát sinh.

“Đưa tay ngươi đây.” Hắn yêu cầu.

Ta buồn bực. “Ngươi tự xưng là bạn của phụ thân ta mà lại bá đạo như vậy?” Hắn cho hắn là ai cơ chứ?

Bàn tay to kia lại nắm thành quyền một lần nữa. Hắn yên lặng đứng một lúc rồi bỗng nhiên quay người rời đi.

Ta thờ ơ dựa mình vào cây cột, tiếp tục giấc mộng ban ngày của ta.

Ngày thứ hai, khi Tiểu Tước và Tiểu Long tới đình nghỉ mát, nam nhân quái dị kia lại xuất hiện. Ta nghiêng đầu qua một bên, lười biếng ngồi ở chỗ cũ, không còn hứng thú nhìn hắn nữa.

Tiểu Tước bụng đồ ăn sáng tới rồi yên tĩnh ngồi xuống cái ghế bên cạnh ta. Một lúc lâu sau, khi ta đang chậm rãi húp cháo, nàng mới nhỏ giọng nói: “Thiếu chủ tử, mấy ngày nữa là sinh nhật ngài rồi. Chủ tử ra lệnh mở thịnh yến để xưng hi cho ngài.”

Ta nở nụ cười chế giễu. Sinh nhật của ta, phụ thân ta sẽ không ra mặt, chỉ để cho bọn Bạch Hổ đưa lễ vật tới mà thôi... Ta ngẩng đầu, nghi hoặc hỏi Tiểu Tước. “Đợi một chút, tháng trước mới làm sinh nhật 18 tuổi của ta mà? Sao lại có sinh nhật nữa nhanh vậy?” Ta hơi buồn bực, phụ thân chẳng lẽ quên cả thời gian ta chào đời sao?

Tiểu Tước nhất thời á khẩu, không trả lời được. Nàng chuyển mắt nhìn nam nhân đang an tĩnh ngồi ở một bên trong đình.

Ta miễn cưỡng nhướn mày. “Nhìn hấn làm cái gì? Hấn rốt cục là ai vậy?”

Tiểu Long đứng ở một bên mở miệng nói: “Ngài ấy... là bạn của chủ tử, là người chủ tử phân phó tới bên thiếu chủ tử.”

Ta chán ghét cười một tiếng. “Ta không cần bất luận kẻ nào.” Ta quay đầu, lấy ta chống cằm. Trong thế giới của mình, ta chỉ hy vọng người duy nhất hiện ra trong cuộc sống của ta là phụ thân ta, trừ phụ thân ra, ta không muốn người nào nữa.

Tiểu Tước đón lấy cái chén trong tay ta, lặng lẽ lui ra ngoài cùng Tiểu Long.

Ta biết nam nhân kia vẫn còn ngồi trong đình nhưng mà cũng chẳng liên quan gì tới ta cả. Ta để cho suy nghĩ của mình trầm xuống, mắt nhắm lại, từ từ chìm vào trong trạng thái mình tưởng.

Khi mà hôn phách dường như đã rời khỏi thân thể, một bàn tay lớn đột nhiên trùm lên mắt ta. Sau đó, trong khi ta chưa kịp ngưng thần suy tư thì một cảm xúc mềm mại liền dán lên môi ta.

Cánh môi nhẹ nhàng bị kéo dẫn ra, ảm áp, tình cảm. Lòng bàn tay trên mí mắt cũng tỏa ra sức nóng làm cho tham luyến, làm cho ta muốn mãi chìm đắm trong cảm giác này.

Sự ảm áp trên bờ môi chợt tán đi, có tiếng thở dài ngay bên khóe miệng. “Dao nhi...”

Thân trí mê mẩn bỗng nhiên sực tỉnh, quanh chớp mũi là mùi hương thảo được đặc thù ta đã từng ngửi thấy ở Giang Tử điện. Tiểu Hồ nói cho ta biết, đó là mùi chỉ có trên người phụ thân! Là phụ thân sao?

Ta vui mừng mở mắt. “Phụ thân...” Lương đình trống rỗng, trừ ta ra chỉ còn nam nhân quái dị ở phía xa kia thôi.

Mắt nhắm nong đậm khiến cho trái tim ta co rút đau đớn. Ta đưa mắt nhìn nam nhân kia, miễn cưỡng nhếch miệng cười, cảm thấy bản thân mình thực chặt vật.

Thì ra là mơ! Chỉ có trong mơ phụ thân mới có thể ở gần ta tới vậy, gần đến độ ta có thể cảm nhận được nhiệt độ của người... Cơ thể phụ thân thật ảm áp? Ta chưa từng được biết đến điều này.

Ta cô đơn nghiêng đầu, tâm tình vô cùng buồn bực.

Nam nhân kia bỗng nhiên mở miệng: “Ta đi đưa phụ thân ngươi tới đây.”

Ta híp mắt nhìn thế giới xám trắng xung quanh mình, nhếch miệng nói: “Si tâm vọng tưởng là chuyện rất chi là ngu xuẩn.” Sống hết 18 năm cuộc đời, ta sớm đã biết rõ địa vị của mình trong lòng phụ thân. Ta tuyệt không ước nguyện quá xa vời gì cả.

“Hấn nhất định sẽ tới.” Nam nhân kia kiên định nói, sau đó đứng dậy rời đi.

Ta cười ha hả, vươn tay bắt con gió vô hình vừa thổi qua nhưng gió làm sao có thể bị ta bắt cho được? Nó lạnh lùng vô tình giống như phụ thân vậy, làm sao có thể nghe lời của một ai đó rồi tới ở bên ta?

Bị bệnh, phụ thân đã chữa. Từ sau khi tỉnh dậy tới giờ, phụ thân chưa từng tới thăm hỏi ta lấy một lần, ta còn đau khổ chờ đợi cái gì chứ? Ta không phải là người ngu ngốc.

Có người lặng yên bước tới gần đình nghỉ mát.

Trái tim của ta không chịu nổi, bắt đầu gia tăng nhịp đập. Do dự, lại do dự, không ngừng tự nhủ với bản thân không nên ngu xuẩn tin vào vận may của mình nhưng khi có người bước vào trong đình nghỉ mát, ta vẫn vội vàng thẳng người, nghiêng đầu ra nhìn.

Trong đình chỉ có nam nhân quái dị kia và bốn người Thanh Long mặc áo đen.

Ta cười ha hả, yếu đuối dựa vào cột đình. Tiếng cười không thể ức chế vang vọng đi xa. Cho tới khi cười không nổi nữa, ta mới rũ hàng lông mi thật dài của mình xuống, nói rất nhẹ, rất nhẹ: “Xin đừng để cho ta này sinh kỳ vọng nực cười như vậy nữa. Ta sẽ tin là thật đấy.” Miễn cưỡng chống người dậy, ta từ từ đi ra khỏi đình nghỉ mát. Khi đi ngang qua người bọn họ, ta không thể nào đè nén được cảm hận mãnh liệt dâng lên trong lòng. “Ta thực sự rất ghét các ngươi!”

Mặt trời mọc mặt trời lặn, sáng sớm rồi tới hoàng hôn, thân thể của ta khôi phục rất nhanh và tâm tình thì cũng càng thêm buồn bực.

Năm mới tới, bữa cơm tất niên không có thân ảnh của phụ thân. Ta phát hiện trái tim vốn đã chết lặng nay lại nhói đau.

Bọc mình trong chiếc áo lông chồn ấm áp, ta đứng dưới bầu trời xám tro rộng lớn, cảm thấy linh hồn mình đã chết rồi.

Nam nhân quái dị kia vẫn ở bên cạnh ta, mỗi ngày đều không rời đi, ngay cả giao thừa cũng tới ăn một bữa cơm.

Chẳng lẽ hẳn ta thực sự chính là bạn thân của phụ thân sao? Ta cười mờ mịt. “Xin hãy nói cho phụ thân ta biết, ta muốn xuất cốc.” Quên đi, quên đi, ta tự cho mình là đúng cái gì chứ? Cứ để ta tự động vứt bỏ tất cả đi, đỡ cho phụ thân lãng phí lương thực nuôi một nữ nhi thùng rỗng kêu to như ta.

Nam nhân quái dị đang ngồi ở cách ta khá xa. Ta vừa nói ra tâm nguyện của mình, hẳn lại gầm nhẹ một tiếng: “Ta không cho phép!”

Ta khẽ cười: “Người không phải là phụ thân ta!” Nếu như phụ thân nghe được nguyện vọng của ta thì sao, người sẽ đáp ứng hay là cự tuyệt? Nếu cự tuyệt, như vậy thì có phải cũng có nghĩa là ta có chút quan trọng hay không? Cho dù ta chỉ là một con cò để truyền thừa huyết mạch cho người cũng đáng giá lắm rồi, ít ra trong mắt phụ thân còn có ta.

Nhưng nếu phụ thân đáp ứng... nếu người đáp ứng...

Sống mũi bỗng thấy cay cay, lệ tràn đầy hai mắt. Nếu như người đáp ứng thì nhất định là không quan tâm tới ta rồi. Vậy thì trên thế giới này còn nơi nào để cho ta đi đây? Ta có thể làm cái gì, sống vì cái gì?

“Phụ thân người sẽ không cho người xuất cốc.” Chẳng biết từ lúc nào nam nhân kia đã đứng ở trước mặt ta, giọng nói của hắn mang theo sự tức giận.

Tìm co lại, ta biết mình hiện tại cười rất khó coi. “Đừng có giúp ta tự lừa gạt chính mình.”

Phụ thân... nhất định sẽ để ta rời đi... nhất định...

Đêm khuya, ta đột nhiên tỉnh giấc.

Một thứ mềm mại ấm áp nào đó đặt lên môi ta. Thanh âm hùng hậu đầy bất đắc dĩ than thở bên tai. “Dao nhi, Dao nhi, phụ thân rốt cuộc phải làm thế nào bây giờ...”

Lại là nằm mơ sao?

Ta đang mơ một chuyện tuyệt đối không bao giờ có thể phát sinh? Trong lúc nhất thời, ta hoảng hốt mở mắt ra. Mắt bị một bàn tay lớn bao trùm, chỉ thấy một màu tối đen. “Phụ... phụ thân...” Ta thì thầm nói, đồng thời lại nhắm hai mắt lại. Cứ coi như là mơ thì sao chứ, ta không muốn tỉnh lại. Ta không muốn lại thưởng thức mùi vị tan nát trái tim lần nữa.

Mùi dược thảo phảng phất trong không khí, giọng nói trầm thấp tràn đầy giận giữ lần nữa bám bên tai ta. “Phụ thân sẽ không để cho xuất cốc, tuyệt đối không!”

Ta thờ dốt vì kinh ngạc, không thể tin được vào những gì mình nghe thấy. Khó tin, khiếp sợ nhưng... thật ngọt ngào, thật hạnh phúc. Ta vui mừng như điên!

“Dao nhi, phụ thân sẽ không để con rời xa mình đâu.”

Lời nói nhỏ như một lời thì thầm khiến ta vui đến phát khóc. Chấn động ấm ướt trượt ra khỏi khóe mắt, dính vào trên bàn tay kia. Ta túm chặt lấy cái chân đang đập trên người, nghẹn ngào cười. “Giác mộng này... thực là đẹp.” Đẹp đến nỗi khiến ta không dám tin.

Tiếng hít thở dường như có chút trầm trọng hơn. “Thực xin lỗi, Dao nhi, thực xin lỗi.”

Nụ hôn ấm áp rơi vào chóp mũi, hai gò má, cảm rồi đến môi. Khi đó, ta nghe thấy tiếng đập rõ ràng trong dòng huyết mạch: rất kịch liệt! Ta có chút mê mẩn. “Phụ thân, người muốn con không?” Ta sợ hãi bật thốt nguyện vọng chôn giấu trong lòng 18 năm.

(Edit: Biết là không hợp cảnh nhưng không nhịn được mà xen vào. -_-! Em này ngay từ khi còn bé đã nghĩ xa vậy à?)

Người thờ dài, trầm giọng nói: “Ta yêu con.”

Tâm tình của ta rất tốt, vô cùng tốt.

Vậy nên hôm nay, mỗi người thấy ta đều không tự chủ được mà ngẩng người ra. Nhưng mà ta không thêm để ý tới bọn họ, tâm tình phiêu hốt đi nơi nào đó.

Hôm nay, ta bước vào cái thư phòng mà đã lâu không tới, để cho Tiểu Tước đọc sách cho ta nghe.

Có lẽ vì tâm tình không tồi cho nên không tới nửa canh giờ, ta đã nghe xong hơn nửa quyển, linh ngộ thêm một trận thế mới. Ta bung chén trà, nhẹ nhàng cười.

Khi mà Tiểu Vũ đem thuốc tới, nàng ngây ngốc nhìn ta thật lâu rồi mới nhẹ nhàng nói: “Thiếu chủ tử cười rồi.”

Ta vươn tay sờ sờ khuôn mặt non nớt của mình. “Thật sao?” Ta uống hết thuốc, phát hiện ra cảnh vật vốn mờ lung nay dường như rõ hơn chút.

Nam nhân quái dị kia lại xuất hiện ở cửa thư phòng. Hắn đang nhìn ta đến ngơ ngẩn.

Ta cười, nâng cằm nhìn Tiểu Tước và Tiểu Vũ hành lễ với hắn rồi lui khỏi phòng. “Bọn họ sao lại hành lễ với ngươi vậy?” Bọn Tiểu Tước là người thừa kế của đám Thanh Long. Người có thể khiến cho họ khom lưng trừ ta và phụ thân ra thì chỉ còn mỗi bốn người Thanh Long mà thôi.

Ta dường như đã không để ý tới mọi thứ xung quanh từ lâu lắm rồi. Một số vấn đề hiện ra khiến ta khó hiểu. “Tại sao ngươi vẫn ở cạnh ta không đi? Tại sao phụ thân lại nhờ ngươi tới làm bạn với ta?”

Thân hình cao lớn của hắn hơi khựng lại một chút, sau đó hắn chấp hai tay sau lưng, chân rảo bước vào trong nhà. Động tác rất là tao nhã. “Ta chưa từng thấy ngươi cười bao giờ.”

Hỏi một đằng đáp một nẻo! Ta nghiêng đầu nhìn hắn vẩy vạt áo dài ra phía sau rồi chậm rãi ngồi xuống ghế. “Ta còn chưa biết tên của ngươi.”

Hắn im lặng nhìn ta, bỗng nhiên trầm giọng nói: “Ngươi cười lên trông rất đẹp, đẹp đến lóa mắt.”

Ta cảm thấy thú vị. “Nghe thanh âm của ngươi chắc cũng xấp xỉ với tuổi của phụ thân, chắc là phải có nhà của mình mới phải chứ. Tại sao ngươi lại tốn thời gian ở bên cạnh ta làm gì, chẳng lẽ phụ thân muốn gả ta cho ngươi.” Không đợi hắn trả lời, ta cười bướng bỉnh. “Ngươi là người ngoài cốc đầu tiên có thể ở gần ta lâu như vậy, chắc là phụ thân rất vừa lòng với ngươi.”

Hắn dường như có chút tức giận, cúi đầu nói. “Đừng có mà nói bậy bạ.”

Ta cười dài thật thoải mái.

Một lúc lâu sau, hắn mới nói nhỏ: “Ngươi mơ được giấc mơ đẹp sao?”

Ta hí híp, cười đến co cả người lại. “Đúng thế.” Chưa bao giờ mơ giấc mơ đẹp đến vậy, ta rất vui. Vừa mở mắt thấy ánh bình minh, ta đã mong trời mau tối để ta được đi vào giấc mộng một lần nữa.

“Mơ... chỉ là giả.” Hắn trầm giọng nói.

Ta cười, uể oải ngả đầu. “Thì sao chứ, nếu như có thể lấy được thứ ta muốn ở trong đó thì ta cần gì phải cưỡng cầu bản thân về với thực thế? Vĩnh viễn sống trong mơ không phải rất tốt sao?” Giấc mộng đôi lứa, có cha yêu thương ta, ta còn van xin cái gì nữa đây?

Hắn trầm mặc.

Từ sau đêm đó, ta không còn mơ thấy phụ thân nữa. Trái tim vốn nhảy nhót như chim sẻ từ từ bình tĩnh trở lại. Những mỗi khi nhớ lại lúc đó, ta sẽ cười rất vui, chỉ sợ rằng bản thân sẽ hiểu ra thực tế và giấc mơ cách nhau rất xa. Ta không muốn hiểu!

Cho nên ta phát hiện ra mình đã biết cách tự lừa dối bản thân.

Khi mà Tiểu Long nói cho ta biết, phụ thân đang tuyển thân (kén rể) cho ta. Ta sững sờ hồi lâu rồi mới ứng tiếng một cái, sau đó đứng dậy, lững thững đi về phía lương đình.

Trong lòng có chút ê ẩm rầu rĩ, không biết là tại sao nữa. Ta suy nghĩ thật lâu cũng không hiểu, chẳng qua cảm xúc phiền muộn thực lâu không cảm thấy nay lại chạy loạn trong lòng. Lần này, phiền muộn tới không lý do.

Nữ nhi thì luôn phải lập gia đình sao? Tại sao ta lại không vui, thậm chí là chán ghét quyết định của phụ thân?

Hoang mang và buồn bực khiến cho ta cau mày suy tư mất mấy ngày. Đợi cho tới khi bọn Tiểu Tước tới mời ta tới thính đường (phòng khách) gặp mặt những người được đề cử là trượng phu tương lai của ta, thấy nam nhân quái dị ở đây, ta mới phát hiện thì ra đã mấy ngày rồi không thấy hắn. Ta quyết mắt nhìn hắn một cái, không thèm để ý vì sao hắn lại ngồi ở vị trí chủ vị, vì sao phụ thân lại vắng mặt không tới. Ta tới ngồi xuống chỗ của mình, đưa đôi mắt mơ hồ không rõ nhìn mấy người đứng ở đây.

Trong thính đường rất yên tĩnh, không có ai lên tiếng nói chuyện cả.

Ta đang trầm tư, trong lòng thấy phiền muộn. Chưa từng ném qua mùi vị đó thì không thể nào biết được nguyên nhân, cũng không thể nào làm cho bản thân bước ra từ trong bóng tối.

Trong bầu không khí yên tĩnh như vậy, ta miễn cưỡng lấy tinh thần, phát hiện ra tất cả mọi người đều đang nhìn ta, chưa hề nói một câu nào. Ta hí híp, bọn họ nhìn ta làm gì?

Nam nhân quái dị trầm giọng nói: “Bọn họ đều là những người được đề cử làm vị hôn phu của ngươi, ngươi thích người nào?”

Ngẩng đầu, ta trừng mắt nhìn. “Ta nghe nói năm đó mẫu thân ta yêu phụ thân cho nên mới gả cho ngươi. Vậy thì ít nhất phải có một người yêu ta trước, ta mới tái giá chứ?” Đây là điều kiện cơ bản của hôn nhân, ta phải lấy một trượng phu mà ta không yêu, bởi vì phụ thân cũng không yêu mẫu thân.

Hả, nếu như dựa theo nhân tố kế thừa thì có phải đợi đến khi tương lai có hài tử, ta cũng sẽ không thích hài tử của mình không? Thật là một vòng tuần

hoàn ác tính đầy thú vị. Quên đi, ta cong môi, chậm rãi nói: “Đùa thôi, những người phụ thân chọn cho ta đều là rồng trong loài người, vị nào vị nấy chắc cũng siêu quần bạt tụy. Mấy người cứ tự chọn cho ta một người đi, ai mà chả được!”

Một lúc sau, trong thính đường lại yên tĩnh trở lại. Ta ném lại vấn đề này cho bọn họ, tiếp tục chìm trong suy tư phiền não và nghi hoặc của mình. Rốt cục tại sao ta lại mất hứng nhỉ?

Rất nhanh, trượng phu của ta cũng đã được tuyển cử xong. Hôn lễ được ấn định cử hành vào cuối năm.

“Dao nhi.” Nam nhân trẻ tuổi gọi tên ta.

Ta ngẩng đầu nhìn thân hình cao gầy trước mặt, không thấy rõ khuôn mặt hắc đăm ra cũng không rõ cảm giác bản thân là như thế nào.

Hắn cúi đầu nhìn ta một lúc lâu sau sau mới đặt một nụ hôn lên khóe môi ta.

Ta chớp mắt, cảm nhận tư vị này quá chất đáng nên ta đã đẩy hắn ra. “Chờ đã!” Hương vị này không đúng.

Hắn kinh ngạc khi bị ta đẩy ra một khoảng cách lớn. “Dao nhi?”

Thanh âm vô cùng trẻ trung khiến ta cảm thấy không đúng, không phải là hương vị ta muốn. Nhưng... ta muốn cái gì nhỉ? Ta nhăn mày, suy tư một hồi mà không ra.

Hắn đột nhiên gập mình xuống.

Ta kinh ngạc nhìn động tác của hắn rồi mới phát hiện thì ra mình trong lúc không để ý đã phóng chất độc trong tay ra ngoài... Vậy có tính là mưu sát thân phu không? Ta vội vàng đưa giải dược cho hắn, xấu hổ cười: “À, xin lỗi, ta quên mất.”

Hắn nuốt viên thuốc, vịn ghế ngồi xuống xong mới suy yếu nở nụ cười. “Nàng không thích ta có phải hay không?”

Hô hấp đột nhiên dồn dập, cả người ta cứng lại. Hắn đang nói cái gì?

“Trong lòng nàng đã có người khác đúng không?” Giọng điệu của hắn rất bình tĩnh. “Cốc chủ không hi vọng gả nàng cho kẻ đó cho nên mới chọn ta làm vị hôn phu của nàng, đúng không?”

Từ từ đưa tay lên sờ môi mình, nhớ lại nụ hôn ôn nhu trong mộng, chớp mũi ta giống như ngửi được mùi hương được thảo đặc thù kia, còn có tiếng thở dài ảm áp, hùng hậu... Ông trời ơi, tại sao ta lại thích phụ thân của mình?

Trái tim đập loạn nhịp. Ta kinh ngạc chợt hiểu ra, xong rồi lại lắc đầu liên tục. Làm sao có thể như vậy? Trước kia cảm thấy mất mát là do phụ thân bỏ mặc không thêm quan tâm tới ta. Sau đó, ta tự mình chìm trong giấc mơ có phụ thân hư ảo của mình nhưng rồi giấc mơ đó vỡ tan tành vì phụ thân quyết định gả ta cho người khác.

Cuộc sống của ta dường như vĩnh viễn không thể rời khỏi phụ thân.

Ta cười cười, nhấc mắt nhìn. “Không sao, chỉ là ta không quen thôi.”

Hắn ngược lại rất tỉnh táo. “Nàng biết không, nàng rất đẹp. Ta nhớ khi lần đầu tiên nhìn nàng cười, thực là kinh diễm, giống như một cô bé mới bước vào lưới tình vậy.”

“Thì làm sao?” Ta cười đầy châm chọc. “Ta vẫn sẽ là thê tử của ngươi.”

Ta cảm thấy mệt mỏi và nực cười. Phụ thân, phụ thân... con đây đưa cả đời đều không thể giải thoát, con cam tâm tình nguyện bị trói buộc, người không thấy chán ngán nhưng con cảm thấy mình thật là ngu. Khát vọng tình thương của cha tại sao đã biến thành yêu thích, tại sao lại thế?

Tâm tư biến hóa từ lúc nào?

Tình thương của cha, ta không chiếm được, yêu thích lại càng là thứ xa vời, ta quyết định buông ta cho tất cả.

Vậy nên ta sẽ an phận làm bạn bên trượng phu tương lai, mặc dù thần trí không nghe theo sai bảo nhưng cuối cùng cũng sẽ cưỡng chế được thôi.

Ít nhất, tóc của ta sẽ vì hắn mà búi lên (phụ nữ ngày xưa sau khi lấy chồng qua đêm tân hôn sẽ búi tóc), cơ thể của ta cũng ở bên cạnh hắn.

Nhưng mà mỗi khi thất thần, ta sẽ phát hiện ra tâm tư của mình đang bị giam cầm trong thống khổ.

Thích người không nên thích, yêu người không nên yêu, là do ta xui xẻo hay là do trời cao đùa bỡn? Thứ tiếc nuối duy nhất là giấc mơ hoang đường kia. Nụ hôn của phụ thân, bàn tay của phụ thân, hơi thở của phụ thân, tiếng nói của phụ thân, tất cả làm ta muốn say trong hạnh phúc.

Mơ... quả nhiên là giả!

Thị lực ngày một kém đi. Trong lòng ta rất rõ nguyên nhân, bởi vì cái thế giới này khiến tiềm thức của ta chán ghét không muốn nhìn. Cho nên, ta không

thấy rõ bất kỳ khuôn mặt của người nào, không thấy rõ bảy sắc màu rực rỡ của thế giới, không thấy rõ tất cả chân tướng của sự thực.

Ta trở nên thờ ơ, trở nên chết lặng, ngay cả nhiệt độ của nước trà, ta cũng không còn cảm nhận được nữa.

Cảm thấy có chút buồn cười, cứ tiếp tục như vậy, ta chắc là sẽ không biết đến các mùa trong năm nữa. Cảm giác của cơ thể hoàn toàn hoại tử, ta cũng từ từ trở thành một phế nhân chân chính.

“Hồ đồ.” Một tiếng quát truyền đến. Một bàn tay lớn cướp chén trà nghi ngút khói khỏi tay ta.

Ta giương mắt lên nhìn, thì ra là người bạn tốt của phụ thân ta, kẻ đã không xuất hiện từ ngày tuyên vị hôn phu. Ta cong môi cười một tiếng. “Ta còn tưởng rằng người gả cho ta là người cơ.” Nếu có thể gả cho bạn tốt của phụ thân, có phải là ta cũng sẽ có cơ hội ở gần người hơn một chút? Chỉ tiếc, ta không có vận khí kia.

Hắn lau rồi lại lau.

Nhìn ngón tay bị chà đến đỏ ửng kia, ta cười không chút để ý. “Lạ thật, tại sao ta lại cảm thấy lạnh nhỉ?” Ngay cả nhiệt độ của nước trà ta cũng không cảm nhận được, tại sao khi bị hắn đụng vào ta lại cảm thấy lạnh?

“Có ý gì?” Hắn trầm giọng hỏi.

Giương mắt nhìn sang, ta phát hiện trong lương đình chỉ có ta với hắn còn vị hôn phu tương lai không biết chạy đi đâu rồi. Chắc là trong khi ta đang mơ mộng thả hồn, hắn đã nhàm chán rồi đi. Nói cho hắn biết tình huống của ta, hắn có thể nói cho phụ thân không nhỉ? Phụ thân biết rồi liệu có nghĩ đến ta nhiều hơn không? Là nghĩ tới hay là quên đi?

Phải gả đi rồi, ta còn chơi trò dò xét thơ được ăn cả ngã về không này làm gì? Mím môi cười, ta rũ mắt xuống. “Ta không cảm giác được.” Nhìn làn khói trắng bốc lên từ chén trà, ta nói. “Chắc là rất nóng.”

Người kia vội vàng tiến tới bắt lấy mạch tay của ta.

Nhiệt độ lạnh băng kia khiến ta nhúm mày. “Tâm bệnh, cho dù là phụ thân ta cũng không chữa được.” Là ta quá cố chấp, vô tình lại muốn chơi trò loạn luân, tự làm tự chịu.

Sau khi người kia rời đi, phụ thân quả thực cũng bỏ mặc không để ý tới ta. Không sao, ta cũng sắp lập gia đình rồi, còn muốn cái gì nữa chứ.

Ngày tân hôn, hôn lễ vô cùng náo nhiệt.

Đêm khuya, ta bị đưa vào động phòng. Hi khăn bị nhấc lên, uống rượu giao bôi, ta cười nhìn vị hôn phu đã bá thiên địa với mình. Tất cả đã kết thúc.

Hai mắt nhắm lại, mặc cho hắn hôn lên gương mặt ta. Cho dù hai tay hắn bắt đầu cởi quần áo của ta, ta vẫn chỉ mềm nhũn nằm trên giường, cảm thụ dục vọng nóng rực khác thường dâng lên từ sâu trong cơ thể. Thân thể gần như mất đi tri giác của ta phút chốc trở nên nhạy cảm, nhạy cảm đến nỗi mỗi khi bàn tay kia lướt qua da thịt ta, ta cũng không nhận được cơn run rẩy.

Ta kinh ngạc cười ra tiếng. Rượu giao bôi thậm chí còn có mị dục.

Thân thể của ta vốn là bách độc bất xâm nhưng còn mị dục thì... Là tên khốn nào đã quy kết mị dục nằm ngoài độc dục? Ta cười giấu cợt, không ức chế được tiếng thở dốc phát ra từ miệng mình. Dục vọng xa lạ khiến cho ta phát ra tiếng kêu, khiến cho ta muốn... .

Ta khẽ mở mắt. Trong thế giới màu xám có một bóng người mơ hồ, là kẻ mà ta muốn đẩy sao?

Dĩ nhiên không phải.

Ta đây có thể như thế nào được, đã bỏ đi rồi, còn muốn thế nào nữa? Ta cười khế, giơ cánh tay lên, ôm cổ hắn. Ta nghe âm thanh nặng trĩu của trái tim đang nứt vỡ. “Người có nghe thấy không?” Ta cười hỏi.

Nam nhân trên người bỗng dừng động tác. “Cái gì?”

Rắc rắc, cõi lòng tan nát rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Acome* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 3

Chương 3

Edit: Thiên Mạc

Được hiệu còn mãnh mẽ hơn ta tưởng rất nhiều. Ngon lửa trong cơ thể cứ lớn dần lớn dần khiến ta nóng đến khó chịu, chỉ có thể tiến tới cọ cọ vào người nam nhân kia. Nhưng mà ta đột nhiên lại bị đẩy ra.

Thần trí mơ mơ hồ hồ, ta thống khổ rên rỉ một tiếng, cả cơ thể co thành một cục.

Một bàn tay ấm áp che lên mi mắt ta. Sau đó, ta được một trường bào tơ lụa trùm lên, cả cơ thể được người ôm lấy, mang đi.

Không biết và cũng không muốn biết đã xảy ra chuyện gì, ta chỉ muốn giải phóng. Da thịt nhạy cảm tiếp xúc với lớp vải bóng loáng khiến ta khó chịu đến phát khóc. Cánh tay muốn giãy dụa bị khóa chặt, toàn thân nóng rực khiến ta tuyệt vọng muốn té xỉu nhưng lại không được như ý nguyện.

Nước mắt chảy xuống bị làn môi mỏng hút hết.

Đau đớn thể xác kia dường như hơi giảm bớt. Ta theo bản năng tiến sát về phía đôi môi mỏng kia, cọ cọ lung tung, thè lưỡi liếm cắn.

Tiếng cười hùng hậu vang lên bên tai.

Sau đó, thân thể được người ta đặt xuống một chiếc giường, trên người được đắp lên cái gì đó, ngay cả mắt cũng bị che lại. Ta như mộng mị, còn chưa kịp xé bỏ thứ cản trở trên người thì một thân thể khỏe mạnh tràn trề đè lên ta. Mùi hương thảo được quện với mùi rượu theo một tiếng thờ dài tới vờn quanh ta. Bàn tay ta vươn lên đặt trên bờ vai rắn chắc, cảm nhận nhiệt độ nóng hổi truyền tới từ tay, ta cất tiếng rên nhỏ: “Phụ thân...”

Bàn tay to kia trùm lên mắt ta.

Hôn, hung mãnh và kịch liệt! Môi lưỡi dây dưa với nhau đến đau đớn, mùi vị nước bọt ngọt như mật làm cho ta thấy khao khát, muốn truy tìm mùi vị kia thật nhiều thật nhiều. Bờ môi lần xuống dưới phủ lên bầu ngực ta. Ta cong người lên, thở hổn hển. Sự vui thích quá mức bén nhọn thiêu đốt ngọn lửa dục vọng cháy trong lòng. Cảm giác cơ thể trống rỗng làm ta muốn có người tới an ủi, có người đến dùng sức làm ta vui thích.

Ta giãy dụa, không phải là muốn thoát khỏi mà là lựa ý hùa theo. Cái miệng nhỏ nhắn phát ra tiếng rên rỉ đầy thỉnh cầu: “Phụ thân... Phụ thân...” Thật thống khổ cũng thật thoải mái! Hai loại cảm giác mâu thuẫn cực điểm này cứ dấy lên trong lòng, ta cảm giác mình sắp điên lên rồi.

Chân bị người ta dùng lực mở ra ở mức tối đa, bộ ngực bị tàn phá đến mức đau đớn. Đôi môi kia quyến luyến không đi, bàn tay linh hoạt trượt dần xuống dưới, chạm vào chỗ tư mật khiến ta ngượng ngùng. Khi ngón tay thon dài bắt đầu khuấy động, vui thích cực độ ập tới. Toàn thân ta đột nhiên trở nên căng thẳng, run rẩy kịch liệt, gần như không thể nào hô hấp.

Bàn tay trên mất bịt quá kín, hô hấp nóng rực phun ở bên tai ta. Răng nanh cắn cắn lên vành tai tinh xảo của ta, tiếng khàn khàn trầm thấp lẩm bẩm bên tai: “Đao nhi, Dao nhi của ta, bảo bối của ta...”

Thân thể giống như bị rút trống rỗng. Ta xụi lơ nằm trên giường, cảm thụ thân thể cường kiện đang đè lên mình, cảm thấy không đầy đủ nhưng không biết là thiếu ở chỗ nào. Rõ ràng là vui vẻ không hề vậy rồi, ta còn muốn cái gì nữa chứ? “Phụ thân, con còn muốn...”

Tiếng thờ dài trầm thấp vang lên: “Đao nhi, ta yêu con, ta yêu con, con có biết không?”

Trái tim vui mừng nhảy loại, ta muốn khóc quá. Cơ thể nhúc nhích cọ vào thân thể cường kiện của hắn. Cảm giác khó chịu lại dâng lên lần nữa. Ta nhú lông mày, bất lực vươn tay chạm vào bàn tay đang che mắt của ta. “Phụ thân, con khó chịu quá, cho con...” Cảm thấy bụng mình trống rỗng khó chịu, cho dù bàn tay kia vẫn đang ôn nhu ve vuốt ở u mật ướt ái khiến ta rất ngượng ngùng nhưng ta không thể nào để ý nhiều đến vậy. Ta chỉ muốn được thỏa mãn, được chiều lòng.

“Đao nhi, bảo bối bé bỏng của ta...” Ngón tay kia bắt đầu linh hoạt di động.

Ta thóp bụng lại, yêu kiều lắc lắc cái eo nhỏ. “Phụ thân, phụ thân...” Hai tay ôm lên cổ phụ thân. Toàn bộ tâm thần đều tập trung lên ngón tay đang nhấn lên hạt châu của ta. “A a a, thích quá, phụ thân...” Niềm vui thích này như ăn mòn thần trí của ta.

Tiếng hừ nhẹ nhàng nề giống như đã thú gầm thét. Một vật cứng bóng loáng, nóng hổi lại to lớn đặt ở cửa vào ướt át. Nó nhẹ nhàng cọ xát qua lại để lạ cho ta cảm giác vui thích quái dị. “Phụ thân, cái gì vậy? Thật là lạ, a u...” Ta muốn khép hai chân lại nhưng lại chỉ kẹp được ngang eo phụ thân.

Tiếng cường hùng hậu vang lên đầy gọi cảm: “Đó là ta.”

Tâm thần mơ hồ không có cách nào suy tư, khi ngón tay phụ thân lại tiếp tục cuốn tới, ta cong eo lên, khoe miệng run rẩy rất muốn phát tiết cái cảm giác cực khoái này ra ngoài. Phụ thân thân bỗng nhiên không tiếp tục vuốt ve nữa, ngón tay dài lần mò tới cửa mình nóng ướt rồi chậm rãi xâm nhập vào bên trong.

Không chiếm được an ủi, ta hoang mang trừng mắt, cảm nhận được lông mi mình chà lên lòng bàn tay tỏa nhiệt đã dính mồ hôi của phụ thân. “Phụ thân,

con không thích cái này.” Dị vật xa lạ xâm nhập mang đến đau đớn nhỏ nhỏ, hoàn toàn khác với vui thích mãnh liệt lúc trước.

Thanh âm trầm thấp có vẻ bất ổn. “Nhịn một chút đi! Dao nhi, con nhỏ quá, sẽ bị thương mất.”

Nghe không hiểu phụ thân nói gì nhưng trực giác nói cho ta biết ta không thích cái cảm giác bị xâm nhập này. Theo bản năng, lớp da mềm bên trong người ta co lại, ý muốn đẩy vật kia ra ngoài.

Ta nghe thấy tiếng rên rỉ khàn khàn của phụ thân. Sau đó, ngón cái thô ráp lại nhẹ nhàng xoay tròn trên viên trân châu, giảm bớt khó chịu của ta. Ta than nhẹ một tiếng, nhênh đón tư vị tuyệt trần kia, gần như đã quên đi ngón tay trong cơ thể. Khi ngón tay bắt đầu chuyển động trong cơ thể, ta hơi nhũn lòng mềm nhưng bị khoái cảm ở ngoài hấp dẫn nên ta không oán trách gì.

Số ngón tay cũng theo đường khoái cảm của ta càng cao mà tăng lên hai ngón, chẳng những rút ra rút vào mà còn làm mấy động tác uốn lượn. Ta hơi cau mày lại. “Phụ thân, con không...” Lời còn chưa hết, điểm mẫn cảm đột nhiên bị kích thích kịch liệt, ngón tay trong cơ thể bị rút ra, đổi thành một vật thể không lồ đang thăm dò đi vào khe hẹp của ta.

Mặc dù hơi nghi hoặc nhưng ta lại không thể nào kháng cự được khoái cảm mạnh mẽ vừa ập tới kia. Trừ việc cong người run rẩy, ta căn bản không cách nào suy tư hay phát ra âm thanh nào.

Trong nháy mắt mất hồn kia, một lực lượng đáng sợ trực tiếp xuyên vào thân thể ta. Đau đớn xé rách khiến ta hét lên một tiếng, toàn thân lập tức cứng đờ lại. Tri giác dần phục hồi, ta liền cảm thấy sâu trong cơ thể mình có một con rồng lớn, vừa nóng vừa cứng, khiến cho ta như cảm thụ được rõ ràng kinh mạch căng phồng đụng chạm vào vách thịt của mình.

“Phụ thân...” Ta khóc. Không thể tin được người lại có thể tàn nhẫn khiến cho ta đau đến thế. “Đau...”

“Hừ, bảo bối, sẽ tốt ngay thôi.” Phụ thân khàn giọng dụ dỗ, thanh âm nghe ra có vẻ rất khác chế. Thân thể của người dán chặt trên người ta. Phụ thân cúi xuống hôn ta, vuốt ve hai bộ ngực no trướng của ta. Người không ngừng nhẹ giọng lầm bầm: “Thật chặt, phải nếm chút khổ sở rồi, Dao nhi ngoan.”

Lời dỗ dành của phụ thân để ta có chút cảm giác sung ái, khổ dễ chịu hơn chút ít. Lúc này, ta mới phát hiện ra cái cảm giác đau đớn kia lúc này đã bị nhu cầu muốn lấp đầy thay thế. “Phụ thân, khó chịu, ư...” Ta cắn môi dưới, nhẹ giọng rên một tiếng, không biết mình muốn cái gì nữa.

“Sẽ cho con ăn no, Dao nhi của ta.” Phụ thân cười nhẹ một tiếng. Bàn tay của người vuốt ve, khẽ nâng mông ta lên, cơ thể bắt đầu chậm rãi vận động, nhẹ nhàng rút ra rồi lại đâm vào thật sâu. Khoái cảm tê dại xa lạ nhanh chóng đi từ bên dưới truyền qua cột sống rồi chạy thẳng lên óc, sau đó bắt đầu lan tỏa khắp cả người. Gần như cả cơ thể đều đắm chìm trong sự hưng phấn đến tê dại.

“Ya... Phụ thân, chậm một chút, phụ thân...” Bàn tay to kia vẫn tiếp tục nâng mông ta lên cao để thân thể cường kiện dễ bề di chuyển. Ta rên rỉ, phát ra tiếng nói đến chính mình cũng không hiểu nổi. Hai tay nắm thật chặt bàn tay đặt trên mắt. Ta sẽ điên mất thôi!

Mùi hương đậm đặc nồng đậm tỏa ra, hòa cùng âm thanh va chạm nhấp nhếp của cơ thể, tiếng nước chảy róc rách. Tất cả đều quá mức phóng đảng, khiến cho ta không cách nào kháng cự mà chỉ có thể tham lam hưởng thụ. Từng đợt khoái cảm ập tới, đợt sau cao hơn đợt trước. Cảm giác vui thích tốt cùng cuối cùng cũng kết thúc bằng cao trào. Toàn thân ta đều co quắp thành một khối.

Một tiếng gầm nhẹ như dã thú vang lên, ta cảm giác được phụ thân mạnh mẽ ra và chạm vào cái rồi sau đó một thứ nóng rực nào đó phun vào trong cơ thể ta. Sau đó, ta được một thân mình nam nhân hùng tráng vẫn còn dính mồ hôi ôm vào trong lòng.

“Dao nhi, Dao nhi, ta yêu con, thực sự rất yêu con, con có biết không?” Thanh âm kỳ dị mang theo tiếng nghẹn ngào.

Tay ta vẫn nắm lấy bàn tay to đang che trên mắt mình, khóe môi nở nụ cười ngọt ngào: “Con cũng yêu người, phụ thân.”

Tĩnh lại, chung quanh vẫn một mảnh tối tăm, là hi phòng.

Thân thể vừa đau nhức vừa thỏa mãn. Ta chậm rãi đứng dậy. Tấm chăn che trên người trượt xuống, để lộ cơ thể gồ gề đã không còn trắng nõn nữa mà che kín đầy vết tím tím đỏ đỏ. Thấy thế, ta nở nụ cười rất khả ái.

“Thiếu chủ tử.” Tiểu Tước dẫn một đám nha hoàn đi vào. Đầu tiên, tất cả đều làm cùng một động tác khi thấy ta, đó là hít thật sâu một hơi. Sau đó, Tiểu Tước vội vàng bước tới đỡ ta. “Trời ạ, cô gia có biết thế nào là thương hoa tiếc ngọc hay không? Sau lại có thể hành hạ thiếu chủ tử tới mức này?” Tiểu Tước cảm tức mắng rồi khoác tấm áo choàng lên người ta. Nàng quay mình lại ra lệnh cho bọn nha hoàn mang kiệu ra để đưa ta tới suối nước nóng.

“Ta vẫn tự đi được.” Nụ cười có chút mơ hồ. Ta cảm giác mình điên mất rồi. Là do hiệu quả của mị dược khiến ta tưởng lầm nam nhân phóng đảng với ta đêm qua là phụ thân hay là do thần trí của ta thực sự điên rồ gán thân phận phụ thân lên người hôn phu của mình?

Tiểu Tước bước đi cạnh ta, lo lắng nhẹ hỏi: “Thiếu chủ tử có đau hay không? Nghe nói, đêm đầu tiên đều rất đau.”

Ta cười nhẹ một tiếng. “Không sao cả, trong rượu giao bôi có mị dược, ta không cảm giác được gì.” Khi đó con đau rất ngắn nhưng hiện tại thì thực sự vô cùng khó chịu. Mỗi một bước đi, cái nơi kia cứ như sẽ bị rách ra đến nơi. “Giúp ta mang thuốc tới.”

Tiểu Tước như muốn khóc rồi. “Sao lại có mị dược? Thật ghê tởm!”

Ta quay đầu, nhìn khuôn mặt mơ hồ của nàng. Nàng đi theo ta cũng khá lâu rồi, là vì sự trung thành cho nên mới bất bình thay ta sao? Đáng giá à? Mặc

dù ta không quan tâm nhưng thỉnh lực quá tốt đâm ra lại phải nghe một ít lời nói phiền toái. Rất nhiều người trong cốc đều đưa lời đồn: thiếu chủ tử Xuất Văn cốc điên rồi.

Nếu ta đã điên rồi thì Tiểu Tước sao còn có thể khổ sở như thế này? Ta vuron tay, sờ lên mặt nàng, hơi ươn ướt nhưng không có nhiệt độ gì. Ta chớp mắt, ôn nhu cười. “Tiểu Tước, ngươi thật tốt với ta.” Tại sao trái tim của ta lại không thể nào cảm động, một chút cũng không?

Nàng cúi đầu khóc: “Thiếu chủ tử...”

“Ngày đại hi, khóc cái gì?” Tiếng quát trầm thấp vang lên.

Ta quay đầu, nhìn nam nhân quai dị đứng phía sau mình. Tên này lại nhắm ngày đại hi của ta mà quát người sao. “Việc của ngươi à?” Tại sao lại dám to tiếng làm mưa làm gió như thế?

Tiểu Tước bối rối lau đi lệ bên khóe mắt. “Thiếu chủ tử, là Tiểu Tước sai rồi. Ngày đại hi thế này, Tiểu Tước nên cười mới đúng.”

Ta liếc mắt nhìn nàng một cái. “Các ngươi lui xuống đi.” Ta kéo cái áo kín vào rồi nhấc chân, chậm rãi bước tới cửa. Đi tới trước mặt nam nhân kia, mũi chân hai người đang gần trong gang tấc, ta ôn nhu ngẩng đầu lên. “Ta đang suy nghĩ, ngươi là phụ thân của ta sao?”

Hắn không nói gì.

“Ta nghĩ ra rồi, ngươi không phải!” Ta cười đến quyen rũ.

Hắn vẫn không nói gì.

Ta giơ ngón tay chỉ vào đầu mình. “Mặc dù ta điên rồi nhưng có ai quy định người điên thì không thể suy tư sao?”

Hắn bỗng nhiên gầm lên: “Ai nói ngươi điên?”

Ta khinh thường nhún vai, cảm giác ngoại bào trượt xuống bả vai. Ta cúi đầu, nhìn đầu vai trơn mượt lộ ra khỏi không khí. Những vết cắn che đầy trên đó khiến cho ta nhìn đến ngây ngốc. Bỗng dung nhớ tới hành vi phóng đảng ngày hôm qua, hai gò má trở nên nóng rực.

Ngoại bào của ta chợt bị kéo lên.

Ta giương mắt nhìn nam nhân đang cúi người, hai tay kéo chặt vạt áo ta. “Ngươi không điên! Có nghe thấy không? Ngươi không điên!”

Ta cười khanh khách. “Điên hay không điên, ai quan tâm chứ?” Người mà ta quan tâm nhất liệu có quan tâm không? Ta nhẹ nhàng vỗ lên bàn tay đang đặt ở vai ta. “Ta muốn đi suối nước nóng, phiền ngươi gọi Tiểu Tước tới hầu hạ ta.” Thấy hắn buông tay ra, ta chậm rãi bỏ đi.

Đi vào trong sương phòng cạnh suối nước nóng, ta cởi bỏ ngoại bào duy nhất còn quấn trên thân, sau đó chậm rãi bước vào trong nước. Ngâm mình trong nước, ta hơi mở chân mình ra, đưa tay chậm rãi chạm vào chỗ đau đớn ở nơi tư mật. Đầu ngón tay chạm phải lớp thuốc trắng mịn. Ta hơi kinh ngạc, đưa lên mũi ngửi, mùi hương được thảo thơm mát, là thuốc trị thương! Nếu đã có thuốc, tại sao ta còn đau đớn đến vậy?

Chẳng lẽ thương tích rất nghiêm trọng sao? Chẳng lẽ phía sau an ủi chính là đau thương nồng đậm?

Ta hoang mang trầm mình xuống nước. Cho tới khi nước dâng tới mũi, ta mới phát hiện dường như mình xuống quá sâu. Đảo mắt một vòng, ta lại đứng trở lại.

Tắm rửa xong ta mới biết được vị trọng phu tân hôn của ta bởi vì trong nhà có việc cho nên từ sáng sớm đã rời cốc. Ta chẳng thêm để ý, chỉ lười biếng rời khỏi hi viện mới xây, đi tới viện từ trước kia của ta. Nếu trọng phu không có ở đây thì ta trở về nơi ở của mình, vậy thoải mái hơn.

Cuộc sống nhàn hạ, hàng ngày, Tiểu Tước đọc sách cho ta nghe. Chớp mắt đã tới mùa hè, lại phải đổi quần áo mới.

“Dao nhi, ta đã về!” Thanh âm nam tử trẻ tuổi truyền vào. Sau khi Tiểu Tước cúi mình rồi đi, một nam tử mơ hồ đi tới bên cạnh ta. “Thật nhớ nàng.” Người kia vừa nói vừa cúi người, hôn lên môi ta.

Ta ngửa đầu tựa vào cây cột phía sau, mặc cho vị trọng phu đã biến mất ba tháng này hưởng quyền lợi của mình. Nhưng mà ta không thích cái mùi vị lúc hắn động vào mình chút nào. Khi hắn rời khỏi môi ta, ta mới cười nói: “Trong nhà có việc?” Thời gian rời đi lâu vậy, mặc dù ta không quan tâm nhưng tốt nhất là vẫn nên hỏi một câu.

“Mẫu thân bị bệnh.” Hắn ngồi vào bên cạnh ta, kéo ta ôm vào lòng.

Cúi đầu nhìn bày tay đang đặt lên ngực mình, ta cất tiếng hỏi: “Bây giờ thì sao rồi?” Nhìn cái bàn tay không ngừng làm động tác chà xát kia, ta nhin ham muốn tung độc giết chết người này.

Hắn ôm ta đặt lên đùi, vuron tay vén tóc của ta sang bên, cúi mình hôn lên cổ ta. “Phải cảm ơn thuốc của nhạc phụ đại nhân. Bệnh mẫu thân vừa tốt hơn một chút là ta quay về liền, sợ nàng lo lắng.”

Bàn tay ta nắm chặt lại, kịch độc quanh quần ở đầu ngón tay. Ta cố gắng nhắm lại những dòng trong sách thuốc mà Tiểu Tước vừa đọc cho để phân tán

sự chú ý của mình nếu không ta nhất định sẽ tặng độc dược kịch liệt nhất cho trượng phu đại nhân.

Một giọng nói thanh lương vang lên ở phía ngoài đình. “Cô gia, chủ tử mời ngài đi ra ngoài một chút.”

Động tác của trượng phu lập tức ngừng lại. Một lúc lâu sau, hắn đặt ta trở về chỗ cũ, mở lời xin lỗi: “Ta đi rồi về ngay.” Hắn hôn ta một cái rồi rời đi.

Ta lẳng lặng co mình lại, thè lưỡi liếm môi, cảm thụ cái mùi vị khổ sở kia. Thật buồn cười!

Bỗng nhiên, một bàn tay vững vàng phủ lên mắt ta.

Ấm áp kỳ diệu và mùi thảo dược thơm mát khiến cho ta khiếp sợ, đây không phải mơ! Ta cũng tuyệt đối không uống phải bất cứ thứ gì. “Phụ... phụ thân...” Trái tim đập thình thịch, có thể sao?

Tiếng nói vừa hùng hậu vừa trầm thấp lại tràn đầy cuồng nộ vang lên bên tai. “Con để cho hắn chạm vào!”

Ta run rẩy che miệng mình lại, không thể nào tin nổi đó là phụ thân! Thật là vui, thật là vui! Cứ coi như đây là ảo giác bỗng nhiên xuất hiện thì ta cũng vui về vô cùng. “Phụ thân... ya...” Thân thể bị người ta thô lỗ kéo một cái. Hai đầu gối quỳ trên tấm đệm êm, lưng áp vào một lồng ngực hùng vĩ mà áp áp.

“Con là của ta! Dao nhi, con là của ta!” Tiếng gầm nhẹ luẩn quẩn ở sau tai. Một bàn tay lớn che tầm mắt ta, một bàn tay khác thì đặt lên vú ta. “Tất cả mọi thứ của con đều là của ta!”

Bắp đùi rắn chắc chèn vào giữa háng, ép ta phải mở rộng hai chân ra. Ta ngồi trên đùi của người, nắm lấy cái tay đang che mắt mình, cất tiếng đầy run rẩy: “Phụ thân, người muốn làm gì?”

Người cắn lên cổ của ta, nhưng ta không cảm nhận được đau đớn, chỉ thấy tình cảm ôn nhu mang lại kích thích khác thường. “Dao nhi, bảo bối của phụ thân. Chỉ có phụ thân mới có thể chạm vào con.” Bàn tay to trượt xuống dưới, vén váy của ta lên, trượt vào giữa hai chân ta. Ngón tay điêu luyện nhanh chóng treu chọc tiểu hạch.

Run rẩy kịch liệt ập tới khiến ta theo bản năng muốn né tránh nhưng cái mông lui về sau lại chạm phải một vật cứng hân nóng rực. Trái tim đập thình thịch, toàn thân cũng mềm nhũn ra. Ta biết đó là cái gì và cũng biết phụ thân muốn làm gì. “Phụ thân, đừng đó... đau quá.” Thì ra không phải nằm mơ, cái đêm tân hôn điên cuồng kia... người kia... thật sự là phụ thân. Hạnh phúc đến quá bất ngờ...

Ngón tay thon dài xâm nhập vào cơ thể nhanh chóng hoạt động. Người cúi xuống cắn lên vành tai của ta, đầu lưỡi vờn ra treu chọc phần da mẫn cảm. Giọng nói người khàn khàn: “Lần này sẽ không đau đâu. Bảo bối, thả lỏng nào, con thật là chặt...”

Ta vội vàng thở dốc. Hai mắt bị che kín chỉ thấy một mảnh đen tối nhưng như vậy càng làm cho xúc giác của ta nhạy cảm. Quanh người dường như có ngọn lửa thiêu đốt. Ngón tay trong cơ thể ra vào, xoay tròn; dục vọng cứng rắn phía sau thì lại không ngừng cọ xát. Niềm vui thích cuồng mãnh cuốn tới khiến ta quay cuồng. Ta không nhận nổi mà hơi lay động vòng eo của mình. “Phụ thân, con muốn...” Bắp đùi không tự chủ kẹp chặt tay của người vào, u huyết co rút càng nhanh.

Phụ thân rên rỉ một tiếng, rút tay ra. “Mở chân lớn ra chút nữa nào, bảo bối.” Ta mở chân lớn ra, phụ thân liền vén váy ta lên tới tận eo. Tay người nắm lấy eo ta, dục vọng phái nam chia vào khe hẹp của ta. Người uốn lượn vào lần rồi cường ngạnh đẩy vào bên trong.

Cổ họng nghẹn ngào một tiếng, ta túm lấy tay áo của phụ thân, thấp giọng kêu lên: “Đau quá, phụ thân, nhẹ chút đi.” Thật khó chịu, cảm giác căng chặt và tràn đầy khiến cho ta có cảm giác hạ thân bị phá vỡ. Khoái cảm vừa rồi đã giảm bớt nhiều.

Phụ thân nắm tay ta đặt lên lan can, nửa cơ thể cường tráng cúi xuống áp lên lưng ta. Một tay của người vẫn che mắt ta như cũ, một tay thì trượt xuống giữa chân ta, treu chọc tiểu hạch mẫn cảm. “Dao nhi, thả lỏng nào, đừng kẹp chặt thế, ta không vào được.”

Ta nhắm mắt, cúi đầu kêu nhỏ: “Thực sự rất đau, phụ thân, đừng làm vậy.” Thật ra thì cũng không có thống khổ kịch liệt lắm, chẳng qua ta chưa quen với cái cảm giác tràn đầy thế này. Vùng da thịt bên trong chỗ kín rất tự nhiên dùng sức co rút, muốn đuổi con quái vật to lớn xa lạ kia ra ngoài.

“Hừ, ngoan nào bảo bối! Đừng sợ, tiếp nhận nó đi.” Người hôn lên cổ ta, bàn tay vuốt ve ta xoay tròn một cách linh hoạt, còn không ngừng đi xoa nắn cánh hoa bị buộc phải mở lớn kia. “Chậm rãi rồi sẽ nuốt hết thôi, đừng lo lắng.”

Ta cắn môi dưới, nhũ mào cảm thụ cơ thể dần nở rộ dưới sự trấn an của phụ thân. Cây gậy dục vọng dài to đáng sợ kia chậm rãi vùi sâu vào trong cơ thể ta, cho tới khi chạm tới hoa tâm rồi mới không tiếp tục tiến vào trong nữa.

Cảm giác thật quái dị! Đêm tân hôn ta không nhớ rõ chi tiết, chỉ biết mình bị hai cảm giác thống khổ và sung sướng thay nhau giày vò. Hiện tại, thần trí ta thanh tỉnh, cảm giác của cơ thể lúc này, ta cũng không dám khẳng định là thích hay ghét. Ta buông một tay chống trên lan can ra che lấy bụng, miệng rên rỉ một tiếng. “Phụ thân, to quá...” Cơ thể bị nhồi đầy còn phải mở lớn chân tiếp nhận, ta hơi có chút sợ hãi. “Liệu có thể bị rách không?”

Edit: Dùng từ “rách” liệu có ổn không nhỉ?

Tiếng cười trầm thấp khàn khàn vang lên, phụ thân hôn lên cổ ta, nhẹ nhàng nói: “Con kế thừa y thuật của phụ thân, còn chưa rõ chuyện nam nữ hay sao?”

“Lý luận dù sao cũng khác với thực tế.” Trong sách thuốc cũng không nói rõ toàn bộ quá trình giao cấu, ta làm sao mà hiểu rõ từng chi tiết của vấn đề

được? “Phụ thân, có phải là người nên nhúc nhích hay không?” Ta đợi một chút, cảm nhận cơ thể bắt đầu thích ứng với sự tồn tại của vật trảng kiện kia. Dù hoặc do khoái cảm từ hạt trần châu kia tràn ra khiến ta híp mắt, khẽ hừ một tiếng, trong đầu thoáng hiện ra cảm giác cao triều của ngày hôm qua.

Phụ thân cúi đầu phát ra tiếng cười trềnh: “Dao nhi, thực sự không biết là con đơn thuần hay phức tạp đây.” Bàn tay to đặt trên eo của ta khẽ dùng lực nâng cơ thể ta lên. Con quái vật khổng lồ nấp trong cơ thể chậm rãi bị rút ra.

Hai mắt nhắm chặt. Vật nóng rực kia rút ra ngoài mang lại một tia hấp dẫn cổ quái. Cơ thể không cách nào khống chế bắt đầu co chặt lại, ta nhẹ la lên: “Đừng đi, phụ thân...” Rõ ràng là không thích nhưng tại sao khi người rời đi, ta lại tham luyến đến thế?

“Thì không đi.” Phụ thân cất tiếng hứa hẹn. Eo hồ của người khẽ động một cái, nặng nề phóng vọt vào trong tận hoa tâm.

“Ya...” Linh hồn cũng như bị đánh bay đi! Ta nghĩ muốn trốn về phía trước nhưng lại bị phụ thân giữ chặt tay và vòng eo, buộc phải đón ý nói hòa với người. Một lần lại một lần đâm vào tận sâu bên trong, ma sát trầm trọng kéo theo khoái cảm mãnh liệt khiến ta không ngừng lắc đầu kêu nhỏ: “Phụ thân, sẽ rách mất...” Công kích hung hãn như vậy, cái nơi non mềm kia của ta liệu có thể chịu được không?

Người áp sát trên lưng ta, thất lưng vẫn đang di động không ngừng. Thanh âm tràn đầy tình dục và thâm tình vang lên bên tai: “Dao nhi, Dao nhi...” Mỗi một lần va chạm, phụ thân đều gọi tên ta, để cho trái tim ta đập một cách cuồng loạn.

Chẳng biết từ lúc nào, hai tay ta cũng tuột khỏi lan can, cả cơ thể vô lực cúi sát xuống, gần như muốn xụi lơ nằm bẹp ra rồi. Bàn tay che trên mắt ta dính dấp đầy mồ hôi, bàn tay ở eo thì giữ chặt nửa người dưới của ta, tận lực châm ngòi, tận lực đốt cháy. Bén nhọn sung sướng ép tới, ta không thể nào kháng cự nổi. Eo hơi cong lên, cứ khi nào phía sau đánh tới thì ta lại lùi về để nghiêng đón. “Ưm ơ a, phụ thân... thích quá... phụ thân...” Hoa lửa chói mắt nổ tung ra trong bóng tối trước mắt, thân thể của ta co rút đến lợi hại. Cả linh hồn cũng bị con sóng triều khái cảm dâng cao đến gột rửa.

Thần trí trống rỗng, chỉ có niềm vui thích cực độ vẫn cứ quanh quẩn không đi.

Trùng kích ở phía sau bắt đầu trở nên lỗ mãng hung hãn, vui thích kéo dài không dứt khiến ta chỉ có thể cất tiếng cầu khẩn. Ta không biết là cầu phụ thân dừng lại hay là cầu khẩn người tiếp tục tàn bạo. Tất cả đều đã vượt ra khỏi tưởng tượng của ta rồi. Vui vẻ và thống khổ tuyệt đẹp khiến ta tham luyến không muốn buông ra.

Sau tiếng gầm thét trầm trầm, phụ thân dùng sức khẽ cắn lên gáy ta. Cả người ta bị một lực mạnh mẽ kéo vào trong ngực, bị phụ thân giam cầm thật chặt. Cả hai cơ thể cùng run rẩy chung một nhịp điệu.

Ta vô lực ngồi trên bấp dùi phụ thân, cảm giác cái vật nóng rực trong thân thể bắt đầu mềm ra. Ta ôm lấy cánh tay đang siết chặt eo mình, dòn dập thờ dốt. “Phụ thân, phụ thân...”

Dường như phát hiện ra người đang cắn ta, phụ thân vội vàng nơi lỏng hàm răng, lè lưỡi liếm liếm vết răng: “Xin lỗi! Dao nhi, phụ thân không cố ý.”

Đầu óc mê muội, niềm sung sướng vẫn cứ tàn sát bừa bãi trong cơ thể ta. Ta mềm mại nở nụ cười: “Phụ thân, đây không phải là mơ, đúng không?”

Cơ thể cường kiện phía sau lưng dường như hơi rung động một chút, vòng tay kia lại càng siết chặt hơn. Phụ thân khàn giọng quát: “Không phải! Dao nhi, đây không phải là mơ!”

Ta hài lòng cười: “Phụ thân, con yêu người.”

Phụ thân cắn tai ta, trầm giọng nói nhỏ: “Ta cũng yêu con, Dao nhi.”

Ta cảm thấy thật hạnh phúc. Lưỡi biếng ngáp một tiếng, ta cứ nằm trong vòng ôm ấp áp áp của người, cho dù cả cơ thể dính dấp mồ hôi nhưng cũng không muốn động dậy một chút nào. “Ưm ưm, phụ thân! Vậy còn vị hôn phu kia thì làm sao bây giờ?” Cười thì cũng cười rồi, ta hiện tại làm thế này rõ ràng là không hợp với lễ giáo, là hồng hạnh xuất tường (ngoại tình).

Phụ thân cất tiếng hừ lạnh khốc: “Nếu như hần còn dám động vào con thì phụ thân sẽ cho hần không còn mạng để sống.” Động tác ôn nhu khác hẳn với ngữ điệu lạnh lẽo. Người cẩn thận rút ra khỏi cơ thể của ta.

Hạ thân không tự chủ co lại, ta nghe thấy tiếng cười nhẹ của phụ thân: “Bé con nhạy cảm.”

Mặt nóng rực, ta mơ hồ ửng thanh, bỗng nhiên lúng túng kẹp chặt chân. “Phụ thân, có cái gì chảy ra...” Chát lỏng nóng rực không có gì ngăn lại liền tràn hết ra ngoài, trượt xuống dưới bấp chân khiến ta xấu hổ đỏ mặt.

“Phụ thân đưa con tới suối nước nóng.” Một tay người vẫn giữ ở mắt ta, một tay khác thì sửa sang tốt quần áo cho cả hai, sau đó lại ôm lấy ta, nhún mình phi thân đi.

Gió thổi qua mặt, đẩy bớt cơn nóng hần còn sót lại trong cơ thể.

Ta nở nụ cười thỏa mãn, mặc cho bàn tay vẫn còn che kín mắt ta, núp trong lồng ngực áp áp của phụ thân.

“Dao nhi, nhắm mắt lại.” Phụ thân đặt ta xuống đất rồi cất tiếng dỗ dành êm ái.

Ta ngoan ngoãn nhắm mắt lại, cảm thấy phụ thân bỏ tay ra, sau đó bị một dải vải lụa lên hai mắt ta. “Phụ thân, không phải là đi tắm sao?” Nghi thức kỳ

quái!

Tâm tình của người dường như rất tốt, phụ thân cất tiếng cười trề: “Đúng thế, cho nên phụ thân cần hai tay rảnh rỗi để thay quần áo cho con.”

Ta xoa xoa khuôn mặt nóng hổi, vừa có chút bất an vừa có chút xấu hổ nhưng nghĩ tới chuyện phụ thân đang đứng cạnh nhìn mình thì liền cảm thấy rất vui vẻ. Ta kiêu ngạo đứng thẳng mình. “Phụ thân, phụ thân.” Ta không muốn lại bị lãng quên như trong quá khứ nữa. Cảm giác ngón tay thon dài của người tiếp xúc với da thịt mình, ta uốn người cất tiếng cười. Thật vui vẻ!

“Ừm?” Thanh âm khàn khàn của phụ thân không hề che dấu dục vọng. “Dao nhi, con thật xinh đẹp.” Bàn tay của phụ thân dẫn dắt tay ta đặt lên y phục của người. “Giúp phụ thân nào.”

Ta thích tiếng nói cười ca ngợi của phụ thân, thích khát vọng không hề che dấu của người. Ta kiễng mũi chân, sờ soạng giúp phụ thân cởi y phục. Đầu ngón tay chạm tới cơ ngực rắn chắc, ta cất tiếng cười khê: “Lần đầu tiên chạm vào phụ thân như vậy.” Ta hơi cúi mình về phía trước, hôn một cái rồi lại thêm cái nữa. “Thật thích phụ thân... thật thích...” Ta thè cái lưỡi bướng bỉnh, bắt đầu liếm láp làn da sáng bóng, thưởng thức hương vị mồ hôi của phụ thân. Ta ngẩng đầu lên. “Hôn con, phụ thân.”

“Tiểu yêu tinh.” Phụ thân cười nhẹ, cúi mình xuống hôn ta. Bàn tay bao trùm lên hai vú của ta, mập mờ xoa nắn, còn dùng ngón tay chơi đùa đầu vú.

Ta run rẩy hít sâu một hơi, há mồm mặc cho phụ thân mút lấy lưỡi ta. Triền miên vũ động, tư vị ngọt ngào vẫn vút xung quanh khiến ta không tự chủ hướng sát về phía người.

“Không được, vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ của con đâu, bé con ạ.” Phụ thân dùng đầu lưỡi liếm lên môi ta, câu dẫn lưỡi của ta ra ngoài cùng chơi với người. “Ừ, bé con học nhanh lắm.” Phụ thân hừ nhẹ một tiếng, dùng lực ôm chặt lấy ta rồi há mồm ngậm chặt lưỡi của ta, mút mạnh một cái.

Khoái cảm tê dại khiến cho run rẩy cả người. Da thịt cọ xát vào nhau khiến ta hưng phấn vô cùng. Ta ngo ngoáy, tay bới rới nắm lấy chỗ quần áo còn lại trên thân người. “Phụ thân, phụ thân...” Ngọn lửa dục vọng vừa dịu đi nay lại bùng lên lần nữa, ta nhớ tư vị tiêu hồn khuấy khuấy kia.

“Đừng nóng, tiểu bảo bối.” Phụ thân khàn giọng cười. “Trước hết cởi chỗ này đã.” Người cầm tay ta vuron về phía quần của người.

Xúc cảm nóng rực ở bàn tay nhanh chóng thiêu đốt toàn cơ thể, ta khê cắn ngực của phụ thân, chậm rãi theo chỉ dẫn cởi quần của người ra. Đầu ngón tay không cẩn thận chạm tới một vật không lồ nửa mềm nửa cứng. Ta kinh ngạc ngẩng người, theo trực giác cúi đầu xuống nhưng bởi vì có khăn lụa che nên chỉ nhìn thấy một vùng đen tối. “Phụ thân?”

“Lấy lòng ta, bé con.” Phụ thân nắm tay ta, đặt lên con cự long vẫn đang ngủ đông.

Cột thịt mềm mềm này khiến ta cảm thấy vừa tò mò vừa thú vị. “Phụ thân, làm thế nào để lấy lòng người?” Đây là lần đầu tiên phụ thân yêu cầu ta làm gì đó cho người. Ta cảm thấy thụ sủng nhược kinh, vội vàng chỉ muốn hoàn thành mục đích cho người, được nghe lời khích lệ sau khi hoàn thành.

“Nắm chặt nó, cọ xát trên dưới.” Nụ hôn của phụ thân không ngừng rơi xuống đỉnh đầu ta.

Ta chuyên tâm làm theo chỉ thị của người, hai tay cầm cái thứ to lớn mềm mềm kia. Ta dùng sức cọ xát, khi nghe được tiếng rên rỉ đầy hài lòng của phụ thân, ta cảm thấy vật trong tay mình từ từ cứng lên, cũng to ra. Đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô nóng, bụng dưới dâng lên một ngọn lửa dục vọng mãnh liệt. “Phụ thân, làm như vậy có được không?”

“Làm rất khá!” Phụ thân cười khê, vuron tay nắm lấy hai vú của ta, tận tình chơi đùa. “Nhìn nè, đầu vú nhỏ đã cứng vậy rồi, bé con của phụ thân thật nhạy cảm.”

“Phụ thân” Ta nũng nịu kêu lên một tiếng. Sao phụ thân lại có thể trêu chọc ta như vậy. Làm thế thì ta sao có thể chuyên tâm vào động tác trên tay của mình được.

Phụ thân cười đẩy tay của ta, sau đó ôm ta dậy. “Đổi vị trí nào.” Người cẩn thận chỉ dẫn để ta quỳ xuống sau đó nắm lấy tay ta, một lần nữa đặt lại lên dục vọng của người.

Bóng đen tối om, ta không nhìn được cái gì cả, chỉ cảm giác phụ thân ngồi xuống. Ta đang quỳ gối trước mặt người, hai chân mở rộng. Mặt ta hần là rất đỏ, không biết nếu vãi lụa trên mắt bỏ ra, ta sẽ nhìn thấy tình cảnh gì. Ta vừa suy nghĩ miên man, cảm đã bị nắm lấy, miệng không tự chủ mở rộng ra. Hai ngón tay thon dài của phụ thân thăm dò vào trong.

“Mút nó, Dao nhi.” Phụ thân ôn hòa ra lệnh.

Ta có chút nghi ngờ nhưng vẫn làm theo. Thời điểm mút ngón tay của phụ thân, lòng ta nóng lên khác thường. Hai ngón tay kia không hề thành thật để cho ta mút mà thăm dò hết chỗ này đến chỗ khác trong khoang miệng ta. Nó còn đùa giỡn cả đầu lưỡi của ta. Ta không thể không vuron hai tay nắm lấy cổ tay của phụ thân, lúc này mới có thể mút cho tốt.

Bàn tay của phụ thân đỡ sau gáy ta, tiếng nói trầm thấp khàn khàn tràn đầy tình dục. “Đổi cái này xem. Dao nhi, thử mút nó đi.” Vừa nói xong, bàn tay sau gáy ấn đầu của ta xuống, ngón tay trong miệng đã rút ta thay vào đó là một vật không lồ bóng loáng và nóng rực. Vật đó thuận theo khe hở đôi môi ta chưa kịp khép lại để tiến vào bên trong.

Ta không biết đây là cái gì, miệng bị buộc phải mở lớn hết cỡ, dung nạp cái thứ to lớn như cây gậy kia. Hai tay không tự chủ cầm lấy thân của vật kia, ta

lúc này mới phát hiện thì ra đó là dương vật của phụ thân!

Đầu như nổ tung ra. Hương vị phái nam nồng nặc tràn đầy trong miệng. Miệng không ngậm lại được, nước bọt cũng không thể nào nuốt khiến cho nó tràn ra cằm, ướt đầm một mảnh. Ta vừa thẹn vừa sợ, không biết phải làm thế nào cho phải.

Phụ thân xoa nhẹ đầu ta, thấp giọng trấn an. “Dao nhi, làm giống như mút ngón tay của phụ thân ấy, thử xem.”

Tại sao có thể làm giống nhau cho được? Cái thứ lớn như vậy làm sao có thể đem nó so với ngón tay? Ta nhũn mảy, khó khăn thử phun ra nuốt vào. Ta vừa mới muốn cắn thử đã bị phụ thân vỗ nhẹ lên đầu.

“Ui, đừng cắn nó. Dao nhi, dùng đầu lưỡi thôi.” Phụ thân rên rỉ ra tiếng.

Nghe âm thanh này dường như phụ thân rất thích? Ta nghi hoặc dùng sức mút, hai tay dựa theo phương thức lúc trước cọ xát liên tục. Ta vốn nghĩ muốn lấy lòng phụ thân nhưng cái vật thể trong miệng ta ngày càng khổng lồ khiến cho ta chỉ có thể phun nó ra. “Phụ thân, lớn quá, con không ngậm được.” Ta xoa xoa cái quái hàm đau nhức.

Tiếng cười hùng hậu vang lên, phụ thân nắm eo ta rồi bế ta dậy. “Dao nhi, cái miệng nhỏ nhắn thật ngọt ngào.” Vừa nói, phụ thân vừa hôn lên miệng ta. Cái lưỡi bóng loáng lướt đi trong khoang miệng làm cho đầu óc ta choáng váng. Hồi lâu sau, ta mới phát hiện ta đang dạng chân ngồi trên đùi của phụ thân, da thịt tiếp xúc với dòng nước ấm cho ta biết hai người chúng ta đã ở trong suối nước nóng.

Kế tiếp, phụ thân không nói gì thêm, chỉ dùng đôi bàn tay xoa xoa trên da thịt ta. Đôi môi mỏng không ngừng lướt trên người ta cuối cùng dừng lại ở bầu ngực. Người ngậm đầu vú của ta vào miệng, nặng nề mút một cái còn dùng răng khê cắn.

Ta ôm đầu người, không tự chủ cong lưng lên, tỉnh tở rên rỉ một tiếng. Dòng nước nóng lưu chuyển giữa hai chân, dục vọng nóng hổi của phụ thân còn không ngừng ma sát ở nơi tư mật. Khoái ý ngọt ngào cọ rửa toàn thân để ta cảm thấy thật sung sướng.

“Thật mềm mại, tùy ý cắn bừa một cái cũng đỏ lên.” Phụ thân khàn giọng ca ngợi ta, lần lượt yêu thương hai bầu ngực đang trưởng đến khó chịu của ta. Người đè sống lưng của ta xuống để cho cơ thể ta dán chặt lên trên lồng ngực của người, không ngừng cọ xát. “Tiểu bảo bối, có muốn không?”

Khe hở không ngừng chảy ra mật dịch, con quái vật nóng rứa kia còn không ngừng chia vào. Ta bật cười khanh khách, vặn vẹo eo lưng. “Phụ thân, con muốn nhưng con không thích cảm giác đi vào.” Kích thích thì kích thích thật đấy nhưng cảm giác khuây khỏa thường do tiểu hạch được trâu chọc gây ra. Cảm giác lấp đầy quá mức hưng phấn, có vui vẻ mãnh liệt nhưng ưu ái đầy ôn nhu vẫn hấp dẫn hơn.

Phụ thân cúi đầu cười: “Bé con bướng bỉnh, lo phụ thân quá mức phóng túng sao?” Vừa nói, bàn tay to tùy ý trượt lên trượt xuống trên lưng, ma sát khe mỏng nắn cảm của ta. Ngón tay thăm dò đến cánh hoa gợi cảm. Phụ thân hơi dùng sức để kéo cách hoa sang hai bên. “Lần này phụ thân sẽ chậm một chút.”

Ta ôm chặt lấy bả vai rộng rãi của người, vui mặt vào hõm vai đầy hương vị nam tính kia, mắt nhắm lại, mũi cũng ngừng hít thở. Cái thứ thô to cứng rắn kia chậm chạp tiến vào. Cơ thịt mở rộng cực độ khiến cho ta không không chế được mà cất tiếng nức nở, miệng hơi dịch chuyển trốn tránh về phía sau nhưng rồi lại bị một bàn tay khác của phụ thân đè chặt lại. Cái tay vừa dùng để mở rộng cánh hoa của ta thì không ngừng hoạt động qua lại ở giữa đùi khiến cho cơ thể ta không ngừng run rẩy, không thể không tiếp nhận sự xâm nhập của người.

“A a, sâu quá! Phụ thân, đừng mà...” Tim đập thật là nhanh, ta nhẹ kêu lên: “Vào trong rồi mà, không cần tiến...” Lần này, dục vọng to lớn kia đã chạm vào tới hoa tâm nhưng vẫn không đình chỉ mà lại tiếp tục đè ép tiếp vào bên trong.

Cảm giác đau nhói yếu ớt nháy mắt đâm xuyên qua bụng. Ta kêu lên một tiếng, cong eo về phía sau, ngưỡng người đứng dậy. “Phụ thân, đừng tiến vào nữa...” Thật là đau, ngón chân cũng phải co cả lại. Tư vị đau nhói này thật khó chịu. “Phụ thân...” Trong một tích tắc đâm xuyên kia, ta không không thể nào tin nổi là cơ thể mình lại đạt tới cao trào. Âm thanh nức nở run rẩy bật ra khỏi cổ họng. “Phụ thân, phụ thân...”

“Hừ, hừ, Dao nhi ngoan. Không phải là rất thoải mái sao?” Phụ thân rút cục ngừng xâm nhập, ôn nhu ôm lấy ta, tiếng nói hùng hậu mang theo sự kim chế ra sức trấn an ta. Người hôn lên nước mắt vương trên mặt ta. “Chật thật đấy! Lại còn vừa nóng vừa ướt! Dao nhi cũng làm cho phụ thân rất thoải mái.”

Móng tay của ta cắm vào phía sau lưng phụ thân, ta muốn chống cự lại khoái cảm đáng sợ kia. “Phụ thân, căng quá...” Cảm giác bị điền đầy không một kẽ hở kia khiến ta sợ hãi.

“Ồ? Chỗ này sao?” Phụ thân vươn tay đặt lên mông ta, còn bàn tay đặt trên bụng thì bỗng nhiên ác ý ấn xuống một cái.

“Ya... Phụ thân...” Sự sung sướng đau đớn như châm nhọn đâm vào da. Ta vội vàng nắm cổ tay của người. “Đừng, phụ thân, đừng nghịch ở chỗ đó...” Sẽ làm cho ta có ảo giác không thể khống chế được, thật là khổ.

Phụ thân rút cục cũng thả tay ra, chuyển sang nắm lấy vòng eo tỉnh tở của ta. “Phụ thân không nghịch nữa. Dao nhi thử tự động đẩy đi.” Vừa nói, phụ thân vừa chậm chạp hạ người xuống.”

Sung sướng kinh người hòa quyện cùng với khát vọng nóng rực dâng lên. Ta bám vào vai của phụ thân, thử làm theo chỉ dẫn của người mà chậm rãi ngồi xuống. Cụ vật của phụ thân cùng với tiểu huyết của ta tiếp xúc quá khấn mật, chỉ cần di động nho nhỏ như vậy cũng khiến cho ta sung sướng vô cùng. Ta cất tiếng rên rỉ, áp trán mình lên bờ vai rộng rãi của phụ thân. “Phụ thân, a ơ, phụ thân...”

“Thích không?” Phụ thân nghiêng mặt qua hôn ta.

“Thích, chậm như vậy, thật thích...” Ta thành thực rên rỉ, vặn vẹo vòng eo, hưởng thụ sự nhiệt tình chậm rãi kia.

“Nhưng phụ thân thích nhanh một chút.” Phụ thân cất tiếng cười, bỗng nhiên người hơi nhấc người, dùng sức đâm tận vào trong.

Ta hoảng sợ thò hást ra, thiếu chút nữa nghẹn thở. “Đừng, phụ thân, con không...” Động tác thật kịch liệt, ta chịu không nổi.

“Con muốn mà, bảo bối.” Người cười nhẹ, giữ chặt lấy eo ta. “Ôm chặt nào, Dao nhi.” Không tiếp tục để cho ta chơi đùa nữa, phụ thân bắt đầu xâm nhập một cách cường hãn. Mỗi một lần tiến quân là lại đâm tận vào bên trong, bắt buộc hoa tâm phải mở bung ra. Ta vừa vui sướng vừa khó chịu, chỉ có thể khẽ lắc đầu rên rỉ.

Khoái cảm rực rỡ khiến ta khó có thể thừa nhận. Nước mắt chảy xuống, cho dù ta có bám chặt vào vai phụ thân thì cũng sẽ bị động tác của người làm cho trượt xuống. Mông bị dùng sức đè xuống, buộc phải nghênh đón từng đợt trùng kích liên tiếp. Ta không cách nào tránh né, chỉ có thể mềm mại thừa nhận. “Không được rồi, phụ thân, con xin người...” Ta bật khóc cầu khẩn. “Con chịu không nổi, phụ thân...”

Va chậm trầm trọng, ma sát lỗ mắg, tiếng nước chảy róc rách hòa với tiếng da thịt tiếp xúc... Ta khó nhin được tiếng khóc còn người thì khoái ý gằm nhẹ. Tất cả mọi thứ đều bắt đầu phóng đắg không thể kiềm chế, mùi vị tình dục nồng nặc lan tỏa ra xung quanh mãi không tiêu tán.

Phụ thân hưng ác đâm vào thật sâu, bàn tay to cầm chặt eo ta, gần như khiến ta không thể nào hô hấp nổi. “Có muốn hay không? Bảo bối, nói cho phụ thân hay, con có muốn hay không?” Câu hỏi được người rít ra từ kẽ răng.

Ta đã không thể nào suy tư nữa rồi. Sung sướng thô bạo tiếp cận tới đau đớn, ta cất tiếng khóc nghẹn ngào: “Muốn, phụ thân, con muốn...” Muốn cái gì? Ta không biết nhưng mà thân thể ta lại bị đùa nghịch đến mất đi không chế. “Phụ thân, tha cho con, đừng vậy mà, ya ya...” Ta sợ mình tại thời điểm nhận được phần thưởng tuyệt vời kia thì sẽ rách tan ra mất. Tất cả mọi thứ của phụ thân đều quá mức mãnh liệt!

“Còn chưa được.” Phụ thân cắn răng, tàn nhẫn cự tuyệt. Người bỗng nhiên buông tay ra, lần mò tới hoa hạc sung huyết, cong tay búng một cái.

Ta thét chói tai! Cao trào khổng lồ bỗng dừng nổ tung. Thời khắc này, linh hồn ta như siêu thoát ra ngoài, chỉ còn lại nhục thể đang liên tục tiếp nhận khoái cảm và hưng phấn bén nhọn đánh tới không ngừng. Mỗi một cơ thịt trên cơ thể đều co rút lại xong rồi lại giãn ra, cứ thế lặp đi lặp lại cái vòng luân quần đó. Ta cảm nhận rõ ràng trong tiểu huyết liên tục to dần đó, dục vọng của phụ thân đang không ngừng tàn bạo đâm vào rút ra, mỗi lần đều vừa nhanh vừa mạnh.

Đến khi thần trí của ta tan rã trong đợt đợt cao trào, phụ thân mới cất tiếng gằm nhẹ. Cơ thể người đâm sâu vào tận trong cơ thể ta, kịch liệt run rẩy.

Thân thể bị bắn vào một dòng chất lỏng nóng rực. Ta hoảng hốt xụi lơ trong lòng phụ thân, hồn hển nói: “Phụ thân, phụ thân, liệu có thể có thai hay không?” Đầu óc ta vẫn trống rỗng như cũ. Sung sướng tê dại khiến ta không thể nào nhúc nhích nổi nhưng một câu hỏi không thể nào giải thích được này lại cứ hiện ra trong lòng.

Phụ thân chậm rãi vuốt ve lưng của ta. Giọng nói người khàn khàn mang theo sự mệt mỏi nhưng không thể nào che lấp thỏa mãn. “Phụ thân muốn, con có thể giúp ta sinh con không?”

Ta nhắm hai mắt, cảm giác chỗ sâu trong cơ thể vẫn còn đang không ngừng run rẩy, vật to lớn cứng rắn kia cũng đã mềm xuống. Ta thả lỏng hai tay đang ôm chặt lấy phụ thân, học tập động tác của người, từ từ vuốt ve lòng ngực rắn chắc. Đầu ngón tay lướt qua đầu ti, ta nghe được tiếng rên rỉ sung sướng của người. “Phụ thân thích nơi này sao?” Ta không ngừng xoa nắn, còn dùng móng tay tới gãi gãi.

Hô hấp của người lại bắt đầu bất ổn, vòng tay ôm chặt lấy ta: “Chỉ cần là chỗ con sờ, phụ thân đều thích.”

Ta mỉm cười ngọt ngào. Eo cử động một chút, đau đớn dâng lên khiến ta nhũu lông mày. “Phụ thân bắt nạt người ta! Rõ ràng là nói sẽ chậm một chút mà!” Đến cuối cùng lại vẫn như một con dã thú điên cuồng chiếm đoạt ta.

Người cúi đầu liếm khóe môi của ta, cất tiếng cười khàn khàn: “Phụ thân hỏi con có muốn hay không, con nói muốn.”

Thật gian xảo! Đưa ra câu hỏi vào lúc đó mà cũng được sao? Ta cất tiếng nũng nịu: “Đáng ghét!”

Phụ thân khoái trá cười nhẹ: “Dao nhi, tiểu huyết dâm đắg của con rất thoải mái. Thực muốn bị nó cắn mút cả đời!”

Ý thức được hai chân mình đang giạng ra kẹp chặt lấy eo lưng rắn rỏi của phụ thân, chỗ kín thì vẫn còn ngâm dương vật của người, ta xấu hổ đến đỏ mặt nhưng vẫn nói rất dũng cảm: “Phụ thân thích thì còn sẽ cắn mút cả đời.” Lời lẽ phóng đắg khiến người ta thẹn thùng đó nếu như không phải là nói với phụ thân thì ta căn bản không thể nào thốt ra ngoài miệng được.

Phụ thân hiển nhiên vô cùng hài lòng. “Dao nhi, ta yêu con.” Người nâng cằm ta lên, cúi đầu hôn xuống.

Say đắm trong nụ hôn triền miên, ta hạnh phúc ôm lấy cổ người.

Từ ngoài khoảng không trống rỗng bỗng vọng vào tiếng nói thanh lương của Thanh Long: “Chủ tử.”

“Hử?” Phụ thân lười biếng hôn lên cái gáy trắng như tuyết của ta, không muốn động đậy một chút nào.

Ta thì lại khản trương. Nghe thanh âm thì dường như Thanh Long đang đứng bên ngoài sương phòng sưởi nước nóng, ta không khỏi vươn tay đẩy phụ thân ra.

Thanh âm của Thanh Long vô cùng bình tĩnh: “Cô gia đang tìm thiếu chủ từ khắp nơi.”

Bàn tay vốn đang ôn nhu xoa ngực ta liền xiết chặt lại, phụ thân há mồm cắn lên cổ họng của ta. Nghe được tiếng ta kêu đau, người mới buông ra, dùng đầu lưỡi liếm láp. “Hạ được! Để cho nha đầu lúc trước đi qua, giam bọn họ một tháng nữa rồi mới thả.”

“Vâng.” Thanh Long rời đi.

Ta nắm lấy bàn tay đang đùa nghịch vủ mình, cất tiếng nói nhỏ: “Cũng đâu thể giam bọn họ cả đời?” Dù sao thì hấn cũng là trượng phu trên danh nghĩa của ta.

Thanh âm của phụ thân lạnh xuống: “Con đau lòng?”

Ta kinh ngạc, thật không thể ngờ giọng điệu của phụ thân lại có chút mùi vị của ghen tuông. “Phụ thân, nam nhân kia là hôn phu người chọn cho con mà. Danh phận còn đó, đâu thể không để ý tới.” Ừm ừm, phụ thân ghen kìa, thật đáng yêu ha. Ta không nhịn được liền kẹp chặt lấy hông người, vui mặt vào hồm vai áp áp, cất tiếng cười hi hi.

Phụ thân giữu cợt hừ một tiếng: “Ồ Xuất Vân cốc này, ta muốn giết một người là dễ như trở bàn tay. Hấn là vị hôn phu của con thì như thế nào? Dám cả gan to tưởng tới con, CHẾT!!”

Khóe miệng co giật, ta suy nghĩ trong chốc lát rồi quyết định sau này không đi lựa chọn nam nhân cho mình nữa. Ta tựa đầu vào vai phụ thân, miễn cưỡng nói: “Tùy người.”

Phụ thân im lặng một hồi rồi bỗng nhiên nâng cằm ta lên, nhìn về mặt không chút để ý của ta. “Dao nhi... Con quả nhiên rất giống ta, máu lạnh vô tình!”

Ta nghe không ra là phụ thân đang ca ngợi hay là châm biếm, đành nhún vai nói: “Trừ phụ thân ra, con không cần một ai nữa cả.” Đây là tính tình đậm bạc được dưỡng thành từ nhỏ. Càng là những thứ không chiếm được thì lại càng ham muốn! Nếu như khi còn bé, phụ thân chiều cổ ta nhiều một ít thì có lẽ hiện tại ta đã không si mê người nhiều đến vậy.

Phụ thân lại im lặng, chỉ là lần này người lại ôn nhu hôn lên trán ta: “Dao nhi, bảo bối của ta, là do ta quá ngu xuẩn, ủy khuất con nhiều năm như thế.”

Ta chậm rãi nở nụ cười. “Phụ thân, không ủy khuất. Người yêu con, không phải sao?” Chỉ cần phụ thân yêu ta, tất cả mọi chuyện trong quá khứ đều có thể trôi qua. Hiện tại mới là món quà trọng yếu nhất. Không ngược nhìn tương lai, không mặc niệm dĩ vãng, chỉ cảm nhận hiện tại là đủ rồi.

Phụ thân trân ái hôn lên trán ta, tiếng cười thuần hậu như rượu ngon khiến cho người ta say lòng: “Ta yêu con, Dao nhi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Acome* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 4

Chương 4

Edit: Thiên Mạc

Phụ thân vốn không để mắt đến ta nhiều năm như vậy đột nhiên coi trọng ta, còn nói yêu ta nữa.

Ừm ừm, đây là chuyện tốt hay xấu nhỉ?

Người nói yêu ta, ta tự nhiên là mừng rỡ như điên, không còn mong gì hơn nữa. Ta không cần biết loạn luân là gì, chỉ cần biết người ta yêu yêu lại ta là được rồi. Nhưng tóm lại thì vẫn có chút ngạc nhiên, tại sao thái độ của phụ thân lại chuyển biến to lớn đến vậy?

Ngửa đầu nhìn bầu trời, màu xám xịt giờ pha thêm chút xanh thẫm lâu rồi không thấy, ta không khỏi cong môi cười. Chắc là do tâm tình tốt hơn cho nên cảm giác hoai tử cũng dần trở lại bình thường như cũ. Xem xem, phụ thân quả thực là mục tiêu sống duy nhất của ta.

Ta quay đầu lại, nhìn Tiểu Long đang đứng bất an ở đó, khẽ mỉm cười: “Người muốn nói gì?” Bốn người bọn họ thay phiên nhau thủ vệ ở bên cạnh ta, ai không đến lượt thì dốc lòng khổ luyện để có thể thừa kế vị trí của đám Thanh Long. Cho đến khi ta trở thành người đứng đầu Xuất Vân cốc, họ sẽ chân chính trở thành người thủ hộ bên cạnh ta.

Khuôn mặt mơ hồ của Tiểu Long đổi sắc mấy lượt, sau đó mới áp a áp ứng nói: “Thiếu chủ tử, chủ tử quyết định đợi cho tới khi hài tử của cô gia ra đời thì sẽ giết cô gia.”

Phụ thân vô tình, ta biết, chỉ là ta cũng không hiểu vì sao lại vậy. “Tại sao?”

Thanh âm của Tiểu Long có chút lúng túng: “Bởi vì chủ tử thấy chướng mắt.”

“Bị nhốt trong hi viện rồi mà còn chướng mắt...” Tham muốn chiếm giữ của phụ thân cũng thật là mạnh mẽ quá đi.

“Hài tử của cô gia sẽ đưa về cho nhà cô gia nuôi dưỡng. Nếu sinh con trai, chủ tử sẽ sai người giả dạng thành cô gia, định kỳ về nhà thăm người thân.”

Phương thức xử trí kỳ lạ. Ta cúi đầu liếc mắt nhìn bụng mình. “Hài tử của cô gia dường như còn chưa có mà?”

“Không phải là hài tử của thiếu chủ tử ngài mà là hài tử của cô gia thôi. Nha hoàn hầu hạ trong hi viện nói, dường như là có tin vui.”

Nghe Tiểu Long giải thích, ta đột nhiên cảm thấy khuôn mặt mình nóng bừng lên. Bản thân ta thì không quan tâm đến chuyện loạn luân nhưng mà những người khác thì sao? Ta từng đọc được trong sách, hình như quan hệ yêu đương cùng huyết thống làm cho người ta kinh sợ. Nhưng ta không hề nghe thấy chút dị nghị hay bàn tán gì trong cốc cả, người trong cốc lại còn biết rõ cả chuyện hôn phu của ta bị giam với nữ nhân khác ở trong hi viện.

“Ừm, Tiểu Long.” Ta không biết phải mở lời như thế nào. “Ta và phụ thân... Các người có cảm thấy vô si không?” Dù sao cũng là phạm phải luân thường đạo lý mà.

Giọng nói của Tiểu Long cực kỳ vui vẻ. “Thiếu chủ tử vui vẻ là tốt rồi. Ai dám nói xấu, ta sẽ chém bọn họ trước.”

“Vi lòng trung thành cho nên người mới nói như vậy sao?” Ta nghi ngờ, tại sao lại ủng hộ chuyện như vậy?

Thật lâu sau, Tiểu Long mới nhỏ giọng nói: “Nụ cười của thiếu chủ tử... rất đẹp.”

Không hiểu!

“Vi để nụ cười xinh đẹp không gì sánh bằng đó luôn nở rộ, tất cả mọi người trong Xuất Vân cốc có thể trả giá hết thảy.”

Ta đột nhiên run sợ, dĩ nhiên lại là vì nụ cười của ta sao? Ta toét miệng cười. “Tiểu Long, cảm ơn người.” Trước khi rơi vào tình yêu của phụ thân, ta căn bản không biết cười.

Tiểu Long cũng cười. “Hy vọng thiếu chủ tử mau sinh hạ người thừa kế cho chủ tử, như vậy thì thiếu chủ tử sẽ vĩnh viễn vui vẻ.”

Ta bật cười hi hi. “Lý luận lạ vậy, nhưng mà ta thích. Cảm ơn người, Tiểu Long.” Ta xoay người sang, ôm lấy thân hình cao trắng của hắn. “Thật sự cảm ơn rất nhiều.”

Hơi thở âm lãnh lạnh lùng đột nhiên phả tới từ phía sau. Tiếng nói trầm thấp tràn đầy cảnh cáo vang lên: “Dao nhi, không muốn phụ thân giết hấn thì buông tay ra ngay.”

Ta cười khan, cảm giác được toàn thân Tiểu Long đang cứng ngắc, chỉ đành phải chậm rãi buông hấn ra. Ta xoay người, há mồm định nói nhưng rồi lại bị bất ngờ tới gần người. “Phụ thân?” Người trước mắt rõ ràng là nam nhân quái dị kia mà. Trái tim co rút lại, ta có chút sợ hãi lùi về sau một bước, lòng không biết chuyện là thế nào.

Người trước mắt ngẩn ra, sải bước tới gần ta. “Các người lùi hết ra ngoài.” Nhìn ta liền tiếp lùi về sau, cả người hấn tỏa ra khí lạnh. “Dao nhi, nhắm mắt lại!”

Con người trong trí nhớ và con người trước mắt hoàn toàn không có cách nào trùng lên nhau, ta hỗn loạn nói: “Người... người không phải phụ thân ta...” Tại sao ta lại nhận nhầm phụ thân, hoặc là tại sao ta lại không nhận ra phụ thân? Ta có bệnh hay hấn có bệnh?

Ta bị một cánh tay mạnh mẽ ôm vào lòng, một bàn tay đặt lên mắt ta. “Cảm giác ta, Dao nhi.” Giọng nói trầm trầm đè nén sự tức giận. “Đừng hoài nghi cảm giác của mình! Dao nhi, cảm giác ta, ta là phụ thân con đây mà.”

Bàn tay lạnh như băng dần trở nên ấm áp, hoảng loạn trong lòng dần bình tĩnh lại. Ta cắn môi, níu vạt áo người. “Phụ thân, có phải con điên rồi không? Tại sao con lại không nhận ra người?” Không thể dùng hai mắt để nhìn mà lại phải nhờ vào cảm giác.

Bàn tay nắm eo ta siết chặt lại khiến ta suýt tắc thở. “Đừng nói con điên! Dao nhi, con không sao hết! Là do phụ thân làm lòng con bị thương mới khiến con trở nên như vậy. Cho phụ thân thời gian, ta nhất định sẽ chứng minh tình yêu của mình với con, để con trở nên hoàn hảo như lúc ban đầu.”

Mê hoặc!

Ta phát hiện ta không hiểu người đang nói gì. “Phụ thân, con tin người nhưng... con rất loạn.” Làm sao lại có chuyện ta không nhận thức ra người mà ta thích nhất, tại sao đôi mắt ta lại có thể lừa gạt ta?

“Dao nhi, đừng suy nghĩ lung tung nữa. Con yêu ta, ta cũng yêu con, không còn gì khác cả.” Thanh âm gằn nhẹ của phụ thân dường như có chút thông

khô.

Thật không? Ta không muốn hoài nghi nhưng mồm mống một khi đã gieo xuống thì nhất định sẽ nảy mầm.

Suy nghĩ nhiều ngày, ta vẫn không nghĩ được nguyên nhân và tâm lý của mình. Ta bắt đầu vô thức tránh né phụ thân, người cũng biết ta tránh người cho nên để mặc cho ta trốn, không tới tìm ta nữa.

Lòng có chút luống cuống, phụ thân sẽ không bởi vì sự tùy hứng của ta mà lại bắt đầu bỏ mặc ta chứ?

Đêm khuya, ta không làm sao đi vào giấc ngủ được. Ta mở mắt, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, không tiếp tục nghỉ ngơi nhiều nữa mà tùy tiện khoác một chiếc áo choàng rồi đi tới Giang Tử điện.

Mùi thuốc nhàn nhàn truyền vào mũi. Mùi hương này của phụ thân làm tâm thần rối loạn của ta trấn định được đôi chút. Ta lặng lẽ vượt qua Chu Tước và Huyền Vũ, nhẹ nhàng nhảy vào hậu viện.

“Phụ thân.” Thấy ngọn đèn dầu còn sáng, ta cất tiếng gọi yếu ớt. Đi vào tầng tầng lưa trắng, nhìn tình cảnh ở trên giường phụ thân mà ta kinh ngạc.

Trên chiếc giường tơ lụa màu lam đậm, thân thể xinh đẹp của phụ thân đang trần truồng nằm đó. Người nâng mắt nhìn ta, khuôn mặt tuấn mỹ có chút mơ hồ, tay thì đặt dưới háng, nắm lấy cây gậy không lồ kia, liên tục chà xát. Ngay cả khi ta đã đi vào phòng nhưng người vẫn không đình chỉ.

Trái tim nhất thời mềm nhũn ra, cảm giác tội lỗi mãnh liệt dâng lên trong lòng.

Người cong môi cười, một tay vẫn tiếp tục chà xát, một tay thì vươn về phía ta. “Lại đây, Dao nhi.”

Cất bước đi mới phát hiện ra chân mình đã mềm nhũ. Mặt ta nóng rực, cố hết sức ta mới lê bước được tới bên giường. “Phụ thân, người dọa con giật mình.” Ai mà ngờ được mình tới gặp phụ thân mà lại bắt gặp người đang thủ dâm chứ.

“Phụ thân đang nghĩ về Dao nhi.” Phụ thân nâng cằm ta, môi mông hôn lên. “Né tránh ta nhiều ngày như vậy, làm sao hôm nay đột nhiên lại tới?” Cái lưỡi ướt át của phụ thân lộ ra ngoài, quyết dọc theo cánh môi ta. “Khi mà phụ thân nhớ con tới điên cuồng thế này... thật tốt.”

Trong tích tắc đó, ta thực sự chán ghét tính tùy hứng của mình. Ta ôm lấy bả vai rộng lớn của người. “Phụ thân, con cũng rất nhớ người.” Ta há mồm, to gan vươn lưỡi ra cùng chơi đùa với phụ thân.

Người cất tiếng cười nhẹ, ngậm chặt lấy lưỡi ta, dùng sức mút mạnh.

Tình dục rực lửa bùng lên trong lòng, bỗng nhiên ta thấy nhớ cái cảm giác phụ thân chạm vào ta, mê luyến cảm giác bàn tay nóng bỏng của người vuốt ve trên da thịt ta. Ta không kìm được lòng mình mà ghé sát vào người phụ thân: “Phụ thân, con sai rồi.”

Người bỗng buông môi ta ra sau đó nhìn thật sâu vào mắt ta. Đột nhiên, người nở một nụ cười tà ác, ghé bên tai ta mà nói: “Sai rồi... sai thì phải chịu phạt. Dao nhi, con có muốn bị ta phạt không?”

Không biết tại sao, khi thấy nụ cười của phụ thân, toàn thân ta liền run rẩy. “Muốn, con muốn phụ thân trừng phạt con!” Trừng phạt thì đã là cái gì. Phụ thân không để ý tới ta mới là chuyện khiến ta tổn thương nhất.

Người nở nụ cười: “Ngoan lắm, nhắm mắt lại nào.”

Khi mà ta nghe lời nhắm mắt lại, phụ thân lấy một dải lụa quấn lên mắt ta. “Dao nhi, con đã không thể nào dùng hai mắt để nhận ra ta, vậy thì hãy dùng cảm giác đi. Hãy dùng cảm giác để thấy phụ thân trừng phạt con như thế nào!” Bàn tay to của phụ thân bắt đầu cởi quần áo của ta ra.

Cho tới khi đôi bàn tay ấm áp kia bao trùm lên hai vú ta, bắt đầu xoa nắn, ta không khỏi ngấm khẽ, eo lưng khẽ cong lên, để tiện cho phụ thân nắm giữ tốt hơn. Bàn tay mềm mại của ta vuốt ve lồng ngực của người.

“Không phải, con cần an ủi ở chỗ này cơ.” Phụ thân ôm chặt lấy ta, để cho hai chân ta dặng ra đặt lên cặp đùi rắn chắc của người. Hai tay phụ thân chỉ dẫn tay ta cầm lấy cây thịt thô to dọa người của phụ thân. “Ta đã từng dạy con làm sao để lấy lòng ta rồi đấy, Dao nhi.” Vừa nói, bàn tay ở trên vú ta lại bắt đầu trêu đùa.

Hai mắt bị bịt kín, không gian đen nhánh khiến cảm giác thân thể ta càng thêm nhạy cảm. Vú rất nhanh bị chà xát đến cứng rắn nhưng phụ thân lại cố ý không đụng đến đầu vú của ta. Khoái cảm rút cục thì vẫn thiếu hụt gì đó, ta vô ý thức nắm chặt vật rắn nóng như lửa ở trong tay, trên dưới chà xát. Ta thẳng lưng vịn vẹo, miệng rên rỉ: “Phụ thân, chỗ đó cũng muốn...”

“Chỗ nào thế? Tiểu bảo bối, nói cho phụ thân nghe...” Tiếng cười khê trầm thấp mang theo trêu chọc.

Rất xấu hổ nhưng người là phụ thân ta, ta tuyệt sẽ không dấu diếm người. “Đầu vú đó, phụ thân, thực là ngứa...”

Phụ thân cười hài lòng, “Chiều con.”

Hai đầu vú đồng thời bị phụ thân dùng lực kéo khiến cho ta hít một hơi. Ta kêu lên một tiếng, phát hiện phía dưới mình đã ướt một mảng. “Phụ thân, phụ thân, nhẹ một chút...” Ta giãy dụa nhưng không thoát khỏi cảm giác vừa đau vừa thoải mái ở trên đầu vú. Bàn tay của phụ thân biến ảo đủ đường, lúc

nhéo lúc búng, lúc lại xoay vòng. Tay ta cũng bắt giác tăng nhanh động tác.

Phụ thân rên lên: “Tiểu bảo bối, phía dưới cũng chơi một chút.” Bàn tay của người dẫn dắt tay ta mò xuống hòn ngọc phía dưới, sau đó bàn tay kia không tiếp tục trở lại ngực ta nữa mà lại sờ về phía giữa hai chân không thể khép lại của ta. “Thật là ướt, ngoan lắm...”

Trong bóng tối, ta lần mò vuốt ve dương vật của phụ thân, lại đồng thời cảm thụ bàn tay người vuốt ve bộ ngực và nơi tư mật của mình. Khoái cảm dồn dập tới khi mà hai ngón tay kia chen vào tiểu huyết nóng ướt của bản thân. Ta cắn môi, khó khăn nhịn tiếng rên rỉ xuống.

“Rên đi.” Bộ ngực chợt bị nới lỏng, bàn tay phụ thân nâng cằm ta lên. “Dao nhi, ta thích nghe tiếng rên của con, cho phụ thân hay con hưng phấn đến thế nào.” Phụ thân cường ngạnh nắm cằm ta. Khi mà ta bất đắc dĩ há mồm ra, hai ngón tay thon dài liền thăm dò vào. “Bảo bối, thích không?” Hai ngón tay phải đút vào miệng trên, hai ngón tay trái bên dưới cũng dùng tần số như thế đút vào miệng dưới.

“Hum...” Khoái cảm của ta rất dễ dàng được dẫn ra ngoài. Ta nhú mầy, không thể nào khống chế được nữa. Tay ta giữ lấy cổ tay của phụ thân, miệng ra sức mút, miệng dưới thì dùng sức lay động, hòa theo kích thích của ngón tay.

“Thật thâm đẳng.” Tiếng cười nhẹ của phụ thân vang bên tai. “Nhìn con xem, mới dùng ngón tay mà đã thành bộ dạng như thế rồi. Ướt chưa này, hưng phấn lắm sao?”

Lời nói tà ác khiến ta cảm thấy vừa thẹn vừa kích thích, lớp thịt nhẵn chỗ hạ thân dùng sức hút chặt lại. Khi mà ngón tay cái của phụ thân ấn lên hoa hạc, tận lực xoay tròn, ta chợt cứng người, run rẩy ngã vào lồng ngực rộng lớn của phụ thân. Con sóng cao trào dâng lên cuộn lấy cơ thể.

Phụ thân rút ngón tay ở trong miệng ta ra. “Đã cao trào rồi, tiểu yêu tinh, thích không?” Người vừa nói, vừa có ý định rút ra ngón tay cắm ở dưới hạ thân của ta. “Mút chặt như thế, cắm vào thứ lớn hơn chắc bị nứt gãy luôn!” Tiếng cười tà mị của phụ thân tràn ngập tán thưởng. “Nào, tới liếm sạch nó đi.”

Trong khi ta vẫn đang mê man không rõ, phụ thân đã đút hai ngón tay vào miệng ta. Mùi vị mặn và ngọt vẫn vương nơi đầu lưỡi khiến ta giật mình. Ta vội ngồi thẳng dậy, né nó ra. “Phụ thân!” Đó là chất lỏng của ta...

“Không thích à?” Phụ thân cười khoái trá. “Bản thân ta lại thấy mùi vị không tệ.” Trong bóng tối truyền tới tiếng mút chụt chụt, sau đó ta được phụ thân hôn thật mạnh. Người mớm toàn bộ chất lỏng trong miệng người cho ta.

Nước miếng của phụ thân và dịch thể của ta hỗn tạp một chỗ. Trái tim đập loạn, ta rên lên một tiếng, thân thể vừa nhận được khoái hoạt mãnh liệt nay bỗng chốc lại trống không.

Hôn ta xong, phụ thân cẩn thận liếm hết nước bọt bên khóe miệng xong rồi mới cười nhẹ. “Thật thích bộ dáng phóng đảng của con. Dao nhi, con nhất định thích trừng phạt hôm nay.” Vừa nói, phụ thân ôm ta, cho ta xoay người quỳ xuống.

Không biết phụ thân muốn làm cái gì nhưng ta vẫn luôn nhu thuận nghe lời. Phụ thân bảo ta há mồm, ta liền làm theo. Mùi vị nam nhân nồng nặc xông vào miệng khiến ta chút nữa thì không thể nào hô hấp nổi, vội vàng nắm lấy góc ngoài của cây gậy thịt. Ta vừa muốn phun nó ra ngoài thì chỗ sâu kín bí ẩn kia đột nhiên truyền tới lực cắn mút nóng ướt. Ta kinh hãi không cách nào chống cự lại, để cho vật to lớn kia tiến vào càng sâu.

Cổ họng bị lấp đầy, tiểu hạc bị trêu chọc cắn mút, khe hẹp vẫn còn đang bị ngón tay rút ra cắm vào, xoay tròn, cấu véo... Thần trí của ta bắt đầu hoảng hốt, tình dục dâng cao mãnh liệt. Ta nghe thấy tiếng kêu gào phát ra từ thân thể. Vừa cảm nhận miệng phụ thân liếm ta ở dưới, ta vừa mút chặt lấy cây gậy lửa của người. Khi mà đầu lưỡi nhạy cảm của người đảo qua tiểu hạc, đầu lưỡi mềm mại của ta cũng quẹt qua mắt mắt.

Vui vẻ bao trùm khắp thân thể, miệng bị chặn, âm thanh chỉ có thể phát ra từ lỗ mũi. Ta mất hồn, liều mạng bú mút, một tay thì xoa bóp thân cứng của cự vật, một tay lại vỗ về viên cầu mềm mại.

Cho tới khi ngón tay phụ thân rút ra ngoài, ta liền thấy cơ thể mình trống rỗng. Cái cảm giác trống rỗng đó càng mãnh liệt khi mà miệng phụ thân phủ tới, hút mạnh một hơi. Âm âm... đầu óc ta như nổ tung ra, khoái cảm kịch liệt không thể nào tưởng tượng nổi khiến ngay cả ngón chân ta quặp cũng chặt vào. Dục vọng cứng rắn trong miệng cũng bắt đầu nhanh chóng đánh vào, mỗi một lần đều ấn vào sâu trong cổ họng... nhưng ta không thể nào để ý tới nó nữa.

Toàn bộ linh hồn ta đều tập trung vào cái miệng cơ khát giữa hai chân. A a a a a... Quá kích thích... Phụ thân dường như muốn nuốt ta vào bụng... Ở ơ... Đầu lưỡi người còn tiến vào trong... ya ya...

Một tia đau đớn xuất hiện làm cho hồn phách đang trôi nổi trong khoái cảm vô tận của ta quay về. Là ngón tay của phụ thân, nó đang ấn vào phía sau hậu môn của ta rồi cường ngạnh xâm nhập và bên trong.

Nơi đó cũng có thể bị đùa bỡn sao? Ta luống cuống, muốn giãy dụa lại bị một bàn tay to giữ chặt gáy, tiếp nhận phụ thân chạy nước rút trong miệng. Một ngón tay người cắm vào trong hậu môn của ta, những ngón khác thì bám chặt bên khe mông. Lưỡi phụ thân cũng bắt đầu dùng sức đảo qua đảo lại, chạy nước rút.

Ta mềm nhũn hết cả người, xụi lơ vô lực nằm trên người phụ thân. Ta cảm giác được phụ thân tàn sát bừa bãi trong miệng mình, trêu chọc nhiệt tình ở tiểu huyết, tạo áp lực dồn dập lên lỗ nhỏ ở phía sau. Cuối cùng, tất cả ba nơi đều đâm vào thật sâu khiến cho ta run rẩy tới phát điên, đầu óc trống rỗng. Cảm giác khuấy khoả quỹ đạo bao quanh làm cho ta không còn cảm giác được gì khác ngoài nó.

Phụ thân dừng tất cả động tác trêu chọc ta. Người nâng mặt ta lên, để cho dương vật khổng lồ kia trượt ra ngoài, ngay cả ngón tay chơi đùa ở lỗ phía sau cũng rút ra. Phụ thân ôn nhu ôm ta. “Dao nhi? Con vẫn khỏe chứ?” Nụ hôn của người không ngừng rơi lên mặt ta, bàn tay to của người xoa nhẹ âm

bộ đang co rút của ta.

Nóng bỏng và khát cầu đan xen trong người, ta không rõ tại sao đã đoạt được niềm vui vẻ lớn vậy rồi mà ta còn muốn nữa. Động tác thương tiếc của phụ thân càng dẫn phát dục vọng không lồ trong cơ thể ta. Ta nhớ cái cảm giác được phụ thân tàn nhẫn xò xuyên qua người, xò xuyên qua con đường ướt át giữa hai chân kia. “Phụ thân...” Ta ôm chặt lấy cổ người, khổ sở cọ cọ hai vú lên cơ ngực rắn chắc cường kiện. “Muốn, thật muốn phụ thân...”

Thanh âm của phụ thân trở nên khàn khàn. “Bảo bối, con vẫn chịu không được kích thích quá lớn, chắc sẽ hỏng mất.” Ngón tay của phụ thân vuốt ve cánh hoa ướt đầm của ta. “Mới hút một tý mà đã cao triều, ít nhất phải hoãn lại một chút.”

“Thật là muốn mà.” Ta cúi đầu cắn bờ vai của phụ thân, vô cùng phóng đảng uốn éo cặp mông của mình. “Thật trống rỗng, rất nhớ cảm giác phụ thân đi vào trong.” Dưới mông là dục vọng đứng thẳng của phụ thân nhưng tay người lại che kín cửa huyết làm ta không thể tới sát chút nào.

Phụ thân cất tiếng cười khàn khàn. “Vậy trước hết cho con ăn tốt đã.” Vừa nói, phụ thân đã ôm ta đặt sang một bên. “Dao nhi, chờ phụ thân một chút.”

Cảm giác giường lớn chỉ còn lại mình ta, rất cô đơn, rất lạnh lẽo. Ta muốn phụ thân quá. “Phụ thân...” Ta không tự chủ bắt đầu vuốt ve cơ thể mình, tưởng tượng như tay phụ thân đang du ngoạn trên da thịt. Ta sờ lên hai vú mềm mại, âm hạch ướt át... thật sướng nhưng vẫn chưa đủ. “Phụ thân...” Không phải người cuối cùng cũng không được...

“Nhóc con, làm sao lại không nghe lời như vậy? Thanh âm hùng hậu của người vang lên bên tai ta. Phụ thân làm bộ gõ gõ vào vú ta, làm cho ta kêu lên một tiếng rồi mới nói: “Quý xuống nào, cúi thấp mình, vênh cao mông lên.”

“Phụ thân, yêu con đi.” Ta nghe lời, quỳ rạp trên mặt giường, vênh cao mông lên. Ta úp mặt vào gối, lắc lắc cái mông trắng của mình. “Phụ thân, cho con đi mờ...”

“Đừng vội, phụ thân cho cái miệng nhỏ này ăn đã.” Phụ thân sờ tới phía khe hẹp của ta. “Tiểu huyết đầm đìa đối khát như vậy, có muốn ăn chút gì không?”

Cảm giác được một vật tròn tròn lạnh lạnh tiến vào bên trong tiểu huyết, ta có chút sợ hãi. “Phụ thân, đó là cái gì? Ya...” Vật này hình côn trụ, lớn bằng hai ngón tay phụ thân, bề mặt trơn bóng, lạnh buốt như băng. Thân thể nóng bỏng của ta khi tiếp nhận nó có chút đau đớn.

“Cái này là của con đấy.” Phụ thân ấn cái gây ống tròn kia vào bên trong, tay thì xoa tiểu hạch của ta. “Ăn ngon miệng nhé, xem xem có thích không.”

Bàn tay to thuần thực trâu chọc để ta rất thoải mái, thời gian dần qua ta quên đi vật thể ống tròn trong cơ thể. Nhưng vừa mới thanh tĩnh lại một chút, một lượng chất lỏng lớn lạnh nhưng băng theo miệng ống tròn chảy vào trong cơ thể ta. Ta kêu lên: “Ya ya ya... phụ thân, đừng mà, đừng như vậy mà...” Lạnh quá, nhưng chớp mắt sau lại nóng đến đốt người. “Đây là cái gì?”

“Nữ nhi hồng thượng hạng.” Phụ thân cười nhẹ, vỗ vỗ cái mông đang hoảng loạn của ta. “Đừng có lãng phí, uống hết toàn bộ đi.”

Bỗng nhiên ta biết đó là cái gì rồi, là cổ chai rượu! Đầu óc trống rỗng, nghĩ tới cảnh tượng tiểu huyết của ta bị chai rượu cắm vào, ta lại thấy thẹn vô cùng. Khoái cảm điên cuồng bao phủ cả cơ thể, ta lắc đầu, hét chói tai. “Đừng mà, phụ thân, đừng mà... ya...” Miệng bình bỗng nhiên ấn tiến vào trong hoa tâm non mềm của ta, để cho eo ta cong lên, miệng cất tiếng kêu to.

“Đừng mà sao?” Tiếng cười khàn khàn vang lên. “Dao nhi ngoan, kêu phóng đáng thêm chút nữa. Ta rất thích nghe.” Vừa nói, phụ thân lại dùng bình rượu nhanh chóng đâm ta.

Luân phiên đâm chọc, dịch rượu trong cơ thể bị đảo khuấy. Khoái cảm lên xuống bập bùng khiến ta váng đầu, không ngừng rên rỉ. “Không xong rồi, phụ thân, con van người...” Bụng trướng quá. Rượu phụ thân rót vào áp bách vách thịt, cộng thêm cổ bình kích thích ra vào, ta căn bản không cách nào giữ được những dịch rượu kia.

“Tiết ra đi.” Phụ thân khàn giọng ra lệnh. “Mau tiết ra để cho phụ thân uống!”

Phụ thân muốn uống?

Chuyển động đảo quanh càng nhanh hơn nữa, ta không cách nào tiếp tục suy nghĩ ý niệm điên rồ kia trong đầu. Tay phụ thân ấn mạnh lên viên thịt trước tiểu huyết, ta liền đạt tới cao trào. “A a... Phụ thân...” Kích tình phun trào, ta phóng đảng hô to.

Chai rượu nhanh chóng bị ta rút sạch, bụng của ta co rút lại tự nhiên bài tiết toàn bộ rượu trong tiểu huyết ra ngoài. Mà phụ thân thì dùng sức đẩy khe mông ta ra, miệng của người tiếp vào đón lấy toàn bộ dịch rượu phun ra từ tiểu huyết, còn dùng sức hút mạnh nữa.

Trong nháy mắt, khoái cảm cao hơn bộc phát. Toàn thân ta gần như tê dại, tâm linh và thân thể đều không thể tiếp nhận nỗi kích thích, tâm trí không biết cái gì nữa.

Khi tri giác hồi phục lại lần nữa là lúc phụ thân để ta nằm ngửa. Người nâng cao hạ thân của ta, dùng miệng hút chút chất lỏng còn sót lại rồi mớm vào miệng ta.

“Có thích không?” Lưỡi phụ thân vươn ra liếm chất lỏng trào bên khóe miệng ta.

“Rất ngọt.” Ta chưa bao giờ biết rượu uống lại ngon như vậy, đột nhiên bật cười nói: “Con thích phụ thân chơi con như vậy, thật kích thích.”

Tiếng cười của phụ thân tràn đầy sùng nịnh. “Đồ dâm đảng, nhìn xem ta dạy dỗ ra được đứa bé dâm đảng như thế nào này.”

Ta cảm thấy thẹn nhưng vẫn nở nụ cười yêu kiều, mặc cho phụ thân khom mình cúi sát vào ta. Tình tế cảm nhận khoái cảm từ phụ thân mang đến, ta lười biếng cười duyên: “Phụ thân không muốn tiến vào nơi đó sao? Còn chưa thấy phụ thân tiết ra đâu!”

Người ôn nhu thả ta ra, thân thể cường tráng cúi sát vào. “Dĩ nhiên là muốn vào rồi nhưng phải kiên nhẫn một chút thì mới nhận được thứ tốt nhất. Tiểu bảo bối, con muốn phụ thân chơi con như thế nào?”

Ta bị câu hỏi của phụ thân làm cho không biết xử trí ra sao. Từ trước tới giờ ta mới chỉ tiếp cận sơ qua về phương diện này, căn bản chưa từng chủ động bao giờ, cũng không biết nên chơi trò gì để cho phụ thân vui vẻ cho được. Ta suy tư một hồi lâu rồi mới thành thật trả lời: “Con không biết.” Phụ thân nghe vậy liền cười nhẹ.

Người ngồi dậy, bỏ đi khăn lụa vẫn quấn quanh mắt ta. “Dao nhi, nhìn phụ thân xem, có còn cảm thấy xa lạ nữa không?”

Cảm giác thì là phụ thân nhưng thị giác thì lại là một khuôn mặt xa lạ. Trong thời gian ngắn, ta thật sự khó mà tiếp nhận được. Bắt đầu từ lúc mở mắt, từng chỗ mà phụ thân chạm vào lại từ nóng rực biến thành lạnh băng. Ta nhắm mắt, khép chặt hai mắt lại. “Không được, phụ thân, con không muốn nhìn người.”

Phụ thân trầm mặc. “Để phụ thân thử một biện pháp khác xem sao.” Vừa nói, bàn tay to của phụ thân lại đẩy một viên thuốc tròn tròn vào trong hạ thân đang run rẩy của ta. Người ấn vào rất sâu.

Cơ thể ta hút chặt lấy bàn tay đang từ từ rút ra của phụ thân. Ta cảm giác thấy viên thuốc vừa dứt vào dần hòa tan ra, dẫn phát khát vọng tê dại trong lòng. “Phụ thân, sao người lại dùng mị dược?” Phụ thân chỉ cần trên choker đơn giản là ta đã thần hồn điên đảo rồi, cần gì phải dùng thuốc tới phụ trợ chứ?

“Phụ thân muốn cho dù con sử dụng hai mắt nhìn cũng không có thần trí để suy nghĩ linh tinh.” Phụ thân lãnh khốc trả lời sau đó tay người đẩy chân ta ra, cho nó mở thành một góc độ lớn nhất.

Phụ thân lạnh lùng làm ta theo bản năng tránh né nhưng dục vọng nóng cháy trong cơ thể khiến ta không cách nào rời xa dương vật to lớn đang chia vào người ta. “Phụ thân...” Ta cảm thấy hạ thân ta tràn ra một đồng chất lỏng.

Ngón tay thon dài không nhanh không chậm không ngừng trên choker cánh hoa và tiểu hạc của ta. Cự long khổng lồ thì vẫn đứng vững ở cửa âm huyết. “Dần lớn ra chút nữa!” Giọng điệu trầm thấp, ôn nhu lại dụ hoặc. “Hãy nhớ lại những lần phụ thân mang lại vui vẻ cho con. Dao nhi, dâm đảng hơn nữa nào, van xin phụ thân hưng hăng trên đùi con.”

Lời nói hạ lưu của phụ thân khiến ta vừa xấu hổ vừa sợ hãi nhưng không cách nào áp chế được hưng phấn. Ta không tự chủ được, bắt đầu vận vẹo vòng eo phóng dăng, trong bụng ngày càng trống rỗng. Ta rên rỉ: “Phụ thân, con muốn...”

“Muốn thế nào?” Phụ thân cúi đầu hỏi ngược lại. Ngón tay người cong lại, búng vào hoa hạc nhạy cảm của ta. Nghe thấy tiếng kêu nhỏ của ta, người mới ép hỏi tiếp: “Muốn phụ thân làm gì với tiểu huyết dâm đảng của con? Nói cho phụ thân nghe xem nào?”

Ta khó chịu nắm lấy cái gối bên dưới, lắc lắc đầu. Con đường dưới hạ thân co giật liên hồi. Ta bị khát vọng cực độ chinh phục, bắt lực hô lên những lời tục tĩu: “Con muốn phụ thân cắm cây gậy thịt vào trong tiểu huyết dâm đảng của con! Muốn phụ thân chơi cho phát khóc! Muốn phụ thân... ya...” Ta thét chói tai. Phụ thân đột nhiên đâm vào rất sâu, rất hung ác. Ta cong eo, gần như không thể nào mà thờ nổi.

Dục vọng vừa khổng lồ vừa cứng rắn như vậy, cứ thế mà đâm sâu vào trong, giống như là muốn đâm xuyên qua cơ thể ta, rung động lực phù ngũ tạng của ta. Ta há to mồm nhưng không kêu lên nổi một tiếng. Ma sát trầm trọng kích thích từng vach thịt non nớt, đụng vào tận sâu trong hoa tâm béo nộn. Phụ thân vẫn không dừng lại, tiếp tục ấn vào phía trong, tàn bạo hung mãnh. Khoái cảm kia quá bén nhọn làm ta không thể nào thừa nhận nổi!

“A a a a... Phụ thân...” Ta co mông, bụng hóp lại, theo bản năng vươn tay ấn trên bụng, ngăn lại công kích đột ngột kia. “Phụ thân, đừng tiến vào nữa... van người...” Sung sướng quá mãnh liệt dẫn đến đau nhói. Phụ thân đâm thẳng vào cổ tử cung của ta, thế mà vẫn muốn xâm nhập tiếp vào bên trong! “Đừng... phụ thân...”

Phụ thân nắm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của ta, cúi đầu cười: “Đề xuống đi, bảo bối.”

Khi mà ta vẫn chưa rõ phụ thân nói gì, ta lại cảm giác thấy cơ thể người bắt đầu rút lui. Chỗ bụng tay đặt lên cũng xẹp xuống, no trướng đầy thống khổ đã nhẹ nhõm hơn. Ta vừa định thở phào thì phụ thân lại hưng hăng đâm vào một lần nữa, để cho ta hít sâu vào một hơi. Hoa tâm và bàn tay đặt trên bụng ta đồng thời cảm giác được lực lượng đáng sợ kia. “Ya ya... phụ thân...” Quá kích thích!

“Có thích không?” Phụ thân cất tiếng cười trầm thấp, eo hồ bắt đầu tăng tốc độ nhưng vẫn không mất tiết tấu, rất nhịp nhàng. “Cảm giác ta đi, bảo bối, nói cho phụ thân biết con có thích không?”

Hoa tâm bên trong tiểu huyết không thể nào chịu nổi hành hạ như vậy. Liều mạng lắc đầu, ta giãy dụa giữa biển khoái cảm mãnh liệt, tay chân khua khoắc. Nhưng động tác bản năng đó chẳng những không có tác dụng gì mà còn làm cho khoái cảm càng thêm mãnh liệt hơn. Ta thét chói tai: “Con thích... phụ thân... con thích...” Lời còn chưa xong hết, ta đã vút vũ khí đạt tới cao trào. Miệng đã không cách nào lên tiếng, chỉ có cổ thở dốc.

Phụ thân cười, kéo lấy hai tay của ta. “Nắm cái này đi.” Vừa nói, phụ thân vừa thả hai chân của ta ra, nhằm lúc ta còn chưa kịp khôi phục thì lại đâm thẳng vào trong.

Dưới tay ta chính là hai bầu ngực đang không ngừng lay động khi phụ thân chạy nước rút. Giống như bắt được mảnh gỗ cứu mạng, ta nắm chặt lấy hai vú đã trưởng thành của mình, vừa vô lực nghiền đó phụ thân công kích vừa khẽ rên: “A a a... Phụ thân...”

Cơ thể phụ thân đập thật mạnh vào hông ta, dương vật của người tận tình phóng túng trong tiểu huyệt của ta. Người cất tiếng cười nhẹ: “Nhìn tiểu Dao nhi của ta xem này, thật là đẹp.” Một bàn tay phối hợp trên chọc hoa hạc của ta, một cái khác dính đầy chất lỏng của ta thì chen vào hậu môn phía sau.

“A a a, phụ thân... chỗ đó... chỗ đó...” Ta không thể nào phản kháng, chỉ có thể kích động hô to. Thân thể uốn éo đến điên cuồng. Sung sướng ăn mòn thần trí khiến ta không thể nào suy tư nổi. Chân vô lực mở rộng mặc cho dục vọng nóng rực của phụ thân ma sát vách thịt hồng.

“Ah... Dao nhi, con là đồ yêu tinh phóng đảng!” Phụ thân gầm nhẹ, cựa mạnh đâm ta, ngón tay cũng cấp tốc xoay tròn trong hậu môn. “Mấy ngày không chơi nó vẫn chứ chặt như vậy, muốn xoắn gãy ta ra mới vừa lòng, hả?” Vừa nói, phụ thân vừa tàn nhẫn dùng lực chọc mạnh vào trong.

“Ya... Nhẹ một chút, phụ thân...” Ta không thể nào chịu nổi nữa, chỉ có thể thấp giọng cầu khẩn.

“Rên dâm đảng thêm chút nữa nào... Dao nhi, van xin thành khẩn thêm nữa!” Phụ thân không hề để ý tới lời cầu xin tha thứ của ta, vẫn dã man va chạm. Tại thời điểm ta đạt cao trào một lần nữa, phụ thân đột nhiên rút ra để cho ta run rẩy phun hết chất lỏng trong cơ thể ra ngoài.

Ta xụi lơ, suy yếu nằm trên giường, mặc phụ thân nâng hông ta lên, lại một lần nữa ấn cổ chai rượu lạnh như băng vào người ta. Rượu được rót vào. Chất lỏng lạnh lạnh khiến cho tiểu huyệt nóng hổi của ta đau nhói, nhưng rồi dư vị của từng đợt cao trào mãnh liệt kia lại kéo tới, nhanh chóng áp chế đau đớn.

“Phụ thân, đừng vậy mà...” Lần này, phụ thân rót rất nhiều rượu vào, nhiều đến nỗi ta cảm thấy bụng mình căng lên. Phụ thân ra lệnh: “Mút hết, một giọt cũng không được rỏ ra.” Vừa nói, phụ thân vừa rút bình rượu ra.

Tiểu huyệt khó khăn co rút lại. Ta che mặt, cảm giác cái chất lỏng kia phình lên đến khó chịu, khổ sở phát khóc: “Phụ thân, khó chịu quá, khó chịu quá...” Mị dục kích thích làm ta khát cầu, rượu lạnh gột rửa làm ta thanh tịnh. Tinh thần bị co kéo liên tục khiến ta không thể nào nhịn được, thân thể căng phồng chỉ muốn giải thoát.

Hai tay của phụ thân nâng hông ta lên, ánh mắt nóng rực nhìn về phía u huyệt vẫn đang khốn khổ rung động. “Nhìn cái miệng nhỏ thế này, chắc là giữ không nổi rồi.” Ta không thể nào mà tưởng tượng nổi, phụ thân dĩ nhiên lại để cho cự long thô cứng của mình đâm vào trong!

“A a a a... Phụ thân... Đừng vậy mà... Đừng mà...” Ta giãy dụa lại càng làm cho phụ thân tiến vào sâu hơn. Nhiều dịch rượu như thế không thể nào thoát ra ngoài lại tiếp tục áp vào sâu trong tử cung. Thật thống khổ!

“Nhịn một chút! Dao nhi, thú vị tới rồi đây.” Phụ thân cất tiếng cười trầm thấp, sau đó nặng nề đâm sâu vào bên trong, từng chút từng chút một. Dịch rượu kia không ngừng lưu động trong bụng ta.

Cảm giác đáng sợ này khiến ta nổ tung! Ta sợ cho dù mình chưa tới cao trào cũng đã hỏng mất. Nước mắt rơi xuống hai gò má, ta run rẩy kêu khóc: “Đừng mà, phụ thân, đừng mà...” Quá đáng sợ! Tại sao lại có loại khoái cảm tà ác đến vậy? “Van người, phụ thân đừng vậy mà... a a a a...”

Phụ thân sung sướng gầm nhẹ. Động tác va chạm càng lúc càng tàn bạo, bàn tay to đột nhiên cầm hai vú của ta, tàn nhẫn xoa nắn. “Ác... Cứ như vậy, chặt thêm chút nữa... đồ dâm đảng, cắn chặt thêm nữa!”

Núm vú bị chà xát nóng rực đến tê dại. Ta sung sướng đón nhận đợt cao trào đầy thống khổ, cơ thể vậy mà lại vô cùng khát cầu. “Ya ya ya... phụ thân, xin người dùng lực mạnh hơn nữa, nhanh hơn nữa... a a a...” Tại sao ta lại theo đuổi thống khổ lớn hơn? Tại sao?”

Phụ thân hưng phấn gầm nhẹ: “Đề tiện! Muốn phụ thân chơi thêm mới hưng phấn có phải không? Há?” Lời nói hạ lưu tục tĩu không ngừng kích thích thần kinh yếu kém của ta. Phụ thân vừa tàn khốc đâm mạnh vào cơ thể ta vừa bóp mạnh vào hai vú ta. “A a, Dao nhi! Dao nhi của ta!”

Khi mà ta sắp bị phụ thân hành hạ tới phát điên, người bỗng nhiên rút cây gậy thịt to lớn kia ra. Sau đó, miệng của ta bị phụ thân mở rộng. Dục vọng cứng rắn có mùi xuân dịch hỗn hợp với mùi rượu xâm nhập vào sâu trong cổ họng.

Hạ thân không còn bế tắc, những chất lỏng kia tuôn ra toàn bộ. Toàn bộ cơ thể bởi vì khoái ý bài tiết kia mà run rẩy, căn bản không thể nào kháng cự được phụ thân thô bạo xâm nhập vào miệng ta.

(Edit: Nhớ ngày xưa nhịn hết một tiết học, ra chơi mới được xả ra. Cảm giác nó thật là.)

“Nhìn đây! Dao nhi, mở to mắt ra nhìn!” Phụ thân lớn tiếng quát: “Nhìn xem phụ thân cho con ăn no thế nào!”

Ta mơ hồ tuân theo mệnh lệnh của phụ thân, chậm rãi mở mắt ra. Trong thế giới phản hồng của đợt cao trào, ta si ngốc nhìn về phía khuôn mặt anh tuấn vẫn luôn làm ta đau đớn. Ta như quên đi mùi vị nồng nặc căng đầy hai má, quên đi cảm giác nôn mửa sâu trong cổ họng.

Người nhìn chằm chằm ta: “Dao nhi, ta là phụ thân của con, con có biết không?”

Ta biết, ta biết người là phụ thân ta thích nhất. Ta vô lực run rẩy.

Phụ thân bỗng nở một nụ cười vô cùng tuần mị. “Vậy con hãy ăn cho hết tinh dịch của phụ thân đi nhé!” Vừa nói, phụ thân vừa động hông. Người hét

lớn một tiếng, bắn hết tinh dịch nóng hổi ra ngoài. Phụ thân khàn giọng gầm thét: “Ăn hết, ăn hết toàn bộ! Con là của ta! Dao nhi, con là của ta! A!”

Chật vật nuốt hết toàn bộ dịch thể kia, ta thiếu chút nữa thì tắc thở. Cho tới khi phụ thân tiết nốt giọt tinh dịch cuối cùng, người mới ôn nhu rời khỏi miệng ta. Cái lưỡi nóng rực tí mĩ liếm đi nước bọt tràn ra ngoài cằm ta. “Dao nhi, ta yêu con, ta yêu con.”

Khỏe miệng tê dại của ta cố gắng nở nụ cười. Ta vô lực nằm trong lòng phụ thân. “Con cũng yêu người, phụ thân.”

Nhẹ nhàng xoa nắn cơ thể bị đối đãi thô bạo của ta, phụ thân thương tiếc hôn qua từng tấc thân thể bị mình tàn sát bừa bãi. “Dao nhi, phụ thân thật muốn chơi con đến hỏng. Vẻ đẹp của con làm ta không thể nào kiềm chế!”

Ta nở nụ cười mềm mại. Ta cảm giác được cự long của phụ thân lại thức tỉnh, đang ma sát khe mông của ta. Ta cười nói: “Phụ thân, con lại muốn rồi!” Đón nhận cái nhìn chăm chú của người, ta cười vừa yêu mị vừa hấp dẫn. Ta quý gục xuống, mân mê cái mông vênh ướn át của mình, lay động eo lưng tạo thành một độ cong phóng đảng: “Cắm vào đi, phụ thân, dùng cây gậy thịt của người đùa bỡn con đi...”

Đôi mắt đen láy thâm thúy trở nên tà mị. Tay người nằm chặt lấy hai cái mông của ta, dùng sức đẩy sang hai bên. “Chiều theo con, Dao nhi, phụ thân sẽ tận tình chơi con.”

Ta nhắm hai mắt lại, phóng đảng nghênh đón va chạm cường hãn của phụ thân, nghe tiếng gầm rú đầy khoái ý của người.

Thật hạnh phúc! Phụ thân đang yêu ta! Thật hạnh phúc!

END

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Acome* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 5

Tiêu Dao – Xuất cốc ký

Edit: Thiên Mạc

Đây là lần đầu tiên phụ thân muốn dẫn ta ra khỏi cốc du ngoạn.

Ta có chút buồn bực nhưng vẫn gật đầu đồng ý. Sáng sớm được ôm lên xe ngựa, ta thoải mái ngủ say trong lòng phụ thân.

Không biết đã bao lâu, ta bị nụ hôn của phụ thân đánh thức. Ta lưỡi biếng mở mắt xong rồi lại khép lại, chậm rãi nghênh hợp với đầu lưỡi linh hoạt của phụ thân. Nụ hôn nóng ướn của phụ thân chuyển qua cằm cổ trắng mịn của ta, ta nhạy cảm co rụt người lại. “Phụ thân, đến rồi sao?” Xe ngựa vẫn còn đang đi, người gọi ta dậy làm gì?

Tiếng cười hùng hậu nhẹ nhàng lướt lơ bên tai. Hơi thở nóng rực làm ta thấy bối rối. “Sắp đến rồi.” Phụ thân vừa nói vừa mút vành tai của ta, liên tục khiêu khích. Bàn tay to mập mờ vuốt ve bờ eo, rồi sau đó vạch đai lưng ta ra, trườn xuống phía dưới bụng.

Ta yêu kiều hừ một tiếng, cong eo lên. Ta vẫn bối rối như cũ nhưng cũng không ngăn cản động tác của phụ thân, thậm chí còn theo thói quen mở rộng chân để người dễ dàng chơi đùa. Đầu óc hỗn loạn chậm rãi suy nghĩ, tại sao sắp đến rồi mà phụ thân còn muốn làm loạn?

“Đã tỉnh chưa, Dao nhi?” Ngón tay cái đè xuống trước tiểu huyệt, nhẹ nhàng xoay tròn. Ngón trỏ thô dài thì thử thăm dò ngoài khe hở vẫn luôn chặt chẽ co bóp kia.

Khoái ý từ từ được đánh thức, ta miễn cưỡng mở mắt ra, vươn thẳng eo lưng mới nói: “Tỉnh rồi ạ.” Sau đó ta lại tiếp tục nhắm mắt nhưng rồi ngón tay của phụ thân đột nhiên đâm thật mạnh vào tiểu huyệt khiến ta cả kinh tròn to mắt. “Phụ thân...” Ngón tay cái của người thuần thực gầy hoa huyệt đang từ từ sưng đỏ. Ngón tay bên trong thì cẩn thận ma sát với vân da non nớt, tạo nên từng đợt run rẩy cho cơ thể ta.

“Tỉnh thật chứ?” Đường như thấy thú vị, phụ thân liếm lỗ tai của ta, ngón tay lại bắt đầu nhịp nhàng ra vào, lúc nhanh lúc chậm. “Dao nhi, tai con thật là đẹp.” Người vừa nói vừa cắn cắn lên vành tai ta.

Tê dại từ dưới bụng khuếch tán đi toàn thân. Ta giãy dụa, nắm lấy tay áo của người. “Phụ thân, sắp đến nơi rồi, đừng tiếp tục...”

“Hừm, ngoan.” Phụ thân ôm ta ngồi dậy, ngón tay vẫn tiếp tục đâm sâu vào trong cơ thể ta. “Đã ướt như vậy rồi mà còn mạnh miệng à.”

“Ư ư, đừng mà, phụ thân, rút ra ngoài đi, đừng cắm vào nữa, ưm... phụ thân...” Thật xấu xa! Phụ thân để tay ở điểm mẫn cảm của ta, còn dùng lực chà

xát, khiến ta không tự chủ được phải cong eo lên, hai chân mở lớn hơn nữa. “Phụ thân, phụ thân...” Miệng bị hôn, lưỡi và nước bọt của người đưa vào trong miệng, thăm dò đầy kích thích.

Khi khoái cảm lên tới cực điểm, xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, thanh âm tinh táo của Thanh Long vang lên bên ngoài xe: “Chủ tử, tới cửa thành rồi.”

Thân thể đột nhiên cứng đờ, nhiệt tình bị đẩy lui hơn nửa. Ta đẩy người ra. “Phụ thân!” Đáng ghét! Còn những người khác ở bên ngoài mà.

Phụ thân cúi đầu cười, rút tay ra, để vào miệng cho ta mút sạch sẽ. Ánh mắt thâm thúy của người vẫn nhìn ta chăm chú.

Ta xấu hổ tới đỏ mặt, cau mũi một cái mới nhớ tới chuyện ngồi dậy nhưng rồi lại bị phụ thân đè lại.

“Đội đã, Dao nhi! Còn chưa thỏa mãn đâu. Cái miệng nhỏ kia có đói không, phụ thân cho nó ăn một món ngon lành nhé?” Phụ thân nở nụ cười tà mị, không chờ ta trả lời đã lấy một cái gì đó ấn vào sâu trong cơ thể ta. Vật này vừa lạnh vừa cứng, thô ngấn lại tràn đầy chất lỏng.

Ta theo bản năng co người lại, hút chặt lấy ngọc thạch cứng rắn dài ước chừng bằng hai ngón tay kia. “Phụ thân, đó là cái gì? A... Nó động đấy!” Ta bị làm cho sợ hãi, bật ra tiếng kêu. Không ngờ vật kia lại chậm chạp di động trong cơ thể ta.

“Humm, là kỳ thạch Tây Vực. Nó có thể rung động theo độ nóng ấm.” Phụ thân cười nhẹ rồi mặc lại quần áo cho ta. Thấy ta đỏ mặt, bất an khép chặt hai chân, phụ thân liền cười: “Có kích thích đến vậy không? Nhìn con thật dâm dăng!”

Ta cắn môi dưới, gờ tay dấm nhẹ vào người phụ thân. “Đáng ghét! Phụ thân nhét thứ gì kỳ quái vào rồi còn cười người ta.” Vật kia tiến sâu vào trong cơ thể, chậm rãi chạm nhẹ vào hoa tâm của ta. Cảm giác vừa đau vừa ngứa làm ta cảm thấy sợ hãi lại thấy hưng phấn.

“Thì không cười, chúng ta đi dạo được chưa?” Phụ thân hôn nhẹ lên môi ta rồi mới ôm ta ra ngoài.

“Bây giờ đi dạo?” Ta sợ hãi vật kia có thể rơi ra ngoài, hai chân như nhũn ra. Vật kia cứ động đấy suốt như vậy bảo ta làm sao đi dạo phố?

Phụ thân cũng không trả lời, chỉ ra lệnh cho bọn Thanh Long đi về biệt viện trong thành trước rồi lại nắm tay ta đi dạo trên đường phố náo nhiệt.

Khoái cảm trong cơ thể cứ dâng dần lên khi những ánh mắt xa lạ trên đường phố nhìn về phía chúng ta. Ta tò mò cười đánh giá mỗi người nhìn chúng ta. “Phụ thân, sao bọn họ cứ nhìn chúng ta như vậy?” Ánh mắt của họ cứ như là hồ dán vậy, dán chặt lên người ta và phụ thân, không muốn dời đi. Ta cúi người nhìn trang phục nam tử của mình. Rất bình thường mà, phụ thân mặc lại cho ta rất hoàn mỹ, đâu có sơ hở gì đâu.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của phụ thân vẫn luôn lạnh lùng như cũ. Người cúi xuống nhìn ta, đôi mắt lại trở nên ấm áp: “Hai nam nhân ôm ấp ở một chỗ dĩ nhiên sẽ khiến mọi người nhìn chăm chú rồi.”

Khóe miệng bỗng nhiên run rẩy. Nếu phụ thân đã biết thế sao lại còn đi ôm ta như vậy? Người không xấu hổ nhưng ta thì có! Ta trừng mắt nhìn phụ thân, không cẩn thận lại bị người qua đường đụng vào một cái. Cả thân thể nghiêng đi, đành phải ôm chặt lấy thắt lưng của người.

Ta đỏ mặt, ngửi mùi thuốc nhân nhật tỏa ra từ trên người phụ thân, bụng bỗng nhiên nóng rực, ngọc thạch trong cơ thể bỗng nhiên di chuyển kịch liệt. “Ya...” Ta cúi đầu kêu một tiếng. Nếu không phải có phụ thân ôm lấy thì có lẽ ta đã ngã trên mặt đất. Ta bất an kẹp chặt hai chân, khoái cảm kia cũng quá cường liệt rồi!

Phụ thân liếc qua một cái là đã biết có chuyện gì xảy ra rồi. Đôi mắt của người ánh lên chút hài lòng đầy tà ác. “Đi thôi.”

Ta cho là người sẽ ôm ta về biệt viện, ai ngờ người lại mang ta vào trong một ngõ tối. Ta bị người ấn lên tường, sau đó bờ môi nóng bỏng kia liền hôn lên miệng ta.

Ta sợ hãi. “Phụ thân, sẽ có người tới...” Ban ngày ban mặt ở trước mắt mọi người làm chuyện như vậy? Ta đẩy đẩy nhưng phụ thân vẫn bất động ngược lại còn dùng vật cứng rắn của người chạm vào ta qua lớp quần áo. Sợ hãi rồi lại sợ hãi! Dị thạch trong cơ thể càng lúc càng nhanh, đâm vào phía trong làm toàn thân ta tê dại đến không thể chống cự lại phụ thân được nữa. Mặt ta đỏ rực. “Phụ thân, dừng mà, chẳng may có người nhìn thấy... ư...”

“Người khác chỉ biết có hai nam nhân ôm nhau thôi, con sợ cái gì?” Đôi mắt đen như mực lúc này thật hưng phấn. Phụ thân cầm lấy hai vú của ta, nhanh chóng chà xát, hạ thân cũng di chuyển bên ngoài miệng tiểu huyết. “Lấy lòng ta! Dao nhi, vuốt mạnh vào. Vật kia làm con vui vẻ lắm đúng không, phụ thân có thể cảm giác được nó đang động đấy, rất nhanh...”

“Đáng ghét, phụ thân...” Một tay ta ôm cổ phụ thân, một tay khó khăn vuốt ve gầy thịt của người. Cảm giác cây gậy kia càng ngày càng cứng rắn, tìm ta cũng đập càng nhanh hơn. Bụng đột nhiên co rút lợi hại, ta cứng đờ người dựa vào ngực phụ thân, đạt tới cao trào. Nếu không phải ta cắn chặt lấy y phục người thì chắc là ta đã rên rỉ ra tiếng.

Phụ thân tụt quần ta ra, để cho nó rơi xuống đất. Tiếp đó, người nâng hai chân ta lên, đặt ở ngang eo người, dùng áo bào to lớn của người che cho hai chúng ta. “Bảo bối, rắn vật kia ra đi.” Ngón tay người đút vào trong huyết của ta.

Ta xấu hổ đỏ mặt, hai tay ôm chặt cổ phụ thân. “Phụ thân, nếu có người đến thì sao...”

“Thì sẽ càng kích thích chứ sao!” Phụ thân cười khê. “Mau rắn ra đi!”

Ta run rẩy dùng sức, cố gắng phun ngọc thạch chôn sâu trong cơ thể ra, để nó rơi vào tay phụ thân. Ta then thừng nhắm nghiền hai mắt. “Phụ thân, thật

xấu hổ...”

Phụ thân nâng mông của ta lên. “Có gì mà xấu hổ, thấy sung sướng không? Nhìn tiểu huyết của con kia, hóp hóp mồm thật đói khát!” Phụ thân trầm giọng cười, vuốt ve u cổ của ta. “Muốn thì van xin ta đi, Dao nhi.”

Phụ thân thật xấu xa. Ta giẫy dụa eo, rầu rĩ kêu lên: “Đáng ghét, ta muốn cây gậy thịt của phụ thân. . . A...” Vật cứng thô to kia cứ thế đâm vào lút cán, chọc tận sâu bên trong, khiến ta ngửa đầu lên, suýt chút thì kêu ra tiếng.

Vòng eo săn chắc của phụ thân dùng lực đưa vật kia vào càng sâu hơn. “Dao nhi, con thật là chặt cũng thật là ướt. Tại sao cứ mỗi lần cao trào lại cắn mút như điên vậy... hả?”

Ta chịu đựng nó có chút khó khăn. Phụ thân thật sự quá to lớn, mỗi lần xâm lấn đều đem đến cho ta cả sung sướng lẫn thống khổ.

“Thả lỏng, đừng chặt quá thế.” Phụ thân thở gấp, bàn tay đang nắm chặt mông ta lần mò tới chỗ cúc hoa. “Bảo bối, a, thật chặt!” Mạnh hơn, phụ thân bắt đầu va chạm kịch liệt hơn.

Hoa tâm bị dục vọng cứng rắn kia đâm vào tạo ra một khe hở. Cự long thừa cơ đâm vào bên trong, ma sát thành tử cung. Mỗi một điểm mẫn cảm trong cơ thể ta đều không được bỏ qua. Khoái cảm kinh người điên cuồng dâng lên. Ta vui mặt vào hõm vai người, dùng sức cắn chặt y phục phụ thân, nhịn khát vọng thét chói tai xuống.

“Chặt quá, bảo bối, hôm nay con hưng phấn khác thường. Là bởi vì ở bên ngoài sao?” Phụ thân khàn giọng trêu chọc thân kinh yếu ớt của ta. “A, lại cao trào rồi, thật ngoan.”

Ta run rẩy không khống chế được. Cao trào hoa mỹ khiến ta vô lực mặc phụ thân chạy nước rút. Sung sướng vô tận kia bởi vì đột nhiên có người tiến vào trong con hẻm mà ngưng hẳn. “Phụ thân. . . Có người. . .”

“Hum. . .” Phụ thân mạnh mẽ đảo vòng một cái, đâm thật sâu vào bên trong. Người cũng chọn ngay lúc này ấn ngón tay vào trong hậu môn của ta.

Ta kịch liệt run rẩy, không dám nhìn người nọ đi ngang qua chỗ chúng ta có vẻ mặt như thế nào. Vì thế, thời khắc cao trào ập tới, ta cảm thấy thẹn thùng tới cực điểm. “Đừng vậy mà, phụ thân, đừng vậy mà...” Ta sợ sung sướng vô cùng kia sẽ đánh vỡ thần trí của ta.

“Thật nhạy cảm! Dao nhi, con thích bị người nhìn thấy có phải hay không?” Đợi cho ngộ tối khôi phục lại sự tỉnh lặng vốn có, phụ thân bắt đầu điên cuồng chạy nước rút. Có lẽ do ta quá nhạy cảm, liên tục đạt cao trào đã dẫn phát thú tính của người. Vậy nên phụ thân rất thô bạo, người dùng tận hai ngón tay khuấy động cúc hoa của ta.

Ta dùng sức kẹp chặt eo người, cảm giác mình sắp vỡ tung ra. “Ya ya... Phụ thân... Đừng vậy mà, xin người... đừng vậy mà...” Bụng bị đâm căng trướng, sẽ nổ tung mất thôi.

“Nhịn xuống mau!” Phụ thân tàn khốc ra lệnh, tận tình chuyển đổi góc độ dụng chạm vào trong tiểu huyết mềm mại. “Mồm nói đừng vậy mà nhưng sao còn mút chặt thế! Con là đồ dâm tiện, có thật là đừng vậy mà không? Há?”

Ta lắc đầu kêu rên, nước mắt đã sớm chảy ra ướt vạt áo phụ thân. Khoái cảm tê dại khiến ta thật khổ sở, chỉ muốn tìm kiếm sự giải thoát. “Cho con, phụ thân, mau cho con...”

“Cho con cái gì?” Phụ thân ngang ngược cắn lên cổ ta.

Ta ngửa đầu, che miệng mình, nức nở cầu xin. “Dùng lực thêm một chút, phá nát con! Phụ thân, hãy phá nát con đi...” Phụ thân tàn nhẫn không cho ta đạt tới cao trào làm ta thật khát vọng, thật trống rỗng, thật khó chịu.

“Yêu tinh!” Phụ thân hừ nhẹ, nặng nề đâm vào cổ tử cung của ta, đồng thời rút ngón tay cắm ở hậu môn ra, hung hăng búng lên hoa hạch sung huyết.

Sung sướng ngang ngược tàn bạo đánh tới, ta nức nở thẳng người lên. Cảm giác được phụ thân bắn tinh dịch nóng hổi vào người mình, một đợt cao trào ập tới, ta run rẩy xụi lơ ra, mặc cho phụ thân lay động thêm mấy cái để kéo dài khoái cảm.

“Có thích không? Bảo bối?” Phụ thân trầm giọng cười. Bàn tay phụ thân quẹt qua vùng đùi non ướt nhẹp của ta, giơ tay lên để cho ta liếm sạch tay người. “Mùi vị thế nào?” Đầu lưỡi của phụ thân rất nhanh tiến tới, trêu chọc, khiêu khích, liếm thử chất lỏng trong suốt dính dính kia.

“Hơi mặn ạ.” Ta cười cười. Phụ thân từ từ rời khỏi thân thể ta, giúp ta mặc lại quần áo rồi cuối cùng mới ôm ta rồi khỏi con hẻm.

Ánh mặt trời rạng rỡ chiếu xuống. Ta nhắm mắt, trốn vào ngực phụ thân. Nghe được tiếng cười đắc ý của người, ta vừa tức vừa thẹn. Phụ thân thật đáng ghét!

Chương 7: Chương 6

Tiêu Dao – Xe ngựa

Edit: Thiên Mạc

Sau khi xuất cốc, chúng ta vui chơi khắp mọi nơi. Một đường đi được phụ thân thương yêu ân sủng, hại ta gần như không còn khí lực đi du ngoạn, buồn bực muốn chết. Cho dù ta có tức giận thế nào thì phụ thân vẫn có thể dụ dỗ khiến ta không thể nào chống cự được người cầu ái, đến cuối cùng chỉ có thể mặc người đùa bỡn. Trừ việc phát ra những thanh âm âm thầm, ta không còn đối sách nào khác.

Rời khỏi kinh đô Lạc Dương, vừa vào xe ngựa, phụ thân đã mớm mị dược cho ta, sau đó mở hộp gấm, lựa chọn ra những cây ngọc còn không giống nhau. Người chọn lấy một miếng to bằng ngón tay cái rồi đẩy vào hậu môn của ta, sau đó chọn một cái lớn bằng hai ngón tay đẩy vào hoa huyệt phía trước.

Ta hơi đỏ mặt nhìn phụ thân một cái. Thân thể mềm mại trần truồng nằm trên giường, nếu không phải cần đi một đoạn đường dài mới tới thành trì tiếp theo thì ta đã không nghe lời để phụ thân chơi đùa như vậy.

Khuôn mặt tuần mỹ của phụ thân nở nụ cười nhẹ, đôi mắt thâm thúy tham lam đảo qua thân hình trần truồng của ta. Những ngón tay thon dài nhẹ nhàng mơ trớn làn da non mềm của ta. Mị dược và thủ pháp điều luyện của phụ thân thay nhau trên chộc ta. Đến khi thân thể và tâm hồn đều đắm sâu vào bể dục vọng, người rút cục mới cúi thấp thân thể hoàn hảo của mình xuống, cắn lên điểm chốt trên ngực ta.

Khoái cảm làm cho người ta hôn mê bắt đầu thiêu đốt trong cơ thể, ta thoải mái rên rỉ. Sau khi bị phụ thân dạy dỗ lâu như vậy, ta cuối cùng đã có thể tiếp nhận hai ngọc còn đồng thời hoạt động trong hai huyệt động dưới thân. Ta cong lưng, hai chân co lại, cặp mông nhỏ xinh lắc lắc. Bàn tay không ngừng hoạt động trên ngực ta làm ta cảm thấy rất vui vẻ. “Phụ thân... ừm, thật thoải mái...” Ta không kìm nổi mà vươn tay sờ soạng thân thể hùng vĩ của người.

Phụ thân hất tay ta ra khỏi thân thể người. “Lát nữa sẽ cho con chơi.”

Ta chỉ đành túm chặt lấy cái gối bên người, tùy ý để cho khoái cảm ăn mòn lý trí và khí lực toàn thân mình. Vui sướng chồng chất vui sướng, ta kẹp chặt hai chân, không ngừng co qua co lại, huyệt động ướt át khiến cho cây gậy kia động đậy. “A a, nó động...” Ta lại càng ma sát hai chân nhiều hơn, chút đi động nho nhỏ kia làm cho ta thấy thoải mái. Ta thích cảm giác ôn nhu hòa hoãn như vậy nhưng phụ thân lại thích tàn sát bừa bãi như dã thú, mỗi lần đều hành hạ ta đến khổ.

Vừa hôn vừa cắn hai vú của ta tới sưng đỏ, phụ thân mới hài lòng đứng lên. Người đưa mắt nhìn toàn thân ta run rẩy nằm đó rồi dựa lưng vào chiếc nệm êm phía sau, sau đó cởi bung vạt áo bảo, để lộ dương vật khổng lồ nửa cứng nửa mềm kia. “Lấy lòng ta đi, bé ngoan.” Phụ thân ôn nhu sờ lên mặt ta, nở nụ cười tà mị vô cùng hấp dẫn.

Khát vọng quẩn quanh trong cơ thể, ta táp lưỡi, cảm thấy miệng mình thật là khô. Khởi động thân thể vừa nhảy cảm lại vừa tê dại đến kỳ lạ, ta yêu kiều hừ một tiếng, thuận thế quỳ gối giữa hai chân phụ thân. Ta cúi đầu xuống, nhẹ nhàng nâng cự vật mang lại cho ta vô tận sung sướng kia lên rồi hôn vào nó.

Mùi hương nam tính nồng nặc quyến rũ với mùi thuốc khiến cho ta say mê. Há mồm ngậm vật kia vào càng sâu, ta chỉ còn có thể thở ra bằng lỗ mũi. Cặp mông càng co lại chặt hơn bởi vì ta cảm giác tiểu côn nghịch ngợm kia đột nhiên gia tốc chạy nước rút. Ta biết ham muốn của bản thân lại dâng cao rồi, mặt nóng rực, cảm nhận quái vật trong miệng mình ngày càng lớn, tim ta cũng đập nhanh dần.

Phụ thân khẽ vuốt đầu ta, vén tóc của ta qua một bên. Người hạ mắt nhìn ta đang mút cự long của người, hài lòng cười nhẹ: “Bảo bối, rất giỏi phải không?”

Đáng ghét! Còn không phải do người đút mị dược cho ta ăn sao? Ta không nhịn được khẽ cắn lên cự bồng trong miệng. Nghe được tiếng kêu rên của phụ thân, ta len lén cười, phun ra dương vật bị nhuộm đậm nước bọt kia. Ta cười tinh nghịch, cúi đầu liếm phần thịt non giữa hai chân phụ thân. “Phụ thân, người có thích con làm thế này không?” Ta vươn đầu lưỡi, lướt qua song cầu, tới cửa cúc hoa phía sau.

Phụ thân hiển nhiên là rất thích. Thanh âm hừ hừ của người phát ra rất là hài lòng, tay người nắm chặt lấy ta. “Liếm chỗ đó nữa đi, bé ngoan.”

Thì ra phụ thân thích bị chơi chỗ đó, khó trách phụ thân luôn kích thích hậu môn ta khi mà đang chơi đùa tiểu huyệt, lại còn cắm ngọc còn vào đó khiến cho toàn thân ta tê dại. Ta cười hi hi liếm liếm rồi lại hút hút, nghe thấy tiếng thở đầy thoải mái của người, ta không kìm được mà đưa ngón tay dò xét về nơi đó.

Thân hình cường tráng của phụ thân bỗng nhiên run rẩy kịch liệt, dương vật to lớn đập vào mặt ta. Người nắm lấy bàn tay quấy rối của ta, cúi đầu cười: “Đồ nghịch ngợm, muốn phụ thân trừng phạt lắm có phải hay không?”

Ta nâng đôi mắt quyến rũ của mình lên nhìn. Chồng mình quỳ thẳng dậy, ta cười duyên nói: “Phụ thân, thử để ngọc còn vào chỗ đó đi.” Tại sao lại chỉ có mình ta là kêu rên liên tục, không công bằng.

Phụ thân trầm giọng cười: “Muốn chơi ta sao? Con còn chưa được dạy dỗ tốt mà đã muốn chơi lại nam nhân rồi. Quá sớm đấy!” Vừa nói người vừa xoay người ta lại. “Năng mộng lên.” Phụ thân không khách khí phát mạnh lên mong ta.

“Ya... Đau quá... Phụ thân...” Chết rồi, dường như ta chọc cho người tức giận. Ta thè lưỡi, cố ý kêu đau, thật yếu ớt quỳ gối trên giường, giờ cao cái mộng trắng về phía phụ thân.

Người dường như đang cẩn thận xem xét hai tiểu huyết của ta. Một lúc lâu sau, phụ thân mới nói: “Đủ ướt rồi, rặn cái thứ trong người ra đi.”

Ta không dám quay đầu lại nhìn, chỉ có thể nghe lời co rút hạ thân của mình, cố hết sức bài trừ hai cây gậy nhỏ đang hoạt động trong thân mình ra. Cảm giác trống rỗng khiến ta rên nhẹ một tiếng: “A...”

Phụ thân cười khê: “Dâm dăng, thứ đồ nhỏ như thế căn bản không cho con nó có phải không? Có muốn đồ lớn hơn vào trong đó không?”

Ta cảm giác ngón tay phụ thân đang đâm chọc vào hai tiểu huyết kia. Cảm giác bị vào cả trước lẫn sau kích thích thật mãnh liệt, ta xoay mộng, khê kêu lên: “A a a, phụ thân... Người ta không dâm dăng mà...” Nói xong ta cũng tự cảm thấy xấu hổ.

“Không phải sao?” Phụ thân cất tiếng cười trầm thấp, cong ngón tay ấn mạnh lên nộn huyết của ta, cố ý đùa bỡn khiến nước chảy ra róc rách. “Nhìn con ướt đến cái dạng này rồi nè! Cái miệng nhỏ kia hút ngón tay ta chặt đến vậy, cái mộng cũng xoay đến phóng dăng. Gọi con là dâm dăng vẫn còn nhẹ, phải gọi là quá dâm dăng mới đúng.”

“Ya ya ya, không phải mà...” Ta vừa mới kháng nghị đã bị phụ thân đột ngột chọc thẳng vào trong. Sung sướng kịch liệt khiến ta cong eo lên: “A a a, phụ thân... đến nữa...”

Phụ thân rút ngón tay ở trong hậu môn của ta ra, vuron tới nắm chặt lấy bộ ngực đang đung đưa. “Chỗ này cũng lắc mạnh đến vậy, oắt con dâm dăng.” Nói xong, phụ thân rút ngón tay trong tiểu huyết của ta ra.

Nhất thời ta cảm thấy trống rỗng khó chịu, toàn thân co rút. “Phụ thân, cho con...”

Phụ thân cười khê: “Mở chân lớn hơn nữa, mộng cũng nhếch cao lên.”

Ta cảm thấy xấu hổ nhưng vẫn phục tùng theo mệnh lệnh của người. Ta vênh cao mộng, cái miệng nhỏ ở dưới hạ thân không ngừng co rút. Ta làm nũng: “Phụ thân, cái miệng nhỏ của người ta đói rồi, người mau dứt cho nó ăn đi.” Bụng trống rỗng đến khó chịu, ta nhũu mảy, không rõ phụ thân còn đợi cái gì.

Ta quay đầu lại, thấy phụ thân đang thông dong mỉm cười với ta. Người ngồi đó, bàn tay to lớn của phụ thân đang tự vuốt ve dương vật khổng lồ. Lòng ngứa ngáy, ta nũng nịu kháng nghị: “Phụ thân thật đáng ghét, không để người ta chơi mà còn làm người ta đói bụng.”

Tiếng cười nhẹ của phụ thân vang lên: “Ta cho con đói thì con không biết tự cho mình ăn sao?”

Ta kinh ngạc ngẩn người, khuôn mặt nóng rần: “Phụ thân...” Người chưa bao giờ để ta tự đùa bỡn mình trước mặt người bao giờ cả, xấu hổ chết mất thôi.

Nhìn thấy ta lúng túng xấu hổ, khuôn mặt tuần dật của phụ thân nở nụ cười đầy tà mị: “Đưa tay sờ vào chỗ nào thấy ngứa, nghĩ trong đầu là phụ thân đang sờ con. Nhanh lên một chút, bảo bối ngoan lắm, phụ thân muốn nhìn.”

Ta cắn môi dưới, đầu óc mụ mị đến mê muội. Khát vọng trong cơ thể đang không ngừng kêu gào rầm rĩ. Ta không ngần ngại bị phụ thân dạy dỗ yêu thương nữa nhưng tự mình đùa bỡn chính mình... Rên rỉ một tiếng, ta vùi mặt vào chiếc gối mềm, dùng hai vai tiếp nhận trọng lượng toàn cơ thể. Bàn tay chậm rãi chạm vào tiểu hạch sung huyết kia. Cảm giác khác với khi tay phụ thân đụng vào khiến ta nhẹ nhàng kêu lên một tiếng: “Phụ thân...” Đáng ghét, ta chưa làm như thế này bao giờ, phải chơi như thế nào?

Thanh âm trầm thấp pha chút hài lòng và trêu chọc của phụ thân vang lên: “Đề nó xuống, dùng sức một chút! Sau đó, thay phiên vuốt ve cả trái lẫn phải. Nói cho phụ thân nghe con có sướng không!”

Ta mắc cỡ đỏ mặt, tay xoa nắn viên thịt đỏ bé tẹo kia, nhắm mắt nhớ lại thủ pháp phụ thân đã từng dùng trên người mình. Ta vuốt ve quay lại, dùng ngón trở gãi. Thật kích thích! Bởi vì tự mình chơi chính mình cho nên ta rất vui vẻ. Khoái cảm chồng chất ập tới làm ta mất khống chế. Rất nhanh, ta vận mộng, khó khăn cong eo. “Ya ya ya, phụ thân, con sướng quá...”

“Con sướng bên nào?”

Không thể nào suy nghĩ, tốc độ vuốt ve chậm chạp dần nhanh lên, ta đang cố sức tìm kiếm đỉnh phong rực rỡ nhất. Miệng thờ dốt nói: “Bên phải, chỗ đó thật sướng. Ya ya ya, phụ thân...” Tiểu huyết nơi hạ thân cổ sức co quắp đóng mở, ta sắp đến rồi...

Khi ta sắp lên tới đỉnh cao đó, một cây dương vật cứng rắn khổng lồ tàn bạo chọc vào. Nó hung ác chạm vào tận mệnh tử cung của ta. Cảm giác đau rất tê dại khiến cho ta đang sung sướng dâng trào trực tiếp được nhắc bay lên thiên đàng. Ta cảm thấy bản thân mình sẽ bị đột cao trào này làm cho nổ tung ra mất. Cái mộng ta vênh lên thật cao, toàn thân run rẩy kịch liệt.

“Chặt quá! A, đồ bại hoại, có phải muốn xoắn gãy phụ thân ra hay không?” Tiếng gầm thét hùng hậu đầy khoái ý cho ta biết phụ thân vô cùng vui vẻ. Người không cho ta thời gian để thờ dốt, dùng sức đẩy hai mộng ta ra, nhằm lúc ta đang cao trào mà bạo ngược xông tới.

“A a a, phụ thân, không được rồi, con van người...” Lớn quá, tiểu huyết ta bởi vì cao trào mà co rút rất mau, làm sao có thể chịu nổi dương vật to lớn của người. Ta khó chịu gầy dựa, trực giác muốn đùn cự bỏ trong cơ thể ra. “Đừng, phụ thân...” Người hung mãnh chạy nước rút, thân thịt thô to trầm trọng ma sát vách thịt mẫn cảm của ta. Thật là khổ...

“Nhìn chút đi, bảo bối ngoan.” Bàn tay cường kiện của người xoa xoa khe hông của ta, dương vật dưới háng không hề giảm chút lực đạo nào. Phụ thân vẫn thô lỗ như cũ, mỗi một lần đều nặng nề va chạm khiến cho khe hông ta nóng hầm hập, còn phát ra những âm thanh khiến người nghe thẹn thùng. “Ừm, chặt đến kỳ quái! Tiểu yêu tinh, đứng lúc cao trào bị cấm vào có phải rất thoải mái hay không?”

Sung sướng và đau đớn đánh nhau loạn xạ, thân thể ta như bị thao túng không thể nào chống cự, chỉ có thể tận lực nghehnh đón phụ thân: “A a a, phụ thân, nhẹ một chút...” Hoa tâm của ta bị phụ thân liên tục chạm tới đã bắt đầu không chịu nổi. Rát quá! Người dùng sức quá mạnh! “Phụ thân, đau...”

“Phải đau thì mới có thể thoải mái hơn nữa.” Phụ thân gầm nhẹ, bàn tay to vuốt ve thân thể ta. “Bảo bối, mút chặt hơn nữa nào, để phụ thân thoải mái hơn nữa, a!”

Cảm nhận được hai ngón tay của phụ thân xâm nhập vào hậu môn, ta cong eo, cơ thể đã đạt tới cao trào. Đau đớn khó nhịn và sung sướng vô thượng đan xen vào nhau tạo thành bức họa hoa mỹ. Ta điên cuồng kêu lên: “Phụ thân, a...”

“A... thật ngoan!” Phụ thân gào thét như dã thú, điên cuồng dùng sức đâm vào tận sâu trong cơ thể ta. “A, âm huyết quá tuyệt! Sung sướng chết mất! Dao nhi, con là của ta!” Lúc ta sắp bị cao trào khiến cho bất tỉnh, phụ thân rút cục gào thét dùng sức ra vào những lần cuối cùng. Hạ thân người run rẩy dán sát vào khe hông ta. Sau đó, chất lỏng đặc sệt nóng hổi bắn vào tận sâu trong tử cung.

Ta xụi lơ nằm trên giường thờ đốc, ngay cả đầu ngón tay cũng không thể động đậy. Phụ thân dường như rất hưng phấn, không hề có ý thương hương tiếc ngọc nào cả, bên trong của ta đang rất đau đớn.

Phụ thân gục trên lưng ta, thở hổn hển. Cự vật trong cơ thể ta vậy mà rất nhanh lại đã cứng rắn như đá!

Ta kinh hãi nghiêng đầu, yếu đuối cầu khẩn: “Phụ thân, đau quá, đừng tiếp tục nữa.” Ngày thường phụ thân cũng không như vậy, sao hôm nay lại mất khống chế như thế?

Phụ thân cúi người, liếm nước mắt của ta, khàn giọng cười: “Cho con biết đau thì thời điểm ta chơi phía sau, con mới có thể cảm giác được kích thích.” Bàn tay to trượt vào giữa khe hông ta, ngón tay cái ấn lên cửa cục hoa đang run rẩy.

“Phụ thân muốn chơi chỗ đó?” Ta ngần ngại. “Nhưng mà phụ thân lớn như vậy, sẽ rách ra mất.” Làm sao nó có thể đi vào? Cơ thể của nàng nhỏ như vậy, hoàn toàn không khớp được với nó!

“Ta muốn phá nát con ra.” Phụ thân tà ác cắn vành tai của ta. “Dao nhi, con thích bị ta làm nát, không phải sao?”

Gi? Thật sự muốn phá nát ta ra sao? “Phụ... Ya!” Hoa tâm đau nhức bỗng dừng bị phụ thân va chạm một cái thật mạnh, nước mắt cũng trào ra ngoài rồi. Đau quá! Cho dù khoái cảm dâng lên cũng không thể nào kìm nổi đau đớn kia.

“Cho ta không?” Phụ thân cười uy hiếp.

Còn có thể nói gì đây? Ta nhắm mắt lại. “Cho á!” Cố ý làm ta đau để được chơi phía sau, phụ thân thật hèn hạ!

“Con bé đáng thương!” Phụ thân cúi đầu cười. Bàn tay to trượt về phía viên thịt nhỏ, thuần thực trâu chọc. Cự bỗng chậm chạp rút ra, cơ thể ta co rút kẹp lại thật chặt.

Phụ thân rất ôn nhu, ta nhắm mắt, thở ra một hơi thật dài. Cảm giác được phụ thân dùng gậy thịt mài qua mài lại ở miệng hậu môn và tiểu huyết, ta thoải mái còn có chút tê ngứa: “Phụ thân cứ ôn nhu như vậy thì thật là tốt!”

Người cười, cúi mình cắn lên lưng ta. “Dao nhi, con thật đẹp, cưng chiều con cũng được nhưng ngược đãi con sẽ khiến ta hưng phấn hơn. Con có biết khi con bị ta bắt nạt rồi khóc lên... cái ánh mắt đó khiến cho ta không phá nát con ra thì không chịu nổi.”

Ta xấu hổ hờn dỗi. “Rõ ràng là phụ thân thích làm dã thú, lại cứ đổ lỗi cho con, đáng ghét!”

“Đáng ghét thật á?” Phụ thân cười nhẹ, chống người ngồi dậy, mở rộng chân ta ra mức lớn nhất. “Uớt thật, tinh dịch của ta còn ở bên trong đúng không?” Ngón tay người thăm dò vào cái miệng nhỏ vẫn còn co rút kia. Người không trâu chọc nhưng dường như vách thịt quá ướt nên ngón tay của phụ thân khi trượt ra ngoài kéo theo rất nhiều mật dịch.

“Phụ thân.” Xấu hổ quá đi mất, sao phụ thân lại cứ muốn kích thích ta như vậy? Đến khi ngón tay thứ hai của phụ thân xâm nhập vào hậu môn, ta hít vào một hơi thật sâu: “Phụ thân, sao lại muốn chơi chỗ đó?”

Phụ thân chậm rãi đẩy kéo ngón tay, một ngón khác kiên nhẫn đùa bỡn hoa hạc của ta. “Ta muốn toàn bộ những cái miệng của con, từ trên xuống dưới, từ trước ra sau đều là của ta, đều biến thành âm huyết, mặc cho ta đùa bỡn!”

Nam nhân tà ác! Ta đỏ mặt, không dám hỏi nữa, chỉ sợ phụ thân sẽ thốt ra lời ghê tởm hơn.

Dần dần, hai ngón biến thành ba ngón rồi tới bốn ngón. Cảm giác căng tràn vô cùng khiến cho ta vừa sợ vừa thấy quái dị. Rút cục, phụ thân rút tay ra,

bảo ta xoay người nằm ngửa.

“Ở thời điểm tiến vào, ta muốn nhìn bộ dáng khóc nức lên của con.” Phụ thân cười tà mị, cẩn thận dùng mặt dịch bôi ướt dương vật to lớn của mình, sau đó đặt nó ở trước cái lỗ phía sau đã được trương rộng kia. “Dao nhi, chuẩn bị xong chưa?”

Ta chớp mắt, khoái cảm trong cơ thể vì sợ hãi mà dần biến mất. Ngay một khắc phụ thân bắt đầu tiến vào, ta gần như nín thở cảm nhận sự xâm nhập của người. Đau! Đau quá! Đau đến nỗi đầu cũng muốn rơi ra! Ta hoảng sợ mở to mắt, đau đớn không nói ra lời, chỉ có thể nắm chặt cổ tay đang đặt bên người ta của phụ thân. Cơ thể cứng nhắc giống như bị xé nứt, đau đớn muốn nổ tung.

Khuôn mặt tuần mỹ của phụ thân co chặt, thậm chí có chút méo mó. Da thịt của người nếu nhìn kỹ có thể thấy nó đang căng ra hết sức. Phụ thân cúi đầu, hé mắt nhìn cơ thể người đang tiến vào trong ta: “Dao nhi, thả lỏng nào, đợi cho đầu nâm vào hết là tốt rồi.”

Ta không có biện pháp, chỉ có thể dùng sức hít thở, buộc bản thân phải thư giãn. Nhưng mà... “Phụ thân, con khó chịu...” Cự vật lấp đầy quá trớn khiến ta muốn khóc. Nước mắt vừa muốn chảy xuống, ta cảm giác được phụ thân dùng lực, phóng mạnh vào trong. Thì ra cái đầu tròn tiến vào rồi thì thật sự dễ dàng hơn không ít.

“May quá, không bị rách!” Phụ thân thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu đi vào sâu hơn nữa, cơ thể căng tràn cũng thả lỏng hơn. “Tiếp theo sẽ rất thư thái, bảo bối à, sau này con sẽ van xin ta chơi phía sau.”

Ta có hoài nghi nhưng cảm giác sung sướng lại đau đớn lặng lẽ thấm nhuần cơ thể. Ta hé mắt, không thể tin nơi bị đùa bỡn lại có cảm giác đó. “Úm a... Phụ thân...”

Đôi mày kiếm của người nhướng lên. “Ném được mùi rồi?” Thời gian dần qua, tốc độ của phụ thân vẫn không tăng lên.

Đây là nhịp độ nhu hòa mà ta thích. Ta cong eo, phối hợp với tiết tấu của người, nhắm mắt hưởng thụ khoái cảm ở vị trí chưa bao giờ thử tới này. “Phụ thân, con thấy lạ quá...” Huyệt phía trước rõ ràng có chút đau nhưng vẫn bị tình dục làm cho ứa ra chất lỏng.

“Lạ thế nào?” Phụ thân đang đưa vòng eo, giọng nói có chút cứng nhắc. “Nhóc con, chỗ đó của con chật quá, còn lợi hại hơn cả phía trước nữa. Buông lỏng đi, kẹp quá làm phụ thân hơi đau.”

Ta hé mắt, nhìn không được bật cười: “Phụ thân làm con đau nhiều như vậy, con mới chặt một chút thôi mà người đã không chịu nổi rồi?”

Phụ thân tà ác nhìn ta, cười nói: “Còn ở dưới người ta mà dám nói như vậy, lá gan lớn thật, đấy!” Nói đến từ cuối, người bắt đầu dùng sức mạnh ra vào.

“A!” Lưng cong lên, ta bị người làm cho kêu to: “Phụ thân...”

“Thương tiếc con, con lại còn cười nhạo ta? Xem ra con muốn bị trừng phạt!” Phụ thân cười tà mị, bắt đầu gia tăng tốc độ.

Tốc độ cao dần khiến ta không thể tiếp nhận nổi, liên tục mở miệng xin tha thứ: “Phụ thân, dừng, con sai rồi, phụ thân... Chậm một chút, a a a a a a...” Phụ thân đụng vào chỗ nào thì hưng phấn lập tức thay thế đau đớn và khó chịu, ta sung sướng kêu lên.

“Điểm mẫn cảm ở đây phải không...” Phụ thân cười đến vô lại, cố ý nắm chặt lấy eo lưng của ta, liên tục va chạm vào chỗ đó làm cho toàn thân ta run rẩy.

Không thể nào đè nén cơn sóng tình sung sướng kia xuống, ta liều mạng lắc đầu, muốn giãy dụa nhưng lại bị người ôm chặt, tận lực tiếp nhận sự sùng ái của phụ thân. “Ya ya ya ya, phụ thân, dừng mà! Không muốn đâu!” Khoái cảm đáng sợ ở huyệt sau cùng với sự trống rỗng ở huyệt trước để ta cảm nhận được cảm giác kỳ lạ chưa từng có, ta sợ hãi thét chói tai.

Phụ thân sung sướng kêu rên, không thèm để ý tới lời cầu xin của ta mà tận lực ma sát, đánh loạn trong cơ thể ta. “Con đương nhiên muốn, đồ bại hoại, mở mồm van xin ta mau, nói xem là ngừng hay không ngừng.”

Tinh thần bị hành hạ đến độ hoảng hốt, ta không thể nào suy tư nổi nữa, Trong óc chỉ còn lại khoái cảm bén nhọn đang bay lung tung như cơn ruồi mất đầu. Bàn tay nắm chặt lấy cơ thể phụ thân mới cho ta biết được bản thân còn tồn tại. Cao trào bị thô bạo kéo lên, bộc phát không thể dừng lại. Sung sướng tới cực điểm nhưng cũng là đau đớn không thể kết thúc. Ta rớt cục khóc ra tiếng, che mặt vừa nức nở vừa thờ dốt. “Dừng, phụ thân, con không muốn, thật khó chịu...” Ta muốn giải thoát, cho dù là hôn mê cũng được, đừng để linh hồn và cơ thể ta đều bị quấy rầy đến cùng cực như vậy nữa.

Thanh âm khàn khàn đầy nghiêm nghị ra lệnh: “Xin đi!”

“Con xin người, phụ thân, con xin người!” Ta kêu khóc.

“Xin cái gì?” Phụ thân lãnh khốc ép hỏi.

Ta vịn vào người, hai chân mở ra ở góc lớn nhất để phụ thân dễ dàng chạy nước rút. “Ya ya ya, xin người dùng lực thêm chút nữa, nhanh thêm chút nữa, phụ thân... a a... cho con... Phụ thân...”

Tiếng gào rít đầy sướng lợi của phụ thân vang lên: “Con là con nhóc lẳng lơ, đê tiện không biết xấu hổ! Có phải rất thoải mái hay không, hả?”

Ta bị phụ thân va chạm lung lay không ngừng, không còn sức để cãi lại nữa. “A a a, phụ thân... thật thoải mái, ya...” Người bắn rồi.

Chất lỏng nóng hồi phun vào sâu trong hậu môn của ta, phụ thân sung sướng ngẩng đầu rên rỉ. Ta có thể cảm nhận thấy phần cơ thể người tiếp xúc với bờ mông ta đang run rẩy hết sức: “Giỏi quá! A, dâm tiện! Mút chặt nữa vào!”

Ta liên tục co quắp, bị khoái cảm tuyệt đỉnh khiến cho hỗn loạn, ngay cả phụ thân rút ra lúc nào cũng không biết. Vất vả thờ gấp, đến khi hồi thần lại thì ngón tay của phụ thân đã đang ôn nhu mở rộng lỗ cục hoa của ta ra.

“Phụ thân, hẳn còn đau lắm...” Ta nghĩ người lại muốn, cho nên sụt sịt mũi làm nũng.

Phụ thân liếm nước mắt của ta, thả người nằm bên cạnh. “Ta phải để cho tinh dịch đi ra ngoài hết nếu không con sẽ phát sốt mất.” Ngón tay của người còn ác ý lướt qua điểm mẫn cảm của ta. Nghe thấy tiếng rên nhẹ của ta, người mới cười nhẹ: “Dao nhi, toàn bộ miệng của con đều được phụ thân đút rồi, có thích không?”

Ta xấu hổ đỏ mặt, cau mũi, trừng mắt nhìn phụ thân một cái nhưng vẫn biết điều nói: “Thích ạ.”

Phụ thân cười khê. “Yêu con, thật sự yêu con, Dao nhi bảo bối của ta.”

Tiếp nhận nụ hôn trên ái của phụ thân, ta nhỏ giọng oán trách: “Phụ thân nếu ôn nhu hơn một chút thì con sẽ yêu người hơn.”

Phụ thân cất tiếng cười trầm thấp, hôn lên môi ta, sùng nịnh vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Acome* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 7

Tiêu Dao – Phụ thân xấu xa

Edit: Thiên Mạc

Những người mà ta không có mặt mũi để gặp nhất chính là bốn người Thanh Long... Trong cốc còn đỡ, vào thời điểm ta ở cùng phụ thân, họ sẽ tự động né đi. Nhưng khi ra khỏi cốc rồi, bọn họ luôn phải đi theo bên người chúng ta... phụ thân lại rất hay kích thích ta trên xe ngựa, khiến cho ta thường lộ ra những hành vi phóng đảng không thể kiềm chế. Bọn Thanh Long điều khiển ngựa đi ở bên ngoài, cho dù có muốn tránh ra nhưng rút cục cũng không thể nào bỏ xe mà chạy được.

Đến khi ta nhìn thấy mặt bọn Thanh Long đỏ bừng đến kỳ cục, người phụ thân vốn lạnh lùng kia của ta không ngờ lại có thể cười lớn ra tiếng.

Ta nhìn thế nào cũng thấy phụ thân đang rất hả hê!

Phụ thân thật đáng ghét! Ta bực mình không để ý đến người nữa. Con gái da mặt mỏng, phụ thân chẳng lẽ hoàn toàn không suy nghĩ cho ta sao?

Sự thật thì, người sẽ không...

Nắm chặt lấy lan can đầu giường, ta híp mắt, hai chân mở lớn quỳ gối xuống, eo nhỏ cong lên, miệng thở hổn hển. Vì cự vật to lớn cứ thô lỗ ra vào trong cơ thể, ta run rẩy rên lên: “Đừng vậy nữa, phụ thân, nó lớn quá...” Ta lắc đầu, chịu không nổi nên phải vịn eo tránh né nhưng rồi lại bị phụ thân giữ chặt, mặc cho người mạnh mẽ xâm chiếm từ phía sau.

“Kêu to lên chút nữa, phóng đảng thêm nữa.” Phụ thân khoái ý gào thét, tận tình chạy nước rút một cách cuồng loạn.

Tiểu huyết nhỏ bé bị ma sát căng lớn. Ta ngẩng đầu lên, vô lực dựa sát vào bờ vai rộng rãi của phụ thân. “A a a, phụ thân... nhẹ một chút...” Người cứng rắn như vậy, không lỏng như vậy, lại cứ đâm vào thật sâu trong tiểu huyết non nớt của ta, khuấy đảo khiến ta đau đớn. Ta theo bản năng co người, vách thịt mềm bên trong thít lại, muốn đẩy vật kia ra ngoài.

Phụ thân lại càng dùng sức tấn công, va chạm khiến cho ta muốn bắn về phía trước. “A, cắn chặt thật! Tiểu huyết dâm đảng của con có phải rất đói hay không? Phụ thân phải đút làm sao thì nó mới no bụng đây? Hà?” Bàn tay to bỗng nhiên nắm lấy bộ ngực đang nhảy nhót kia của ta, dùng sức bóp mạnh.

“Ya ya ya... Phụ thân...” Những lời vừa hạ lưu vừa tục tĩu của phụ thân luôn thành công phá hỏng thần kinh của ta. Ngực ta bị người hung ác siết chặt, đầu vú còn bị người nắm lấy kéo ra xa. Cách chơi đùa tàn khốc như vậy khiến ta không thể tiếp thụ nổi. “Phụ thân, phụ thân, phụ thân... Đừng vậy mà, đừng... A a a a!” Thân thể ta cứng đờ, sau đó là mãnh liệt run rẩy. Sau khi cao trào mãnh liệt qua đi, toàn thân ta mềm nhũn, muốn nằm vật ra giường.

Cánh tay rắn chắc của phụ thân vòng qua eo ta, không để ta xụi lơ xuống. Người hài lòng cắn lên cái gáy trắng nõn của ta. “Kim chế thêm chút nữa! Bảo

bối, phụ thân còn chưa thỏa mãn đâu. Mút phụ thân chặt thêm chút nữa, phụ thân sẽ giải thoát cho con, thế nào?”

Ta rên rỉ. Khi phụ thân đã man dâm xuống, ta chỉ có thể vận vẹo thắt lưng, hết sức co chặt u huyết của mình lại. Nhưng cơ thể người lớn như vậy, ta cảm thấy như mình đang phải chứa một cây cột đá lớn trong người, cực khổ đến nỗi không thể chống lại bất cứ hành động gì của người. “Phụ thân, to quá, căng quá...” Ta che chỗ bụng bị cơ thể phụ thân làm cho lòi lên, thân thể mềm nhũn xuống. Khuôn mặt ta dán chặt lên gối, không cách nào vuron thẳng người dậy nữa.

Phụ thân mạnh mẽ nâng hạ thân của ta lên, để cái mông ta vênh cao mặc người hưởng thụ. “Chưa đủ! Nói thêm mấy lời thật kích thích cho phụ thân nghe đi... Nói đi...” Phụ thân vừa xoay cõn thịt đảo tròn nó trong cơ thể ta, vừa vuron tay đùa giỡn hoa hạch sung huyết ở phía trước.

Ta thở hổn hển không chịu nổi. “Ya ya ya... Đừng...” Ta vẫn còn trong đợt cao trào mà lại bị phụ thân đâm vào mạnh mẽ như vậy. Thật khó chịu! Phụ thân cứ tiếp tục chơi đùa chỗ đó thì ta sẽ chết mất. “A a a, phụ thân... chơi con! Con xin người... Đừng thêm lực nữa đi! Phá rách con ra, phá rách tiểu huyết dâm đẳng của con đi... A a a...” Sắp nổ tung rồi!

Phụ thân hài lòng gầm nhẹ. “Tiếp tục, rên dâm đẳng hơn nữa! Rên tiếp mau, tiểu bảo bối của ta, van xin ta chơi chết con! A!” Sau khi xoay tròn trong cơ thể ta một cách tàn nhẫn, phụ thân lại bỗng nhiên dùng sức đâm vào chỗ sâu nhất. Cơ thể người dán sát vào mông ta nên ta có thể cảm thấy nó đang run lên nhẹ nhẹ. Phụ thân cất tiếng gầm khoái ý: “A a a, con là đồ dâm đẳng! Tiệp nhân, có phải rất muốn phụ thân phá rách tiểu huyết dâm đẳng kia ra không? A! Quá sướng!”

Ta xụi lơ trên giường, toàn thân cũng đang kịch liệt rung động. Cao trào đến quá mãnh liệt, quá đột ngột, khiến ta tiếp nhận nó mà sung sướng tới tê dại, thật lâu sau mới có thể hồi phục tinh thần lại. Phụ thân chưa xuất tinh, người luôn có thể kìm giữ để lúc cao trào không bắn ra ngoài, tiện cho việc tận tình đùa bỡn ta.

“Phụ thân...” Cảm thấy người đang lui ra ngoài, ta nghi hoặc quay đầu lại.

Phụ thân mỉm cười nhìn ta. “Con thật đẹp, Dao nhi.”

Liếc nhìn cự vật dưới háng phụ thân vẫn còn ngạo nghễ chỉ trời, ta hơi đỏ mặt: “Phụ thân có muốn con cho cái kia vào miệng không?” Nếu người còn chưa phát tiết thì sẽ lại chơi nữa nhưng mà người muốn chơi đến bao giờ đây?

“Đồ bại hoại.” Phụ thân cười khê. “Phụ thân có làm con thoải mái không?”

Phụ thân nhất định phải hỏi những câu khiến ta nhục nhã vậy sao. Ta đỏ mặt nói: “Thoải mái!” Thật đáng ghét!

Thấy ta xấu hổ, phụ thân bật cười ra tiếng, sùng ái hôn lên môi ta. Người hôn cho tới khi ta thấy ngạt thở mới thẳng người lên, vỗ vỗ vào mông ta. “Quý xuống, mở chân ra, nâng cao mông lên. Phụ thân hôm nay sẽ đút cho cái miệng nhỏ của con ăn no nê.”

Khoái cảm vẫn còn quanh quẩn trong người, ta một môi chống người dậy, giống như một chú mèo con lười biếng cất tiếng cười hỏi: “Phụ thân thật đáng ghét, cứ thích chơi đùa người ta đa dạng đủ các thể loại.”

Phụ thân bước xuống giường. Thân thể trần trường kiện mỹ khiến ta nhìn tới chói mắt. Ta ngây ngốc nghĩ, nếu như ta là nhi tử chỉ sợ cũng có thể kế thừa khí lực hoàn mỹ của phụ thân.

Khi phụ thân quay người trở về, trong tay đã cầm hai bình rượu có cái cổ khá dài. “Bảo bối, có từng nhớ phụ thân cho con uống rượu thế nào không?” Vừa nói, phụ thân vừa giơ giơ cái bình trong tay.

Ta kinh ngạc, nhớ lại chuyện kích thích trước kia. “Con nhớ... nhưng vì sao lại có hai cái?”

“Vị phía dưới của con có những hai cái miệng nhỏ mà.” Phụ thân cười. Bàn tay to của người vuốt ve về phía giữa đùi ta. Ngón tay thon dài trêu chọc lướt qua cúc hoa và tiểu huyết. “Trước thì đủ ướt rồi còn sau thì hơi kém một chút.” Vừa nói, phụ thân giơ một cái bình lên, đút vào tiểu huyết vẫn đang co rút của ta.

“A a a, phụ thân... ừm ừm...” Vật kia vừa cứng vừa dài, lại lạnh như băng, ta không thích ứng kịp với nó. Tiểu huyết nóng hổi co chặt lại, eo nhỏ cong lên. “Ya ya, phụ thân, mát quá...” Có lẽ vì cái cổ bình không quá to cho nên có thể thuận lợi xâm nhập vào bên trong. Dịch rượu lạnh như băng chậm rãi được rót xuống.

“Ngậm chặt nó, không chớ phép rơi ra...” Vừa nói, phụ thân vừa thả tay để cho chiếc bình lắc lư cắm ở người ta. Tay người lại tiếp tục di chuyển tới phía sau hậu môn.

“A a, phụ thân, nặng quá...” Chất dịch rượu kia lưu chuyển trong tử cung, sức nặng của chai rượu khiến ta phải giữ thật khở sở. Ta không dám xoay mông bởi vì phụ thân đang dùng hai ngón tay mở rộng cúc hoa của ta.

“Cố chịu!” Phụ thân không hề thương tiếc chút nào. “Nhìn hậu môn nhỏ của con này, cánh hoa thật là đẹp, lần trước bị ta cắm vào nó căng phẳng không còn chút nếp nhăn. Chặc chặc, nhỏ bé xinh xắn đến mê người.”

Ngón từ tà ác khiến tiểu huyết của ta bắt lực co rút. Dị vật cắm sâu vào trong cùng với chất lỏng tràn đầy bắt đầu nhen nhóm ngọn lửa dục vọng vừa mới được dập tắt. Ta kêu nhỏ một tiếng, ầm ứ vô cùng: “Phụ thân, khó chịu...”

Ngón tay phụ thân cắm vào sâu trong cúc hoa, cào móc để dọn đường cho vật to hơn. “Không cho cao trào! Nếu không ta sẽ trừng phạt con!”

“A a a... Phụ thân...” Người cố ý ấn ngón tay vào điểm mẫn cảm của ta. “Đừng mà... Phụ thân... A!” Cao trào tới nhanh chóng và mãnh liệt, nửa người trên của ta co quắp trên giường, chỉ còn lại hạ thân nâng cao hướng về phía phụ thân.

“Hả? Đùa phía sau mà cũng có thể cao trào nhanh đến vậy?” Phụ thân cất tiếng cười chế nhạo, tiếp tục cho ngón tay thứ ba vào mở rộng lỗ cúc hoa. “Là do con muốn phụ thân trừng phạt hay là do con quá đói bụng?”

“Đáng ghét! Rõ ràng là phụ thân nghịch chỗ đó của người ta...” Ta oán trách, lại bị phụ thân phát thật mạnh một cái lên mông. Ta sợ hết hồn, ầm ức đổ con mắt.

Một nụ hôn ôn nhu lại in lên khe mông của ta. Ngón tay phụ thân lại nhanh chóng mở rộng, tay kia thì di chuyển chai rượu vẫn cắm trong tiểu huyết của ta. “Bảo bối ngoan! Có như vậy mà đã chịu không được thì đến lúc phụ thân tận tình yêu thương con con biết gánh làm sao?”

Rượu bị nhiệt độ cơ thể đun nóng, cảm giác lâng lâng do men say dâng lên. Ta khép hờ mắt, rên rỉ nhỏ: “Ừm ừm, đáng ghét, phụ thân... ya...” Miệng bình đang khê đựng hoa tâm của ta, thật thoải mái...

“Nhóc con tham lam” Phụ thân cất tiếng cười hùng hậu, rút ngón tay ra rồi đổi nó thành bình rượu còn lại. “Bảo bối, buông lỏng ra để phụ thân cho con ần.” Vừa nói, phụ thân vừa dốc bình để một lượng lớn rượu chậm chạp ép vào bên trong cơ thể ta.

Ta hít sâu, cố sức buông lỏng ý thức chống cự xuống, để cái bình kia dễ dàng tiến vào bên trong. “Ừm ừm, phụ thân, no quá...” Dị vật xâm nhập cơ thể làm phần dưới của ta chứa quá nhiều thứ, bụng cũng căng ra.

“Khi, nhìn cái mông nhỏ của con cần nuốt thật đậm đặc.” Phụ thân ấn cái bình ở phía sau vào sâu hơn, sâu hơn bình phía trước. “Nhô cái mông cao thêm chút nữa, để rượu đổ vào nhiều hơn.”

Ta nhô mông, dịch rượu vừa lạnh lại vừa nóng kia rót vào sâu trong cúc hoa. Ta rên rỉ mãnh liệt: “Đừng mà... phụ thân... căng quá!”

“Uống nhiều thêm chút nữa, bảo bối, hút hết vào trong, không được rò một giọt nào ra ngoài.” Người vừa gia tăng tốc độ di chuyển của cái bình phía trước, vừa ấn ngược cái bình phía sau vào trong để rượu trút xuống thuận lợi hơn.

“A a a a, phụ thân... A a a a... Kỳ lạ quá...” Ta vội vàng che bụng, nhăn mày nói: “Con muốn đi tiểu!” Ta cắn môi dưới, cảm thấy thật khó chịu.

“Không được, hút chặt toàn bộ. Ta nói có thể thì mới được tiểu ra ngoài.” Phụ thân bá đạo buông tay ra, rồi không biết lại dùng thứ gì nút chặt miệng lỗ lại. Sau đó, người lật thân thể ta lại, nâng niu khuôn mặt đầy nước mắt của ta, triu mến vuốt ve. “Thật đáng thương, há mồm nào, để phụ thân cho cái miệng cuối cùng này ần no nhé.”

Hai mắt nhắm lẹ, ta há mồm, nghênh đón cự bóng đáng sợ đầy gân xanh kia. Nó xâm nhập vào tận cổ họng ta, cái cảm giác bị đâm thủng nhắc nhở ta phía hạ thân còn hai cái bình. Ta vừa nút chặt dương vật thô to trong miệng, vừa vận veo bờ mông.

“Ừm, cứ như thế, lắc mông mạnh hơn nữa, phóng đảng hơn nữa. Bảo bối, a, cái miệng của con thật giỏi...” Phụ thân nâng cằm ta, khê đựng đưa eo, chậm chạp di chuyển trong miệng ta. “Dao nhi, miệng nào cũng được đứt no có phải rất thoải mái hay không?” Phụ thân vén tóc ta sang một bên, đưa mắt nhìn kỹ bộ dáng ta đang ngâm côn thịt của người. Trên khuôn mặt anh tuần lúc này tràn ngập dục vọng phóng túng. “Có muốn phụ thân tìm thêm mấy nam nhân tới cùng chơi với con hay không?”

Ta bị dọa cho thờ đốc vì kinh ngạc. Dương vật cứng rắn kia vậy mà tàn nhẫn ấn sâu vào cổ họng ta, thân thể nhạy cảm giống như dây cung bị đứt đứt. Ta kẹp chặt hai chai rượu kia, hút chặt lấy cự bóng của phụ thân, cứ như vậy đạt tới cao trào. Khoái cảm làm cho người ta mê muội quét sạch tư duy của ta nhưng cái cảm giác không thể phát tiết ra ngoài thể này lại làm ta muốn khóc lớn.

“Hư hư, nhóc con, nhịn chút nữa.” Phụ thân rút cơ thể ra khỏi miệng ta, ôm ta lên. Bàn tay to của người chia ra ấn vào đáy hai bình trong cơ thể ta, dùng sức chơi đùa khiến ta càng thêm run rẩy.

“Đừng mà...” Ta đắm loạn lên vai phụ thân. “Phụ thân... đừng mà!” Những chất lỏng kia đã đủ làm ta điên rồi, nếu không bài tiết ra ngoài thì chắc ta sẽ hỏng mất.

Phụ thân mạnh mẽ kim chế lại sự giãy dụa của ta, hai tay nắm lấy cái bình, thô bạo di chuyển. “Bảo bối, tiếp nhận nó, con thích mà!” Phụ thân gầm nhẹ, ấn cái bình vào sâu hơn nữa, hành hạ hoa tâm béo mập của ta đến điên cuồng.

“A a... Đừng mà... Phụ thân! Đừng, Đừng...” Ta kêu khóc, hai chân đang quỳ bị phụ thân mở ra góc độ lớn nhất để tiện cho động tác dã man của người. “Con muốn tiểu! Phụ thân!” Cảm giác muốn bài tiết quá cường liệt, ta không thể nào chống cự nổi. Nhưng phụ thân vẫn tàn nhẫn chặn ở miệng ngoài, còn dùng hai cái chai kia đâm vào sâu tận bên trong, một cái là cổ tử cung, một cái là tràng đạo. Hai cái bình chỉ cách nhau một tầng thịt mỏng, cảm giác kia đã vượt ngoài mức thừa nhận của ta.

“Hư, bọn nó sẽ giúp con lên tới cao trào. Đứa bé đáng thương, cao trào thêm lần nữa thì phụ thân sẽ cho con tiểu ra ngoài.” Thanh âm trầm thấp mang theo sự chờ đợi và trêu chọc. Cơ bắp toàn thân người căng lên, tay thì dùng sức di chuyển hai bình rượu.

Ta đột nhiên cong eo, khóc nức nở: “A a a, phụ thân, a a a a...” Đợt cao trào đau đớn không thể tưởng tượng nổi kia đưa ta đến điên cuồng.

Phụ thân thả ta ra, một tay giữ chặt hai cổ tay nhỏ bé, một tay vẫn kích thích hạ thân ta. “Tiểu đi! Bảo bối, tiểu ra ngay trước mặt phụ thân!”

Ta khóc lớn. Cho dù sung sướng bao phủ suy nghĩ, thân thể ta vẫn tự động run rẩy không ngừng. Hai con đường bằng thịt co bóp phun chiếc bình ra ngoài, chất lỏng bên trong ồ ạt chảy ra. Khoái cảm ập xuống mãnh liệt làm ta lại cao trào thêm lần nữa. Ta tê dại ngã xuống giường, không thể động đậy nổi.

“Thích không? Bé con dâm dăng của ta!” Thanh âm ôn nhu của phụ thân vang lên bên tai.

Thân thể vẫn còn run rẩy, đợt sóng cao trào thay nhau chà đạp ta. Ta suy yếu mờ mắt, vừa cầu khẩn lại như vừa quyến rũ: “Phụ thân chơi con, hưng hăng chơi con, con muốn...” Khoảng không sau khi phát tiết làm ta muốn có một thứ gì đó thật to lớn, thật hưng mãnh nhồi vào người. Hạ thể co rút thêm muốn cơn thịt không lồ của phụ thân.

Phụ thân ôm chặt lấy ta, bẻ ta ra khỏi chiếc giường hỗn loạn kia, đi tới một chiếc giường êm ái sạch sẽ. Người để ta nằm xuống, sau đó mới mở rộng hai chân ta ra, quai vật hung dữ kia cứ thế hưng hăng lao vào tiểu huyết đang co quắp rũ rượi.

Ta thét chói tai, phóng dăng cầu hoan: “A a a, dùng sức thêm chút nữa! Phụ thân, chơi con, chơi hồng con, a a a...”

Phụ thân rít gào những âm thanh thánh lợi, động tác dưới háng giống như mãnh thú, không hề có chút tiết chế nào cả. “A, dâm huyết thật chặt! Bị chơi như vậy mà vẫn còn cắn chặt đến thế! Chắc là bị chơi bằng gậy lớn hơn thì mới có thể nói lòng một chút, đúng không? Đồ dê tiện!”

Ta lắc đầu, cảm giác hai vú bị sức mạnh cường đại của phụ thân làm cho rung lắc liên hồi. Ta vội nắm lấy hai vú căng cứng kia, chà xát đầu vú xinh đẹp đã đứng thẳng. “A a, phụ thân, thoải mái quá, a a a... Đừng dừng... rách mất...” Phụ thân không ngờ lại dùng hai ngón tay xâm nhập vào tiểu huyết đã bị điền đầy căng của ta, cùng di động ra vào với cơn thịt của người.

“Ừ, cái miệng này thật giỏi!” Phụ thân liên tục va chạm, hết sức cuồng bạo. Ngón tay không tiếp tục tiến vào trong mà chỉ nói rộng, tiểu huyết ra. “Con là đồ dâm dăng dê tiện, a!” Một tay khác của người lại nhắm chuẩn hoa hạch đang sung máu đỏ ửng, sau đó búng mạnh lên đó.

Cao trào đột nhiên kéo tới. Phụ thân đùa bỡn tàn khốc khiến ta không thể nào tiếp nhận nổi nhưng rồi cũng không thể nào chống cự. Ta sung sướng tới tiêu hồn thực cốt, ngay cả linh hồn cũng bị nó ăn mòn! “Ya ya ya ya ya ya ya ya... Phụ... A...”

Ngay tại thời điểm ta đang cao trào, phụ thân lại đột nhiên rút ra, một lần nữa cuồng dã đâm cửa phía sau của ta, sau đó vừa sung sướng gầm thét vừa di động. “Chật quá! Hai cái miệng đều thêm chơi!” Phụ thân cầm ba ngón tay vào tiểu huyết ướt át đang co quắp của ta, lấy tiết tấu cùng nhịp điệu với eo lưng, tàn bạo di chuyển trong cơ thể ta. Một bàn tay khác của phụ thân thì lại chơi đùa âm hạch, khi thì búng, khi thì ấn, lúc lại gãi.

Ta bị hành hạ đến khóc không ra tiếng, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ khàn khàn nhưng hai chân vẫn cuộn thật chặt lấy eo lưng rắn chắc của phụ thân, nghênh đón bất luận trò đùa bỡn tàn bạo gì của phụ thân. Thân thể chìm nổi trong biển khoái cảm vô tận, ta không điều khiển nổi bản thân, chỉ có thể vươn tay tự bóp chặt lấy vú mình, giống như đau đớn đó mới có thể níu kéo lại chút lý trí sắp bị phá hỏng của ta.

Phụ thân cất tiếng gầm thét, thay phiên ra vào hai cái lỗ nhỏ ướt át. Cơn thịt của phụ thân ngày càng khổng lồ, ngày càng cứng rắn. Cho tới khi ta sắp hôn mê tới nơi, phụ thân mới rút ra khỏi hạ thân ta, kéo rộng miệng ta ra rồi nhét dương vật của người vào, kịch liệt lay động. Trong tiếng gầm gừ đầy sáng khoái, phụ thân phát tiết cao trào. “A! Tiện nhân! Lẳng lơ! Ăn hết mau! Ăn hết tinh dịch của phụ thân! A! Ta đã nói là sẽ cho con ăn no!”

Đầu óc không tỉnh táo, ta bị sung sướng vô tận đùa bỡn đến gần chết, không thể nào chống cự lại lời nói và hành động của phụ thân được nữa.

Trong cổ họng rót vào rất nhiều tinh dịch, ta khát khao nuốt xuống. Nhưng tinh dịch của phụ thân thật sự quá nhiều, chất lỏng màu trắng đục phun ra liên tục, đến cuối cùng nó trào ra ngoài miệng, trượt xuống dưới cằm. Phụ thân lại rút dương vật ra, tinh dịch của người phun lên đầy mặt ta.

Khẽ hé đôi mắt ướt đầm, ta nhìn phụ thân đang chà xát dương vật đang mềm xuống của mình để kéo dài khoái cảm. Trong lòng nóng lên, lưỡi ta vươn ra liếm chất lỏng chảy xuống bên môi. Thấy chưa đủ, ta yêu kiều vươn cánh tay suy yếu lên, chùi tinh dịch phía trên mặt rồi thì lưỡi liếm lên tay như con mèo nhỏ.

Phụ thân cất tiếng cười khàn khàn, ngồi xổm xuống bên người ta. Người cũng đưa lưỡi liếm tinh dịch trên mặt ta. “Cực cung ngoạn của ta, con thật sự là một nô lệ tình dục đáng yêu.”

Xung hô thật kỳ quái, ta nhăn mặt, cười thật yếu đuối. “Phụ thân yêu nô lệ tình dục đáng yêu này không?”

Phụ thân cho ta một nụ hôn thâm thiết rồi mới cười nói: “Trừ con ra, ta còn yêu ai được nữa?” Đẩy ta ngã ra cái giường êm ái, phụ thân ban hai chân ta ra, cúi đầu ngậm lấy hạ thân ướt nhẹp của ta. “Ta yêu con, Dao nhi, ta rất yêu con.” Vừa nói, chiếc lưỡi nóng bỏng của phụ thân vừa di chuyển vờn quanh.

Hít sâu một hơi, ta theo bản năng ôm chặt lấy đầu phụ thân, cong chiếc eo rắn, kiều mị rên rỉ. “Phụ thân...”

Phụ thân dùng môi và lưỡi giúp ta dọn dẹp sạch sẽ cả hai cái miệng nhỏ dưới hạ thân, sau đó mới ôm ta dậy, tà ác cười: “Ngày khác chờ con chơi chán rồi, phụ thân sẽ dạy con trò khác hay hơn.”

Ta xấu hổ che mặt. “Ủm, tùy người đấy!” Nghe tiếng cười sang sảng của phụ thân, ta càng xấu hổ vùi đầu vào hõm vai người. Toàn thân ép sát vào cơ thể cường tráng của phụ thân. Ta vừa cảm thấy hạnh phúc lại vừa cảm thấy oán giận, phụ thân đúng là xấu xa...

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Acome* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 8

Tiêu Dao – Nữ nhi của ta 1

Edit: Thiên Mạc

Đã không chỉ một lần có người mắng ta là kẻ lãnh huyết vô tình, và ta chỉ hơi động đầu ngón tay là đã lấy đi tính mạng của kẻ đó. Tâm ta lúc đó bình lặng như mặt nước, không hề có chút tình cảm nào.

Ta biết rất rõ bản thân có cái gì. Y thuật như thần có thể cứu sống cả người chết. Hơn ngàn người nghe lời và trung thành với gia tộc ta. Nhân gian tiên cảnh có thể sống cuộc sống vinh hoa phú quý đến mấy đời (Xuất Vân cốc).

Nhưng ta không biết, trên thế giới này, trong cuộc đời này, ta còn cần thứ gì.

Song thân khi ta còn chưa hiểu biết mọi thứ đã vãn du tứ hải, để lại cho ta cuộc sống giàu có thậm chí còn hơn hoàng đế, và một vấn đề làm ta phải suy tư hơn hai mươi năm:

Ta rốt cục thì cần cái gì?

Trong thư tịch liệu có ghi chép lại các loại tình cảm của con người không? Ta không có thứ sách đó và cũng không cần có nó. Tự thuở nhỏ, ta biết mình không có giao động cảm xúc, cho dù xảy ra chuyện gì, cho dù ai chết, cho dù học được học thức gì mới, cho dù vừa chiếm được bảo vật mà thiên hạ tranh giành nhau, ta cũng không hề có cảm giác nào.

Cái thứ đang đập trong lồng ngực kia chỉ là nội tạng mà thôi, cái ý nghĩa cao quý gì đó của nó hoàn toàn không tồn tại trong ta.

Ta sớm đã quen thuộc với cuộc sống không tình cảm. Ý nghĩa của sống cũng chỉ là nhìn mặt trời lặn rồi mọc, chọn thời gian ngủ thật thanh tĩnh, thậm chí có nhiều lúc ta tình nguyện cầm một quyển sách đọc bất kể ngày đêm.

Một người sống chính là hân hoan có thể tỉnh táo cảm nhận xung quanh. Một người chết chính là vĩnh viễn ngủ say.

Quy luật nhân sinh, sống và chết, ở trong mắt ta đều mờ nhạt.

Rời khỏi Xuất Vân cốc lại gặp phải những người sắp chết, thỉnh thoảng cũng có một đám người chen tới cầu chữa trị. Nhìn những khuôn mặt cầu khẩn đầy nước mắt hoặc những kẻ đỏ mặt tía tai mắng chửi, hay vẻ mặt bất đắc dĩ không biết làm sao, ta thờ ơ.

Cứu nhiều người thì làm sao? Bọn họ có nói cho ta biết ta cần cái gì không?

Giết nhiều người thì thế nào? Bọn họ sẽ làm ta sinh ra cảm xúc à?

Cái thế giới này đúng là nhàm chán tới cực điểm. Sinh tồn của ta rốt cục cũng chỉ vì kéo dài cho dòng họ Ủy Trì mà thôi. (Edit: Có vương bạn nghĩa là có xúc cảm rồi. . .)

Du tẩu bốn phương rồi lại trở về Xuất Vân cốc, ta tính sinh một người thừa kế rồi sau đó sẽ không bao giờ xuất cốc nữa, chỉ an tâm ở trong cốc sống nốt cuộc sống không cảm giác kia.

Các trưởng lão vì để cho ta có một người thừa kế khỏe mạnh, đã tỉ mỉ lựa chọn mấy nữ nhân xinh đẹp.

Chuyện phòng the vẫn chẳng cho ta cảm giác gì. Trong quá trình chế tạo người, ta lạnh lùng nhìn các loại thần thái của nữ nhân ở phía dưới, trái tim bởi vì vận động kịch liệt mà tăng nhanh rồi lại trở nên tịch mịch như cũ. Nhưng ta cũng có chút tò mò, đời sau của Ủy Trì gia là người thế nào?

Hài tử của ta cũng giống ta sao? Nghĩ rồi lại nghĩ, sau đó ta vứt nó lại sau đầu. Coi như là con của ta thì sao, chẳng qua cũng chỉ là món đồ được chế tạo nhờ thứ đã bài tiết ra khỏi cơ thể ta thôi, có quan hệ gì đến ta đâu.

Một nữ nhân có hỉ mạch. Các trưởng lão lập tức chăm sóc tỉ mỉ cho nàng ta, cho nàng ta thân phận nữ chủ nhân Xuất Vân cốc rồi đưa các nữ nhân khác đi, trả lại cho ta sự yên tĩnh.

Khi đó ta không biết, tám tháng sau đó là thời kỳ yên lặng cuối cùng trong cuộc đời mình.

Cho tới một đêm trăng sáng, trái tim ta bỗng rung đập nhanh một cách khác thường. Đây là lần đầu tiên nó thế này, ta gần như cho rằng mình đã mắc căn bệnh gì đó. Tự bắt mạch đập cổ tay trái, ta yên lặng một lúc vẫn không chẩn đoán ra là bệnh gì. Đúng lúc đó, một trong số các trưởng lão chạy vào nói với ta, nữ nhân mang thai huyết mạch của ta sắp sinh rồi.

Một cảm giác xúc động không nói lên lời dâng lên trong lòng, ta đi theo trưởng lão tới sân viện của nữ nhân kia.

Trong không khí có mùi máu tanh, ta không hề suy nghĩ đã bước vào căn phòng đó. Ta thấy cái bụng của nữ nhân kia nhô rất cao, nàng ta đang nhú mảy có vẻ rất đau đớn nhưng dường như đã hết sức nên không hề kêu la gì. Nàng ta bị rong huyết. Bà mẹ chẳng còn cách nào khác để cứu nữ nhân đó, chỉ có thể lấy ra một cục thịt nhỏ trong cơ thể của người kia.

Vừa non mềm vừa ấm áp, mặc dù dính đầy máu tươi nhưng ta vẫn cầm nó trong tay. Cục thịt đó lọt thỏm trong tay ta, hơi nặng nặng một chút. Ánh mắt dính chặt lên nó, trái tim mềm mại một cách khó hiểu, tư vị áp áp như uống chén rượu ngon. Cái cảm giác kỳ dị mãnh liệt dâng lên trong lòng, không cách nào ngăn lại.

Phát giác khỏe mỗi mình đang cong lên, ta hơi kinh ngạc. Ta không hề cố ý cử động cơ mặt như thế, chỉ là khi nhìn cục thịt này, khỏe mỗi ta bỗng cong lên, cứ tự nhiên như vậy thôi.

Cảm giác này, không xấu.

Càng không xấu chính là cục thịt này làm cho lòng ta sinh ra một loại cảm xúc, dùng kiến thức của ta thì có thể miêu tả nó là: thỏa mãn.

Mấy tiếng kinh hô của người trong phòng không hề lọt vào tai của ta, ta chỉ mở trừng mắt nhìn bà mẹ đang giang tay muốn ôm lấy cục thịt trong tay ta.

Bà mẹ sợ sệt giải thích, bà ta muốn giúp hài tử tắm rửa.

Lòng tự động cảm thấy không vui, rất không vui, cảm xúc xa lạ này làm ta muốn giết người và mục tiêu chính là bà mẹ cả gan muốn cướp cục thịt đi.

Cảm giác thỏa mãn khi cầm cục thịt và cảm xúc ác liệt muốn giết người không ngừng thay đổi, ta không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của các trưởng lão, chỉ rử mắt nhìn cục thịt trong tay một lúc lâu rồi mới nhẹ nhàng đưa nó cho bà mẹ. Sau đó, ta xoay người rồi đi.

Ta cần một thời gian dài để sắp xếp lại các tình cảm mới mẻ kia, đi tìm hiểu rõ rốt cục thì chúng nó có ý nghĩa gì.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Acome* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 9

Tiêu Dao – Nữ nhi của ta 2

Edit: Thiên Mạc

Một mình rời khỏi Xuất Vân cốc, vừa đi ta vừa suy tư nhưng cho dù suy nghĩ bao lâu thì tâm tình vẫn phiền não bất an như cũ.

Ta phiền não cái gì? Ta cũng chẳng biết, chỉ biết trong đầu không ngừng nhớ đôi mắt long lanh ngập nước mắt kia. Lòng ta lúc này rất đau đớn, muốn giết người. Đi giết người, mười người trăm người nghìn người, vẫn không thể phát tiết bức bối trong lòng.

Bốn thân ảnh màu đen đi theo bên ta là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ. Lịch đại cốc chủ Xuất Vân cốc đều có bốn cận vệ đi theo như hình với bóng thế này. Đưa mắt nhìn bốn người bọn họ, bỗng nhiên ta tò mò nếu như giết bọn họ, tâm trạng của ta có phải sẽ tốt hơn hay không?

Đưa tay đặt lên ngực Thanh Long, ta vừa định vận lực thì thanh âm của Huyền Vũ truyền tới: “Chủ tử, trưởng lão tới.”

Ta hít một hơi, thu tay, nghiêng đầu nhìn lão đầu râu bạc đang chạy tới, hừ lạnh một tiếng. Dạy hư nhi tử của ta rồi bây giờ còn dám thò mặt ra sao, đúng là muốn chết! Có lẽ ta nên giết mấy lão đầu này mới đúng!

Trưởng lão cung kính khom người, cup mắt tránh ánh mắt âm trầm của ta. “Chủ tử, thiếu chủ tử cứ khóc mãi. Người có thể trở về xem một chút được không?”

Khóc? Thứ chất lỏng mặn mặn được miêu tả trong sách, nước mắt sao? Tâm càng thêm phiền, ý càng thêm loạn. “Đã là thân nam nhi, khóc cái gì mà khóc? Các người tự xử lý đi!” Ta không thấy được sắc mặt kinh ngạc của trưởng lão, xoay người nhắm mắt lại, cố nén nhịn cảm giác đau đớn trong lòng ngực.

Nó... vẫn cứ khóc, là vì ta sao?

Rất cục là có vấn đề gì? Ta thương yêu nó như vậy, thế nhưng lại không biết phải làm gì khi nó khóc, cũng không có cách nào dỗ cho nó nín.

Mặc dù rất muốn lập tức trở về cốc nhưng nghĩ tới kết quả của lựa chọn này trong tương lai, ta phải tàn nhẫn quyết tâm. Nếu như tự nó phát triển thành tình độ thích nam nhân, như vậy thì ta sẽ không sao cả nhưng nếu bởi vì ta nó mới thích nam nhân, vậy ta sẽ không thể nào tha thứ cho mình.

Ta tự cảm thấy người làm phụ thân như ta đây rất vĩ đại, coi hạnh phúc của con trai mình là trọng yếu nhất. (Edit: Không biết nói gì hơn...)

Vì để nghiên cứu thể nào là tình yêu đồng giới, vì phỏng tương lai nếu con trai ta thật sự thích nam nhân, ta mang Huyền Vũ đi tìm mấy tên nam nhân.

Tiêu tốn mất ba ngày, ta phát hiện ra một điều, bản thân mình rất không hợp với con đường này...

Cho dù là nam nhân hay nữ nhân, chỉ cần đụng vào một chút là ta lại cảm thấy ghê tởm.

Cúi đầu nhìn vật tượng trưng ông trời ban cho nam nhân, nếu như vật này có thể không bị dục vật kích thích, thế thì sự tồn tại của đứa nhỏ trong cốc kia thật đáng hoài nghi.

Lại nghĩ đến nó, nó còn khóc sao? Lòng mảy mảy lại, ta lại quay trở về cốc.

Ta không cho bất cứ ai để nó biết ta đã trở lại. Ta một mình đứng cách cung điện của nó một khoảng xa, lẳng lặng nhìn khuôn mặt tròn trịa đã gầy đi không ít kia. Đôi mắt nó đông đầy nước, thỉnh thoảng lại đưa tay lên gạt lệ, trái tim ta giống như bị cái gì đó bóp chặt lấy.

“Chủ tử, thiếu chủ tử...” Trương lão đứng cách xa ta mười bước, sợ hãi nhìn sắc mặt xanh mét của ta.

Ta liếc mắt nhìn lão. “Nó nên tập làm quen.” Trong sự trưởng thành của ta cũng không có sự tồn tại của cha mẹ. Tại sao hài tử của ta phải được chiều chuộng? Chẳng lẽ thật sự là lúc trước ta đã quá chiều nó sao? Ta phát tay áo, xoay người rồi đi. “Ta sẽ ở lại trong cốc nhưng không được cho nó biết. Đường đường là nam tử hán, khóc sụt sùi còn ra cái thể thống gì.”

Trương lão chần chờ một chút, khoe miệng giật giật nhưng dưới áp lực lợi hại từ ánh mắt của ta, lão chỉ khom người thật sâu, không nói gì.

Ta đoán đại khái là lão muốn nói gì đó, chắc là muốn nhắc nhở ta nó chỉ là một đứa bé. Nhưng cho dù là có bé hay không thì cũng nên sớm tập cách sống độc lập, nếu như sự tồn tại của ta là chướng ngại của nó thì ta sẽ không xuất hiện trước mặt nó nữa.

Trương lão kính cẩn nghe theo, lại đặt câu hỏi: “Thiếu chủ tử nên đặt tên là gì?”

Ta quay lưng về phía lão, cong môi cười nói: “Tiểu Dao.”

Mong rằng hài tử của ta sẽ không buồn không lo, tiểu dao như con chim trên bầu trời, có thể bay lượn vô câu vô thúc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Acome* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 10

Tiểu Dao – Nữ nhi của ta 3

Edit: Thiên Mặc

Thời gian trôi qua, một năm rồi lại một năm, ta phát hiện tâm tình của mình ngày càng vô lực. Nhờ có Dao Nhi, ta thể nghiệm sâu sắc như thế nào là không như mong muốn.

Vì suy nghĩ cho tương lai của nó, ta cố ý giảm bớt số lần gặp nó, thậm chí có khi còn không gặp mặt.

Kết quả đôi lấy chính là trước sáu tuổi nó luôn khóc sụt sùi đòi cha, sau sáu tuổi thì tính tình ngày càng lãnh đạm lương bạc.

Nói thật thì ta rất vui khi nó không chú ý đến ta nữa nhưng rồi cũng lại bắt đầu chán ghét tình huống như vậy. Dù sao ta vẫn là cha nó, địa vị của ta trong lòng nó liệu chẳng có giống với địa vị của cha mẹ ta trong lòng ta. Như vậy thì trừ cái danh hiệu ra, ngay cả ấn tượng cũng không có.

Hơn nữa, ta nhìn ra nó không vui, rất không vui.

Ta đặt tên nó là Tiểu Dao ấy vậy mà lại thành châm chọc. Nó không vui, cho dù ở bất cứ lúc nào ta cũng cảm thấy như thế.

“Rốt cục thì ta phải làm sao đây? Dao nhi của ta.” Ta thở dài thật sâu, ngồi ở bên giường nó, yêu thương nhẹ vỗ về mặt nó. Ta không lo nó sẽ tỉnh lại bởi vì mỗi đêm, kẻ hầu của nó đều nghe lệnh ta mà thả một chút mê hương để nó ngủ sâu hơn. Mê hương này không hề có hại cho thân thể nó, chỉ là để đêm khuya thế này ta dễ đến gần nó hơn.

Nếu như, nó biết ta rất hy vọng vào nó, nếu như nó biết từng đêm ta đều làm bạn với nó đến sáng sớm, nếu như nó biết nhất cử nhất động của nó đều được bẩm báo đến tai ta mỗi ngày, nếu như nó biết ta thương nó đến thế nào, nếu như nó biết nó buồn ta cũng buồn theo...

Như vậy liệu có phải nó ít nhất sẽ cười với ta một cái hay không? Trời mới biết, ta đã bao nhiêu năm rồi chưa từng thấy nụ cười của nó, nụ cười áp áp rức rức ấy, nụ cười luôn chỉ dành cho ta.

Nhìn khuôn mặt nằm nghiêng khi ngủ của nó, ta vuốt ve gò má gầy gầy, mắt rừ xuống, lòng tràn đầy mâu thuẫn.

Ta cúi đầu, đặt một nụ hôn lên cái trán của nó. “Dao Nhi, Dao Nhi của ta.” Một con người nhỏ nhỏ như vậy lại có thể tác động đến trái tim ta. Lặng nhìn nó rơi lệ, trái tim ta cũng đau đớn, hận không thể dùng sức ôm nó vào lòng, nói cho nó biết ta quan tâm nó, ta không phải là không muốn nói...

Nhưng ta lại chẳng thể làm cái gì, chỉ có thể đứng trong góc tối nhìn nó, chỉ có thể đợi đến đêm khuya mới dám chạm vào nó. Chỉ thế thôi!

Tại sao làm cha lại là một việc khó khăn đến vậy? Đưa ngón tay về theo đường khuôn mặt của nó, ngũ quan khéo léo, lông mày tinh tế, cái mũi xinh xinh, cái miệng nhỏ nhắn, làn da trắng nõn nà. Không biết có phải là ảo giác hay không, thằng bé này nhìn thế nào cũng giống một bé gái mềm mại ướt át.

Tự sờ lên mặt mình, ta biết mình khi lớn lên đẹp trai hơn những nam nhân khác một chút nhưng cũng không đến nỗi sinh ra nhi tử không giống nam chứ? Chẳng lẽ nó thừa kế khuôn mặt của mẹ? Nhưng nhìn mặt mày nó thoát nhìn giống ta hơn...

Chẳng lẽ là vì tuổi quá nhỏ? Tuổi nó bây giờ đâu còn nhỏ nữa!

Ta vẫn nhớ đứa bé kia ở với ta từ khi bé tí cho tới lúc đến tuổi cập kê, nó càng ngày càng trở nên xinh đẹp, xinh đến nỗi khiến ta lo lắng. Là một nam nhân tại sao khi lớn lên lại xinh đẹp như vậy, chắc rằng trong lòng cũng cảm thấy rất si nhục. Bởi vì ta, nó đã rất buồn phiền, lại thêm mặt mày kiêu kỳ như thế, liệu nó có luẩn quẩn trong lòng không?

Đây là lần đầu tiên trong đời ta cảm thấy mình nghi lung tung như vậy, không biết là vì lý do gì nhưng ta vẫn lo lắng không dứt, thậm chí còn bắt đầu nghĩ lại dung nhan của chính bản thân ta có phải cũng quá tuấn mỹ cho nên mới khiến nó xinh đẹp bị ảnh hưởng đến thế? Nó có thể vì vậy mà căm hận người phụ thân như ta không?

Ta hơi khùng hoảng, lập tức quyết định tìm một chút thuốc có thể gia tăng khí khái nam tử tới cho nó dùng, để nó không vì vẻ đẹp tuyệt trần của mình mà quy tội cho ta.

Mới nghĩ tới đây, ta lại nghe thấy trường lão bên ngoài hô to đầy lo lắng: “Chủ tử, không xong rồi! Thiếu chủ tử té xỉu!”

Ta vội vàng đứng dậy, phi thân tới chỗ nó ở.

“Sao lại thế này?” Vừa mới vào cửa, ta liền thấy các trường lão tụ tập ở bên ngoài phòng ngủ của Dao Nhi, chặn hết lối đi vào của ta. Lòng lo lắng nên giọng nói cũng gay gắt, Dao Nhi thuở nhỏ được nuôi lớn bằng đủ thứ dược vật, thân thể bách độc bất xâm cũng vô cùng khỏe mạnh. Nó chưa từng mắc căn bệnh nào, tại sao đột nhiên lại té xỉu?

Các trường lão liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên đồng loạt quỳ xuống.

Ta nhướng đôi mày kiếm, mắt hí lại. Chuyện gì thế này?

“Thiếu chủ tử, thiếu chủ tử không sao cả.” Trường lão cầm đầu run rẩy, cúi đầu nói.

“Cút ngay.” Có sao hay không thì ta phải đích thân đi xem mới yên tâm được, hiện tại ta không có tâm tình ở đây dây dưa với đám lão già này.

Các trường lão kinh sợ nằm úp sấp xuống đất, run rẩy nhỏ giọng nói: “Thiếu... thiếu chủ tử chẳng qua là... chẳng qua là... chẳng qua là...”

Ta bắt đầu suy tư xem có nên đáp cho bọn họ bán hết ra ngoài hay không.

“Chẳng qua là quỷ thủy tới thôi!” Rốt cục thì cũng có một kẻ lớn gan rống lên. (Quỷ thủy là hành kinh.)

Ta không thể nào tin vào lỗ tai của mình. “Cái gì?” Bọn họ đang nói cái gì vậy?

“Chủ tử, chẳng qua là quỷ thủy của thiếu chủ tử đến cho nên thân thể mới trống rỗng một chút.” Có người mở đầu, các trường lão các liền nhanh mồm nhanh miệng nói tiếp: “Thiếu chủ tử là một nữ oa, quỷ thủy tới là chuyện rất đáng mừng. Thiếu chủ tử sắp trưởng thành rồi, chúc mừng chủ tử.”

Ta khép hờ con mắt, cắn răng, sau đó mở to mắt trừng mấy lão đầu không biết sống chết này. “Cút hết cho ta!”

Không cần ta nói lần thứ hai, mấy lão già kia liền lấy tốc độ không hề già cả chút nào chạy trốn hết.

Ta vung tay áo sải bước vào bên trong, trực tiếp đi tới trước giường Dao Nhi. Ta nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia thể nhưng lại không lấy được một chút dùng cảm nào tới dò mạch đập của nó. Chẳng lẽ bởi vì thân thể của nó cũng không có gì đặc biệt cho nên khi ta bắt mạch cho nó đã không để ý tới đó là mạch nam hay mạch nữ. Hay là bởi vì ta quá tự đại, ngay từ lúc bắt đầu đã quá quyết cho rằng nó là nam tử?

Cho dù nó là nam hay là nữ cũng chẳng sao cả, ta chỉ tạm thời chưa chấp nhận được đứa con ta coi là “nhi tử” nhiều năm nay lại biến thành “nữ nhi”... Có phải đám lão đầu kia muốn gạt ta tới chết không?

Đấu tranh một hồi, cuối cùng ta vẫn đặt tay vào mạch tượng nơi cổ tay của nó.

Im lặng nhắm mắt, ta vẫn coi nữ nhi của mình là nam tử... Lúc trước rốt cục ta làm cái gì vậy? Ta luôn tự cho mình là người cha yêu thương con mình nhất thế giới nhưng ngay cả giới tính con mình ta cũng không rõ, nếu Dao Nhi biết rồi nhất định sẽ không tha thứ cho ta!

“Phụ thân...” Tiếng nói yếu ớt vang lên.

Ta bối rối ngẩng đầu nhìn đôi mắt to tròn đầy nước kia. Ngây ngốc một chút rồi ta vội vàng rút tay lại, xoay người bước đi. Ta không chịu nổi ánh mắt căm hận của nó, nếu nó chán ghét ta, ta sẽ đau khổ đến chết mất.

Ta nhanh chóng đi ra ngoài, nỗi đau trong lòng khiến ta bất giác than nhẹ một tiếng, dừng bước nâng tay ấn vào ngực.

Ta sống nhiều năm như vậy làm cái gì, nếu Dao Nhi là nữ oa, nó thích ta chính là sự lựa chọn bình thường của giới tính. Ta lại ngộ nhận chuyện này là sai lầm, còn cố ý cách xa nó lâu đến vậy, nó nhất định rất hận ta, nhất định rất hận!

Ta đúng là một kẻ ngu ngốc không hơn không kém... “Nếu Dao Nhi là nhi tử thì tốt rồi...” Là nhi tử sẽ không dẫn tới tình hình như bây giờ, cũng sẽ không khiến ta vừa hối hận vừa căm giận chính bản thân mình. Làm sao bây giờ? Ta để cho Dao Nhi tội nghiệp nhiều năm như vậy, ta không còn mặt mũi nào đi gặp nó nữa...

“Chủ tử, người không sao chứ?” Bọn Huyền Vũ phía sau lo lắng thấp giọng hỏi.

Ta khổ sở cười một tiếng, sao lại không sao chứ? Ta khiến cho Dao Nhi quý giá nhất của ta khổ sở nhiều năm, nếu nó thật sự hận ta, ta cũng không dám nói gì, bởi vì ta quá mức ngu xuẩn.

Ta chán ghét chính mình, quá kiêu ngạo, quá tự tin. Một con người như ta liệu có còn xứng đáng đi gặp Dao Nhi nữa không? Có một người phụ thân ngu muội tới cực điểm như ta, nó nhất định thất rất sỉ nhục, nó sẽ rất oán hận ta...

Dao nhi của ta, ta không thể nào tha thứ cho chính mình, cũng không còn mặt mũi đi gặp nó.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Acome* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 11

Tiêu Dao – Nữ nhi của ta 4

Edit: Thiên Mặc

Lòng rất đau khổ, tại sao một bé gái xinh đẹp như thế lại bị ta nhận định là nam tử?

Đêm khuya, ta vẫn chỉ dám tìm đến bảo bối trong lòng khi không còn ai bên cạnh. Ta ngồi bên mép giường, nhờ ánh trăng sáng bên ngoài để nhìn khuôn mặt tỉnh xảo trước mắt. Ngủ quan tinh mỹ đến thế chắc rằng bất kỳ ai thấy cũng phải động tâm than thở không dứt!

Vậy mà ta lại cứ nghĩ nó là nhi tử của ta.

Ngón trỏ từ từ vuốt ve khuôn mặt non nớt của Dao Nhi. Ta rũ mắt xuống, không hề bất ngờ khi cảm thấy đáy lòng dâng lên niềm khát vọng. Khát vọng này từ khi coi nó là nhi tử cũng đã có rồi.

Khi đó, ta tự nói với mình, Dao Nhi là nam tử, cho dù có thể nào đi nữa thì ta cũng phải kiềm chế bản thân. Hôm nay, ta đã biết nó là một nữ oa, khát cầu hung mãnh trong lòng đã không phải kiềm chế nữa...

Tại sao, tại sao con không phải là một nhi tử? Ít nhất ta còn có lý do cho con một cuộc sống hạnh phúc bình an chứ không phải sống một cuộc sống bị phụ thân ruột thị nhìn trộm, lúc nào cũng sợ hãi.

Ta trào phúng cười một tiếng, khắp thiên hạ liệu có người phụ thân nào sinh ra dục vọng với hài tử của mình hay không. Ta đúng là thất bại!

Hiện tại ta phải làm thế nào bây giờ? Chỉ cần nhìn nó trầm tĩnh ngủ, thân thể của ta lại bắt đầu gặm thét muốn phá vỡ gông xiềng lý trí. Mới nhẹ chạm vào khuôn mặt kia, trái tim ta đã bắt đầu loạn nhịp, máu trong cơ thể như sôi trào.

Rất muốn ôm chặt lấy thân thể nhỏ bé này.

Nhưng ta không thể, bởi vì nó là nữ nhi của ta, bởi vì làm thế ta sẽ bị nó khinh bỉ, căm hận.

Mà ta, nếu như đối diện với ánh mắt căm hận của nó sợ rằng sẽ không sống nổi.

Lúc này, ta rất hi vọng nó là một nam tử. Nếu nó là một nam tử hán, chỉ sợ ta cũng sẽ không gây đau khổ đến thế, càng sẽ không nhìn đến nó là toàn thân nóng rực, thủ tính trời dậy.

Trong cuộc sống này chỉ có một thứ duy nhất có thể khiến ta động tâm, thậm chí là động tình.

Thứ này vừa vặn chính là nữ nhi của ta – Úy Trì Tiêu Dao.

Ta phát tay áo, quay người đi vào bóng đêm, để sự lãnh lẽo hắc ám tiêu tán bớt nhiệt lượng trong cơ thể. Ta chưa từng thương thức qua cái gì gọi là ham muốn vui vẻ chân chính nhưng lại rõ ràng cái gì là thống khổ của việc nhẫn nại. Ta từ từ bước đi trong đêm, cũng không tìm nữ nhân nào phát tiết, vì chỉ cần nghĩ tới nữ nhân ta chạm vào không phải Dao Nhi, ta lại muốn giết người.

Ta rất muốn chạm vào nó, hôn nó, nếu thật sự không phải sợ nó biết ta đã thương thức từng tấc da thịt nó, tìm kiếm mỗi một chỗ bí mật, lắng nghe tiếng nói mềm mại kia. Chỉ tưởng tượng thôi ta đã thấy chuyện đó ngọt ngào tới cỡ nào!

“Chủ tử.” Là thanh âm của Chu Tước.

“Ừ.” Hai bàn tay sau lưng nắm chặt lại, lòng bàn tay đau nhói. Ta cố gắng dùng đau đến để kiềm chế ước muốn khát vọng của mình kia.

“Thiếu chủ tử chưa hiểu biết thế nào là tình dục, chỉ cần chủ tử hấp dẫn ngài ấy một chút, thiếu chủ tử nhất định sẽ mặc cho chủ tử trêu mến...” Nói được một đoạn, Chu Tước đã bị ta dùng chưởng đánh bay ra ngoài, ngã sập dưới góc tường phía Tây.

Ta hí hóp mắt phượng, quay đầu nhìn về phía ba bóng đen phía sau: “Các người có phải cho rằng ta sinh hạ Dao Nhi chỉ về để thỏa mãn lòng mình?” Bàn tay ta nhuộm trong tử quang, bọn họ mà dám nói loạn một câu, ta sẽ ra sát chiêu!

Thanh âm của Thanh Long như nhẹ thở ra: “Bọn thuộc hạ chẳng qua không muốn thấy chủ tử khó chịu như thế.”

Cúi đầu nhìn ngọn lửa màu tím trên bàn tay, ta im lặng mãi không nói được một chữ.

Ta biết, hiện tại hiện tại đang bị nhốt ở một nơi đầy lửa nóng, không thể nào thoát nổi ra ngoài, chỉ có thể chịu đựng đau khổ liếm vào từng tấc thân thể... nhưng ta nghĩ, ta cam tâm tình nguyện.

Ta thờ nhẹ một hơi: “Ta làm sao có thể áp đặt tình cảm của mình vào nó, nó là người duy nhất ta thương.”

Nếu có thể làm cho nó cười, ta nguyện ý dâng tặng thứ quý báu nhất trên đời này, nếu có thể làm cho nó vui vẻ, ta có thể giết sạch mọi người trong thiên hạ cũng không sao. Nhưng tại sao nó lại luôn u buồn như thế?

Dần dần, ta không dám xuất hiện trước mắt nó nữa. Trời mới biết, ta luôn hy vọng có thể gặp nó một cách quang minh chính đại như thế nào.

Đến cuối cùng, chỉ có giao thừa, ta mới xuất hiện.

Ngồi cùng một bàn với Dao Nhi, ta rõ ràng cảm thấy tim mình đập rất nhanh.

Nó càng ngày càng đẹp, ta rất sợ nếu liếc nhìn nó nhiều thì sẽ khiến nó thấy được vẻ si mê ở trong mắt. Ta chỉ đành vội vàng xuất hiện rồi lại vội vàng rời đi, sợ nó biết mọi chuyện, sợ nó chán ghét ta.

Ta không cho việc nảy sinh dục vọng với Dao Nhi là hẹn hạ. Ta thấy tình cảm này rất đẹp, Dao Nhi là người duy nhất có thể khiến ta động lòng, ta muốn nó chỉ là khát vọng bình thường.

Ta không cần biết cái gì là huyết thống ràng buộc nhưng ta quan tâm cảm nhận của nó.

Chẳng may nó không chấp nhận, chẳng may nó cảm thấy thứ tình cảm này rất dơ bẩn, rất xấu xa. Vậy thì ta phải làm thế nào?

Ta đã phạm phải một sai lầm rồi, không thể tiếp tục làm ra lý do khiến Dao Nhi thêm hận ta nữa. Ta chỉ có thể chôn dấu cảm giác ở sâu trong lòng, duy chỉ có trong màn đêm đen tối, ta mới phóng túng chính mình, cảm thụ hương thơm của nó.

Mỗi đêm, ta cũng đều làm cho bản thân trầm mê, vui vẻ bên cạnh nó. Ban ngày, ta chỉ có thể nhìn thân ảnh duyên dáng của nó ở nơi xa, không dám tới

gần.

Rốt cục thì ta phải làm thế nào đây? Đã nhiều năm như vậy rồi, ta chưa bao giờ... từng thấy nụ cười của nó, thậm chí còn chưa từng ngắm nhìn đôi mắt đẹp rạng rỡ kia ở khoảng cách gần.

Cần phải làm gì mới có thể để khoảng cách giữa cả hai kéo gần hơn?

Trên đời này, chữ tình thật sự có thể khiến người ta điên cuồng. Ta biết, vì Dao Nhi, ta đã điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Acome* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 12 END

Tiêu Dao – Nữ nhi của ta 5

Edit: Thiên Mạc

Đang khi quan hệ giữa ta và Dao Nhi đi vào ngõ cụt, bỗng tùy tùng đi theo Dao Nhi tới báo với ta Dao Nhi muốn ra khỏi cốc.

Đầu óc như nổ vang, ta đứng im tại chỗ, không thể nào suy tư như bình thường nổi nữa.

Nó muốn đi, nó muốn rời khỏi Xuất Vân cốc nơi nó trưởng thành, nó muốn rời khỏi... ta.

Chẳng lẽ nó đã phát hiện ra cái gì cho nên mới quyết định ra đi? Nó muốn tránh né ta? Nó muốn thoát khỏi bàn tay của ta?

Cúi đầu nhìn bàn tay đang run rẩy của mình, lần đầu tiên trong đời ta biết thế nào là bối rối. Dao Nhi đi, ta phải làm sao bây giờ? Nó là tất cả của ta, mất nó ta biết phải sống thế nào?

Đột nhiên, ta rất muốn vĩnh viễn giam cầm Dao Nhi ở bên mình, cho dù là dùng vũ lực bẻ gãy chân nó, hay là dùng được vật để hủy hoại thần trí của nó, chỉ cần nó thuộc về ta, chỉ cần nó mãi thuộc về ta... Trái tim đau đớn vô vùng. Ta vẫn luôn coi Dao Nhi như viên minh châu trân quý nhất trong lòng, cho dù là chính bản thân ta cũng không được phép tổn thương nó, làm sao ta có thể để dục vọng hèn hạ của mình vậy bản nó cho được.

Nếu ta là quái vật không có lương tâm thì thật tốt, nếu ta có thể vứt bỏ mọi bản khoản thì đã chẳng phải đau đớn thế này. Nếu có thể nuốt Dao Nhi vào trong bụng, ta cũng cảm thấy thỏa mãn, bởi vì ít nhất nó sẽ thuộc về ta, tuyệt sẽ không rời đi.

Nhưng hôm nay... ngoại trừ đồng ý, ta còn con đường nào khác đâu?

Say rượu suốt ba ngày ta mới lao đảo đứng dậy, tắm rửa thay quần áo. Ta cười khổ, Dao Nhi vĩnh viễn sẽ không biết mỗi lần trước khi đi gặp nó, ta sẽ chú trọng đến dáng vẻ và quần áo của mình như thế nào.

Ta quý trọng nó như vậy, tại sao lại nguyện ý làm trái với lòng mình, để nó bay cao bay xa khỏi tầm với?

Ta khờ sao?

Đau đớn trong lòng đã trở thành quen thuộc nhưng đến khi bước chân tới chỗ ở của Dao Nhi, đi tới lương đình mà Dao Nhi đã ở đó tới mấy ngày, trái tim lại trở nên đau nhức đến không chịu được.

Nó cứ ngồi ở đấy, uể oải co cụm một chỗ. Cho dù là lúc nào ta nhìn thấy nó, nó đều vẫn đẹp như vậy, đẹp đến nỗi ta không thể nào hô hấp, đẹp đến nỗi ta không rời mắt nổi.

“Phụ thân, con muốn xuất cốc.” Thanh âm của nó thanh thúy, nhẹ nhàng mà lại ưu nhã.

Ta im lặng.

“Phụ thân, con muốn xuất cốc.” Nó chậm rãi lặp lại lần nữa, giọng điệu đã rõ ràng hơn.

Rõ ràng trái tim đau như dao cắt, lồng ngực không thể nào hô hấp nhưng ta cũng không thể nào từ chối lời thỉnh cầu này. Nếu như rời khỏi ta có thể làm Dao Nhi vui vẻ, vậy thì cứ để nó đi đi thôi.

“Con đi đi.” Ta thờ dãi, không dám nhìn nó thêm nữa mà vội vàng rời khỏi chỗ đó, từ từ liếm láp vết thương rỉ máu trong lòng.

Ta cho phép Dao Nhi cắt cánh rời khỏi ta vậy là đúng hay sai?

(TM: Tự dung muốn ngừng làm quá, may là nốt chương này là hết =. = lẳng nhà lẳng nhằng... hết đau tim cuối cùng vẫn lại là đau tim, vớ vẩn ông này cung Thiên Bình giống mình, suốt ngày do dự)

Ta ăn không vô, ngủ không được, suy nghĩ không không chế nổi cơ thể. Ta cảm thấy mình dần chết đi.

Ta hoang mang vô vùng, lại một lần nữa ta không biết bản thân mình sống vì cái gì.

Cuộc sống trước kia chẳng qua là nghỉ hoặc nhưng hôm nay, ta phát hiện ta bắt đầu chán ghét cái thế giới này, chán ghét tất cả, thậm chí còn chán ghét cả sự tồn tại của chính mình.

Các trưởng lão lo lắng vây quanh ta. Lạnh lùng nhìn họ chăm sóc ta nhưng ta không biết mình nên làm gì, trấn an hay giết hết cả lũ?

Bốn người Bạch Hồ lẳng yên hầu hạ bên cạnh. Ta ra lệnh cấm không được phép truyền đi bất cứ một tin tức nào về ta ra ngoài, nhất là không được cho Dao Nhi hiện đang ở ngoài cốc biết.

Ta mờ mịt ngẫm nghĩ, tại sao ta vẫn còn có thể ngẫm nghĩ? Tại sao ta vẫn chưa chết?

Nếu như ta chết thật, liệu... liệu Dao Nhi có khóc vì ta không, nó liệu có quay về nhìn mặt ta lần cuối hay không?

Thanh Long dường như đoán được ý nghĩ trong lòng ta. Hấn run rẩy nói: “Chủ tử, người ngàn vạn lần không được suy nghĩ lung tung!”

Ta xoay người nhìn về mặt lo lắng của bọn họ: “Các ngươi đã đi theo ta vài chục năm rồi đúng không?” Từ khi ta còn bé tí cho tới giờ, bọn họ đã hầu hạ bên cạnh ta. “Nếu như ta đi rồi, các ngươi có thể thay ta chăm sóc cho Dao Nhi hay không. Nếu như có nam nhân nào dám bắt nạt nó...”

Trái tim đột nhiên lại đau đớn, vừa nghĩ tới việc Dao Nhi nằm trong lòng nam nhân khác, ta đỏ kị đến muốn điên lên. Cơ thể bệnh tật này lại cứ như có sức mạnh thúc đẩy phải giết sạch nam nhân trong thiên hạ.

“Chủ tử.” Huyền Vũ trầm tĩnh nói: “Tứ linh chúng ta có sứ mạng đi theo lịch đại Xuất Vân cốc cốc chủ. Người còn thì chúng tôi còn, người mất chúng tôi tất nhiên phải đi theo. Cho dù người có mệnh lệnh như thế nào, chúng tôi cũng sẽ không thể sửa đổi chủ nhân của mình.”

Chu Tước tiếp lời: “Trừ khi chủ tử người cưới thiếu chủ tử, như vậy thì chúng tôi sẽ hậu hạ cả người và thiếu chủ tử.”

Được đơn giản như vậy đã tốt. “Nghe nói Dao Nhi cứu một nam nhân ở trên đường.” Ta quay đầu đi, mặc cho ghen tỵ gặm nhấm tâm gan, đau đớn và khó chịu cùng cực. Tại sao ta lại để cho bảo bối của ta ngã vào lòng nam nhân khác?

Bạch Hồ nói: “Người kia rất nguy hiểm. Hấn trên chọc một đống sát thủ, chủ tử nên xuất cốc khuyên thiếu chủ tử trở về!”

Chuyện này ta biết. “Có bọn Tiểu Long là đủ rồi.” Thị vệ đi theo Dao Nhi là bốn kẻ thừa kế Tứ linh, công phu không hề kém.

“Bọn Tiểu Long và thiếu chủ tử từ nhỏ vẫn luôn ở trong cốc, chưa ra ngoài lịch luyện bao giờ cả. Chúng ta lo lắng bọn họ sẽ không đảm đương nổi trách nhiệm nặng nề này, xin chủ tử mau ra tay.” Thanh Long khẩn thiết vô vùng.

Suy nghĩ hỗn độn dần quay về, ta nhìn bọn họ cười khổ. “Các ngươi đang muốn ép ta sao, ép ta đích thân mai mối cho nó, ép ta đích thân đưa nó xuất giá?” Thôi thôi, nếu đã buông tay thì làm thêm chút chuyện cho Dao Nhi cũng được? Thay vì làm cho nó thống khổ thì để mình ta chịu đựng là đủ rồi.

~~~ HOÀN ~~~

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Acome* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.